

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ РИЦАР НА СЕНКИТЕ

Част 9 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Ивелин Иванов, 1995

chitanka.info

ГЛАВА 1

Казваше се Джулия и аз бях адски сигурен, че съм я видял мъртва през онзи 30-и април, когато колелото на събитията се завъртя с шеметна скорост. Всъщност до голяма степен всичко започна именно когато намерих обезобразения ѝ труп и видях сметката на подобния на куче звяр, който ме дебнеше в нейния апартамент. Ние с Джулия бяхме любовници. Доста преди онзи фатален ден.

Сигурно можех да ѝ се доверя повече. Или пък просто не трябваше да я водя на онази разходка през Сенките. Защото най-вероятно именно отговорите, които отказах да ѝ дам, я бяха накарали да поеме по мрачните пътеки на окултизма и да се свърже с онзи мърляв „гуру“ Виктор Мелман. Между другото той също се опита ме убие и се прости с живота. Глупакът така и не разбра, че Люк и Джасра са го водили за носа.

И все пак сега като че ли можех да си простя поне за една малка част от онова, което си мислех, че съм сторил. Оказа се, че поне смъртта на Джулия не тежи на съвестта ми. Почти.

Когато забих кинжала си в тялото на мистериозния господар на Владението на Четирите Свята, все още не знаех, че това не е никой друг, а самата Джулия. Междувременно в играта се бе намесил моят доведен брат Джърт, чиято заветна цел в живота беше да ме прати в небитието по възможно най-мъчителен начин. Той отмъкна Джулия благодарение на новопридобитите си магически умения още преди да успея да направя каквото и да е.

И така, тичах през рушащата се цитадела на Владението, когато една падаща греда ме принуди да отскоча към близката стена, миг след което пътят ми за отстъпление бе преграден от порой от зидария и пламнали отломки. Край мен префуча тъмна метална сфера, която нарастваше видимо в полета си. Тя срещна стената и проби в нея отвор, достатъчно голям, за да успея да се измъкна през него. Не се поколебах да се възползвам от тази възможност и се хвърлих напред.

Навън се претърколих през рамо, изправих се бързо и се завъртях в посоката, от която бях дошъл.

— Мандор!

— Тук съм — чух неговия приятен глас иззад лявото си рамо.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как металната сфера отскочи от каменния под на двора и тупна в разтворената му длан.

Мандор изтърси пепелта от черната си тога и прокара пръсти през косата си. После се усмихна и погледна към горящата цитадела.

— Ти удържа на своето обещание към кралицата — отбеляза той.
— Смятам, че тук вече няма нищо за теб. Ще вървим ли?

— Джасра е още вътре — отвърнах му аз.

— Мислех, че си приключил с нея.

Поклатих глава.

— Тя все още знае доста неща, за които аз нямам дори представа. Неща, които могат да се окажат доста важни.

Огнената кула на Извора се показва над покрива на цитаделата, трепна за миг, но след това продължи да се издига.

— Изглежда, Джасра иска да си възвърне Владението на всяка цена — каза Мандор. — Ако сега я измъкнем от тук, онзи приятел Шару може да я изпревари. Това има ли някакво значение за теб?

— Ако не я измъкнем, той може да я убие.

Мандор сви рамене.

— Нещо ми подсказва, че по-скоро тя ще се справи с него. Искаш ли да се обзаложим на нещо дребно?

— Може би — казах аз и погледнах отново към огнения стълб, който продължаваше да се извисява към небето. — Това тук ми прилича на подпален петролен кладенец. Надявам се, че победителят ще знае как да му затегне крана. Ако има победител, разбира се. Като гледам как се руши всичко наоколо, си мисля, че не им остава много време, за да направят нещо по въпроса.

Мандор се усмихна.

— Подценяваш силите, които те са призовали. Знаеш добре, че не е никак лесно да се спечели магьоснически дуел с почти равностоен противник. Все пак, що се отнася до проявата на здрав разум, съм склонен да ти отдам дължимото. С твое позволение...

Кимнах.

Той запрати сферата към горящата постройка с рязко движение на китката. Металното кълбо тупна няколко пъти на земята, като след всяко ново издигане обемът му се увеличаваше. При срещата си с каменния под на двора то издаваше звън, чиято сила далеч не съответстваше на настоящите му размери и скорост. Накрая кълбото се изгуби сред пламналите руини.

Измина известно време преди сферата да се появи отново и аз вече се канех да попитам Мандор какво става, когато я видях да излита от отвора, през който се бях измъкнал. Пламъците, обхванали цитаделата, започнаха да утихват. Няколко мига по-късно забелязах овалната сянка на втора, още по-голяма сфера. Земята под краката ми потръпна.

Близката стена се срина. Малко след това друга рухна пред очите ми. Сега вече можех да видя вътрешността на залата доста ясно. През дима и вдигналия се прах се появиха отново очертанията на огромна сфера. Пламъците изчезнаха. Чрез своето Логрус-зрение успях да видя гърчещите се, вплетени една в друга силови линии, които свързваха телата на Джасра и Шару.

Мандор протегна ръка. Около минута след това една малка метална сфера се приближи към нас подскачайки и той я улови с елегантна лекота.

— Да побързаме — подкани ме той. — Би било жалко да изпуснем финала.

Тръгнахме обратно към цитаделата. Пътьом ми се наложи да използвам едно от защитните си заклинания, за да съм сигурен, че нищо няма да ни се стовари върху главите.

Джасра беше застанала с гръб към огнения стълб на Извора с високо вдигнати ръце. Струйки пот се стичаха по покритото ѝ със сажди лице и оставяха след себе си светли ивички. Още преди да се приближим достатъчно усетих силата, която пулсираше в тялото ѝ. Във въздуха, на около четири метра над нея, бе увиснал Шару. Главата му беше клюмнала неестествено на една страна, сякаш вратът му бе прекършен. Някой непосветен сигурно би си помислил, че магьосникът левитира, но аз виждах ясно силовата линия, която го бе пронизала като уловено насекомо.

— Браво — обади се Мандор и изръкопляска леко. — Видя ли, Мерлин? Щях да спечеля облога.

— Винаги си имал по-добър усет за магическите дарования — съгласих се аз.

— ... и ще се закълнеш да ми служиш — дочу се гласът на Джасра.

Устните на Шару се раздвижиха.

— Кълна се да ти служа — изстена той.

Джасра отпусна бавно ръцете си и силовата линия, пробола магьосника, започна бавно да се удължава. Последва жест, който ми напомни за енергичното махване на диригент, който иска да насърчи духовите инструменти на своя симфоничен оркестър. От извора се плисна огромна бляскава вълна, която заля Шару и се стече на пода. Трикът наистина беше ефектен, само дето не виждах неговия смисъл.

Шару се запуска бавно към пода на залата като стръв на огромна въдица, метната от небето. С изненада установих, че съм затаил дъх в очакване на това, което ще се случи след като краката му докоснат пода. Тялото на магьосника достигна каменните плочи и най-неочаквано започна да потъва в тях, сякаш бе някаква странна холограма. Първо изчезнаха глезените му, после подът го погълна до коленете... Джасра припываше тихо някакви непознати за мен заклинания, а огнените струи на Извора се надигаха периодично и заливаха Шару. Тялото потъна до кръста, след това се скриха и раменете. Когато над пода остана само главата му, Джасра махна с ръка и пътуването към света на мрака бе прекъснато. Очите на победения магьосник бяха отворени, но сякаш гледаха в нищото.

— Сега си пазител на Извора — каза червенокосата кралица на Кашфа. — Ще се подчиняваш единствено на мен.

Потъмнелите устни на Шару се раздвижиха и прошепнаха:

— Да.

— Заеми се със задълженията си — заповяда тя. — Върви да овладееш Извора.

Главата като че ли кимна и след това започна отново да потъва. Постепенно над повърхността остана само един кичур от косата му и миг след това подът погълна и него. Силовата линия изчезна.

Прокашлях се. Джасра отпусна ръце и се обърна към мен. На лицето ѝ бе изписана лека усмивка.

— Той жив ли е, или мъртъв? — попитах аз и после добавих: — Колегиално любопитство.

— Не съм съвсем сигурна — отвърна ми тя. — По малко и от двете. Като всеки от нас.

— Пазител на Извора — промърморих аз. — Интересна форма на съществуване.

— Но за предпочитане пред това да бъдеш закачалка.

— Може би.

— Сигурно си мислиш, че ти дължа известна благодарност.

Свих рамене.

— Честно казано, не съм се замислял. Имам си достатъчно грижи.

— Ти искаше да се откажа от отмъщението си, а аз исках да си възвърна Владението. Не че съм преизпълнена със светли чувства към Амбър, но бих казала, че сега сме квит.

— Това ме устройва напълно — казах аз. — Освен това имаме и един общ проблем.

Джасра ме огледа внимателно през присвитите си очи, но после се усмихна.

— Не се притеснявай за Люк — каза тя.

— Не мога. Онова копеле Далт...

Последва нова усмивка.

— Да не би да знаеш нещо, което аз не знам? — попитах.

— Доста неща — отвърна ми тя.

— А искаш ли да споделиш някое от тях с мен?

— Знанието е една от най-добрите разменни монети — отбеляза Джасра.

Подът потръпна леко и огненият стълб се залюля.

— Аз искам да помогна на сина ти, а ти се пазариш с мен, така ли?

Джасра се засмя.

— Ако Риналдо се нуждаеше от помощ — каза тя, — аз щях да съм до него. Но ако търсиш храна за омразата си, би могъл спокойно да ме наречеш и лоша майка.

— Нали уж бяхме квит — отбелязах аз.

— А това означава ли, че трябва да спрем да се мразим?

— Виж какво, нямам нищо лично против теб, ако не се броят няколкото покушения, които си ми устроила. Освен това, ти се оказа

майка на човек, когото аз харесвам и уважавам. Бих искал да му помогна, ако е в беда, и затова смятам да се помирят с теб.

Огненият фонтан потръпна отново и се снижи с около четири метра. Мандор се прокашля.

— Разполагам с няколко превъзходни кулинарни заклинания — отбеляза той. — Предполагам, че общите ни премеждия са разбудили апетита ви.

Джасра му се усмихна почти кокетно, клепките ѝ изпърхаха. Мандор наистина има доста ефектен външен вид, особено що се отнася до сребристобялата му коса, но въпреки това не бих го нарекъл точно красавец. Така и не успях да разбера защо жените си падат толкова по него. Проверявал съм го на няколко пъти за заклинания от този сорт, но нито веднъж не долових и най-невзрачен намек за нещо подобно. Може би очарованието му се дължи на съвсем друг вид магия.

— Чудесна идея — възкликна Джасра. — Бих могла да осигуря подходящо място и всички необходими прибори, ако ти се погрижиш за останалата част.

Мандор се поклони. Пламъците се снижиха до пода, след това изчезнаха. Джасра заповяда на невидимия Пазител да ги поддържа в това състояние. След това се обърна и ни поведе към стълбището, което се спускаше надолу.

— Ще отидем до подземието — обясни тя. — Там е много по-цивилизовано.

— А не е ли възможно — вметнах аз — да срещнем там някой от войниците на крепостта? Те сигурно все още смятат Джулия за своя господарка.

Джасра се засмя.

— Те са наемници. Плаща им се, за да служат на победителите, а не за да отмъщават за губещите. След вечерята ще ги събера и ще им разясня ситуацията. После ще мога да се ползвам от безпрекословната им вярност, докато някой друг не ме измести от Владението. Внимавайте с това стъпало, плочата му е разклатена.

И тя ни преведе през една тайна врата в стената. Поехме, както ми се стори, в северозападна посока към онази част на цитаделата, която бях успял да огледам в най-общи линии при последното си посещение. Това беше в деня, когато измъкнах Джасра оттук и я

оставих за известно време да изпълнява длъжността на закачалка в друга тронна зала — тази на Амбър. Във влажния коридор, по който вървахме, цареше пълен мрак, но нашата домакиня бе призовала мъничък, но ярък блуждаещ огън, който ни водеше напред. Въздухът беше застоял, а стените покрити с паяжини. Подът беше от гола пръст, с изключение на каменните плочи, очертаващи тясна, неравна пътека в средата. Тук-там се забелязваха зловонни локвички, от време на време край нас профучаваха неясните силуети на дребни създания — както по земята, така и във въздуха.

Всъщност аз не се нуждаех дори от блуждаещия огън. Вероятно всеки от нас би могъл да се справи без никаква светлина. Моето Логрус-зрение ми позволяваше да виждам ясно пътя пред себе си. Все още не се бях отказал от покровителството на Знака на Хаоса, тъй като той щеше да ме предупреди за евентуална магическа проява, като например левашки скроен капан, или за каквато и да е друга, подготвена от Джасра „изненада“. Забелязах, че Мандор също е прибягнал до неговите услуги, а пред Джасра се полюшва странно мъгляво образувание, напomniaщо бегло за Лабиринта, което означаваше, че и тримата сме нащрек. А палавото пламъче продължаваше да танцува пред нас.

Заобиколихме няколко бурета и се озовахме в помещение, което се оказа доста добре заредена винарска изба. След няколко крачки Мандор спря, обърна се към един от дървените рафтове, взе оттам някаква прашна бутилка, огледа я внимателно, избърса етикета ѝ с крайчето на наметалото си и възкликна:

— Не може да бъде!

— Какво има? — поинтересува се Джасра.

— Ако това вино все още го бива, бих могъл да му посветя една наистина неповторима вечеря.

— Сериозно? Тогава по-добре вземи няколко бутилки — предложи тя. — Някои от вината тук са отпреди моето управление, а вероятно и отпреди това на Шару.

— Мерлин, вземи тези двете — каза Мандор и ми подаде бутилките. — И внимавай, моля те.

Той огледа внимателно рафтовете и подбра още две, които взе сам. После се обърна към Джасра:

— Сега вече разбирам защо всички са се устремили към това място. Ако бях научил по-рано за тази негова забележителност, сигурно също щях да се присъединя към кандидатите за тукашния трон.

Магьосницата сложи ръка на рамото му.

— Има и по-лесни начини да се проникне в една крепост — каза тя и се усмихна.

— Няма да го забравя — отвърна Мандор.

— Разчитам на това.

Аз се прокашлях.

Джасра се обърна и ми хвърли нацупен поглед. След това тръгна към една ниска врата в дъното на избата. Ние я последвахме. Зад вратата ни очакваше проскърцващо дървено стълбище, което водеше някъде нагоре. Скоро се озовахме в голям килер, непосредствено до просторна безлюдна кухня.

— Слугите все ги няма никакви точно, когато ти трябва — отбеляза Джасра, след като се огледа.

— Не са ми необходими — каза Мандор. — Имам нужда само от подходяща трапезария.

— Чудесно. Последвайте ме, моля.

Тя ни преведе през още няколко подобни помещения, докато накрая стигнахме до ново стълбище, по което се изкачихме.

— Ледени полета? — предложи тя. — Полета, покрити с лава? Планини? Или бушуващо море?

— Ако става въпрос за гледки — обади се Мандор, — бих предпочел планините.

Той ме погледна и аз кимнах.

Джасра ни отведе в дълга, тясна стая. Дръпнахме завесите и пред погледите ни се разкриха няколко заоблени планински върха с изпъстрени била. Стаята беше студена и леко прашасала. По самата стена се проточваха дървени лавици, по които бяха наредени книги, принадлежности за писане, оптически лещи, кристали, няколко прости магически инструмента и дори микроскоп и малък телескоп. В средата на помещението имаше обикновена дървена маса и две дълги пейки от двете ѝ страни.

— Колко време ще ти е необходимо? — попита Джасра.

— Минута-две — отвърна Мандор.

— В такъв случай — каза тя, — бих искала първо да се пооправя. Предполагам, че и вие ще се възползвате.

— Добра идея — съгласих се аз.

— Определено — добави Мандор.

Червенокосата дама ни заведе до покоеите за гости и там ни остави насаме с два калъпа сапун, няколко кърпи и достатъчно вода за миене. Решихме да се срещнем в тясната трапезария след един час.

— Мислиш ли, че ѝ се върти нещо гадно из главата? — попитах аз, докато си свалях ризата.

— Не — отговори Мандор. — Може и да прозвучи нескромно, но смятам, че тя не би пропуснала тази вечеря. Нито пък би се лишила от удоволствието да ни се представи в пълния си блясък, тъй като досега не разполагаше с тази възможност. Освен това възможността да си побъбри с нас, да научи новите клюки... — Той поклати глава. — Сигурно никога досега не си ѝ се доверявал и не смяташ да го правиш занапред. Може би си прав, но според мен, докато трае вечерята, можеш спокойно да забравиш старите си опасения.

— Дано се окажеш прав — казах аз, плиснах се с вода и се сапунисах.

Мандор се ухили дяволито. В дясната му ръка се появи тирбушон. Той отвори бутилките и каза сякаш на себе си:

— Нека подишат малко.

Винаги съм се доверявал на преценката му, но все пак запазих връзката си с Логрус, за да съм готов, в случай че ми налети някой разгневен демон или пък някоя от стените най-неочаквано рухне.

И да имаше демони наоколо, те не благоволиха да се покажат. Стените също се държаха прилично.

След известно време се отправихме отново към трапезарията. Наблюдавах как Мандор я преобрази само с няколко думи и два-три пестеливи жеста. Грубата дървена маса и пейките бяха заменени от елегантна кръгла маса и удобни на вид столове, разположени така, че и тримата да можем да се наслаждаваме на планинския пейзаж. Джасра все още не се бе появила. В ръцете си държах двете отпушени бутилки вино. Мандор бе преценил ароматите им като доста обещаващи. Понечих да ги оставя на масата и изведнъж върху нея се появиха покривка с бродерия, салфетки от същата материя, изящни порцеланови съдове, украсени сякаш от Миро, и сребърни прибори с

филигранна инкрустация. Мандор огледа подредбата от няколко различни ъгъла. Сложих бутилките и в същия миг до тях се появи кристална купа с плуващи в нея цветя. Отстъпих крачка назад. Пред очите ми изникнаха няколко тънкостенни чаши с високи столчета.

Възкликнах тихо. Той сякаш едва сега забеляза присъствието ми и промърмори:

— Да, така са добре. А сега да опитаме виното преди да се е появила дамата.

Мандор наля по малко от рубинената течност в две от чашите.

Опитахме и той кимна. Според мен беше доста по-добро от върховите постижения на Бейл. Разликата беше от земята до небето.

— Не е зле — отбелязах.

Мандор заобиколи масата и отиде до прозорците, аз го последвах. Някъде из тези планини вероятно все още се спотайваше моят стар познайник Дейв.

— Чувствам се почти виновен — отбелязах аз, — че си позволявам подобна почивка. Има толкова други неща, с които би трябвало да се захвана...

— Вероятно са дори повече, отколкото ти се струва сега — каза Мандор. — Погледни на тази вечеря по-скоро като на глътка въздух, отколкото като на отстъпление. А би могъл дори да научиш нещо важно.

— Така е — съгласих се. — Чудя се само какво ли ще е то.

Мандор разклати виното в чашата си, отпи една малка глътка и сви рамене.

— Тя знае доста. Може да се заинати и да не ни каже почти нищо, а може да се размекне от вниманието ни и да прояви известна щедрост. Просто изчакай и приеми нещата такива, каквито са.

Пийнах от виното и усетих как тялото ми потръпна. Питието си го биваше, но причината за това се оказа друга — просто Логрус ме предупреждаваше за приближаването на Джасра. Не предупредих Мандор, тъй като бях сигурен, че той е почувствал същата тръпка. И двамата се обърнахме почти едновременно към вратата.

Магьосницата бе облечена с бяла рокля, прихваната на лявото рамо с диамантена игла. Сред разкошната ѝ коса бе кацнала диадема — също с диаманти, — която като че ли излъчваше свое собствено сияние в инфрачервения диапазон. Джасра се усмихваше и ухаеше доста

приятно. Осъзнах, че неусетно съм се изпънал като гренадир. Хвърлих един бегъл поглед на ноктите на ръцете си, за да се убедя, че са в прилично състояние.

Както обикновено, поклонът на Мандор се оказа по-изискан от моя. Почувствах се задължен да ѝ поднеса някакъв комплимент и затова отбелязах:

— Изглеждаш доста... елегантно.

Очите ми се плъзнаха по фигурата ѝ.

— Не ми се случва често да вечерям едновременно с двама принцове — каза Джасра.

— Аз съм граф на Западните Покрайнини, а не принц — поправих я аз.

— Имах предвид титлата ти в Хаос — отвърна тя.

— Долавям определен интерес към нашето семейство — подхвърли Мандор. — Особено напоследък.

— Просто мразя да допускам досадни грешки в протокола — каза Джасра.

— Рядко използвам титлата си от Хаос в тази част от Вселената — обясних.

— Жалко. Звучи ми някак по-изтънчено. Ако не греша, тя те прави тринайсети поред в листата на претендентите за трона.

Аз се засмях и отбелязах:

— Дори тази неизгодна позиция е силно преувеличена.

— Не, Мърл, тя май е права — каза Мандор. — Или поне е доста близо до истината.

— Откъде накъде? Когато проверих за последен път...

Мандор се усмихна, наля вино в чашата на Джасра и ѝ я подаде. Тя пое чашата и отвърна на усмивката му.

— Явно не си проверявал наскоро. Напоследък доста от претендентите се пренесоха в отвъдното.

— Сериозно? Толкова много?

— Пия за Царството на Хаоса — каза Джасра и вдигна чашата си. — Нека силата му се разпростира из Вселената.

— За Хаос — отвърна Мандор и вдигна своята чаша.

— За Хаос — присъединих се аз като планинско ехо и чашите ни звъннаха.

Усетих как в ноздрите ми прониква впечатляващ букет от апетитни аромати. Обърнах се и видях димящите блюда на масата. Джасра също се обърна и в същия миг столовете се изтеглиха назад, подканвайки ни да седнем на трапезата.

— Моля седнете и ми позволете да ви сервирам вечерята — каза Мандор.

Така и направихме. Ястията се оказаха превъзходни. През следващите няколко минути не се каза почти нищо, ако не броим комплиментите, посветени на супата. Някак не ми се искаше точно аз да подхвана засукания разговор, който ни предстоеше. Хрумна ми, че останалите сигурно се чувстват по същия начин.

Накрая Джасра се прокашля и ние вдигнахме глави. С изненада установих, че изглежда леко изнервена.

— Е, как се развиват събитията в Хаос? — попита червенокосата дама.

— Засега хаотично — отвърна й Мандор, — нека ми бъде простена леката ирония. — След това се замисли за миг, въздъхна и добави: — Политика.

Джасра кимна бавно, сякаш преценяваше дали да го попита за нещо по-конкретно, но след това явно се отказа и се обърна към мен.

— За съжаление не успях да се запозная по-отблизо с живота в Амбър по време на краткото си посещение, но от това, което ти ми каза, останах с впечатлението, че и там животът е придобил леко хаотичен оттенък.

Кимнах.

— Добре, че Далт се махна — казах, — ако намекваш за това. Все пак той никога не е представлявал реална заплаха, просто поредният досадник. И като си говорим за него...

— Нека го оставим засега встрани от нашия разговор — прекъсна ме тя и се усмихна подкупващо. — Всъщност имах предвид нещо съвсем друго.

Аз също се усмихнах.

— Бях забравил, че не си сред неговите почитатели.

— Не става дума за това — каза Джасра. — Той също върши добра работа от време на време. Въпрос на... — Тя въздъхна и добави: — политика.

Мандор се засмя и ние се присъединихме към него. Идеята й за Далт не беше никак лоша. Жалко, че не се бях сетил сам за нея.

— Преди време си купих картина — казах, — рисувана от една дама на име Поли Джексън. Червен Шевролет, модел 57-а. Страшно ми допадна. Сега се намира в един склад в Сан Франциско. Риналдо също я хареса.

Джасра кимна и погледна през прозореца.

— Вие двамата непрекъснато обикаляхте галериите — каза тя. — Той успя да замъкне и мен в доста от тях. Винаги съм смятала, че има добър вкус. Талант не, но вкус определено.

— Защо мислиш, че няма талант?

— Той е много добър художник, но собствените му картини не са особено интересни.

Бях подел темата със съвсем определена цел, но разговорът не тръгна в нужната посока. Все пак бях удивен от тази непозната за мен страна на Люк и затова реших да продължа в същия дух.

— Картини? Не знаех, че той също рисува.

— Има доста опити, но така и не се реши да ги покаже на някого. Смяташе, че не са достатъчно добри.

— Откъде знаеш за тях тогава?

— Проверях редовно апартамента му.

— Докато той отсъстваше, нали?

— Разбира се. Имам това право като негова майка.

Потръпнах. В съзнанието ми изникна отново образът на червенокосата жена и демоните, които бях видял в заешката дупка. Но реших да не издавам емоциите си, точно когато тя се бе разприказвала. Вместо това прецених, че трябва да насоча разговора в първоначално замислената посока.

— Дали това негово увлечение няма нещо общо с познанството му с Виктор Мелман? — попитах.

Джасра ме изглежда изпитателно през присвитите си очи, после кимна и се наведе над супата си. После остави лъжицата си и каза:

— Да. Риналдо взе няколко урока от този човек. Харесваше картините му и се интересуваше от неговия похват в рисуването. Може би дори е купил някои от тях. Не знам. Знам само, че по някое време споменал на Виктор за своите опити и той пожелал да ги види. Казал му, че ги харесва, и предложил да го научи на някои полезни неща.

Джасра вдигна чашата си, наслади се на аромата на виното и пийна малко. После отново впери поглед в планините.

Тъкмо се канех да я провокирам с надеждата, че ще продължи, когато тя се изсмя. Изчаках за миг.

— Абсолютен задник — каза тя. — Но имаше талант. Трябва да му се признае.

— Тъ... какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— След известно време се разприказва за развиване на лична енергия, използвайки всички онези празнотумства, с които си служат полупросветените. Искаше Риналдо да разбере за заниманията му с окултизъм, както и че се е добрал до нещо сериозно. Накрая започна да му намеква, че е склонен да предаде знанията си на подходящия човек.

Джасра се изсмя отново. Аз също се ухилих при мисълта за шарлатанина, който се бе опитал да пробута номерата си на един истински посветен.

— Естествено целият цирк беше заради парите на Риналдо. Виктор, който както обикновено не разполагаше с пукнат грош, ги бе надушил безпогрешно. Риналдо не се хвана на номерата му и малко след това просто престана да взема уроци от него. Освен това си мисля, че вече беше успял да научи всичко, което можеше да се научи от Мелман. Щом разбрах за господин окултиста, веднага ми хрумна, че той би могъл се превърне в идеалната машина. Бях убедена, че човек като него би направил всичко, за да вкуси от истинската сила.

Кимнах.

— И тогава Риналдо започна да му се „явява“, нали? Двамата сте се редували, за да мътите главата на този глупак с трохи от истинското Умение.

— Точно така — каза Джасра. — С него се занимавах предимно аз, тъй като Риналдо обикновено беше твърде зает с подготовката си за изпитите. Ако не се лъжа, неговият успех беше малко по-добър от твоя.

— Ами, изкарваше доста високи оценки — промърморих аз. — Като слушам за това как сте подготвяли Мелман, не мога да не се запитам за причината. Значи се надявахте той да успее да ме убие по онзи особено колоритен начин?

Джасра се усмихна.

— Да. Макар че едва ли имаш реална представа за целия замисъл. Той знаеше за теб и трябваше да изиграе определена роля в

твоего жертвоприношение. Но през онзи ден, когато ти го уби, Виктор действаше изцяло на своя глава. Бяхме го предупредили да не се самозабравя, но той не ни послуша и си плати за това. Беше го обзела манията да се сдобие с цялата сила, която си мислеше, че ще спечели по този начин, без да я дели с никого. Както вече казах, беше истински задник.

Опитах се да си придам не особено заинтересован вид, за да я накарам да продължи, така че се заех отново с вечерята си. Реших, че това е подходящ начин да изразя подобно отношение. Но щом погледнах към масата, установих, че чинията със супата ми е изчезнала. На нейно място се бе появило някакво месно блюдо. Взех уж съвсем непринудено ножа си, за да нарежа вкусната мръвка и да я опитам, но усетих, че ръката ми трепери. Причината беше проста — искаше ми се да удуша Джасра още на мига.

Поех дълбоко въздух и се опитах да се овладеея. Пийнах глътка вино. Пред мен изникна малка чинийка с подправки. Лекият аромат на чесън и някакви изкусителни билки ме посъветва да го давам по-кратко. Кимнах с благодарност към Мандор, Джасра направи същото. След няколко секунди вече режех спокойно месото си на малки късчета.

Опитах няколко хапки и след това казах възможно най-спокойно:

— Наистина не разбирам. Твърдиш, че Мелман е имал своя роля в моето ритуално заклание. Но защо само роля?

Тя продължи да се храни още около половин минута и после демонстрира поредната си усмивка.

— Възможността беше твърде примамлива, не можехме да я изпуснем. След като се разделихте, Джулия най-неочаквано се заинтересува от окултните науки. Реших, че мога лесно да я запозная с Мелман, за да научи от него няколко прости трика. Искях да култивирам омразата, породена от вашата раздяла, и да я засиля до такава степен, че тя да избухне със сила, която да накара Джулия да ти пререже гърлото в деня на жертвоприношението.

Задавих се с иначе невероятно крехкото и апетитно месо.

До лявата ми ръка се появи кристална чаша вода. Поех и я оставих гнева ми да се уталожи още веднъж. Отпих бавна, голяма глътка.

— О, тази реакция беше доста красноречива — отбеляза Джасра.
— Трябва да признаеш, че включването на жената, която някога си обичал, в ролята на твой ексекUTOR прави отмъщението доста стилно.

С крайчето на окото си забелязах Мандор да кимва. Тя наистина беше права.

— Признавам, че досега няхах никаква представа за това — казах аз. — А Риналдо имаше ли някаква специална роля на този етап?

— Не. Вие двамата се бяхте сблизихи доста по онова време. Боях се, че може да те предупреди.

Замислих се за около минута и след това попитах:

— И къде се пропука планът ти?

— Там където най-малко очаквах. Оказа се, че Джулия наистина има дарба. Само няколко занимания с Виктор и тя вече беше по-добра от него във всичко, с изключение на рисуването. А кой знае, може и тя да е почнала да рисува. Рискувах и загубих по най-непредвидимия начин.

Отново ме прониза тръпка. Спомних си за разговора с тай'ига-та в Арбор, докато тя обитаваше тялото на Винта Бейл. „Успя ли Джулия да се добере до уменията, които искаше да придобие?“ — ме бе попитала тя. Тогава ѝ отговорих, че не знам. Казах, че никога не съм забелязвал подобни признаци... И малко след това си припомних за нашата среща при паркинга на супермаркета и за кучето, което повече не помръдна от мястото си след като Джулия му каза да седне... Да, спомних си, но...

— Значи ти така и не забеляза нейната дарба? — продължи Джасра.

— Не бих казал — отвърнах аз и започнах да осъзнавам защо събитията са се развили точно така. — Не бих казал.

... Ами когато тя промени вкуса на сладоледа само с едно докосване на устните си. Или пък когато се разхождаше в онази буря без чадър и дори не се намокри...

Джасра сбърчи озадачено чело.

— Не разбирам — каза тя. — Щом си знаел, защо не я подготви ти? Тя те обичаше. Двамата щяхте да бъдете невероятна двойка.

Съзнанието ми се сгърчи. Джасра беше права, аз подозирах нещо подобно, може би дори съм го знаел дълбоко в себе си, но потисках

тази мисъл. Вероятно бях дал на Джулия последния тласък, необходим, за да се изяви нейната дарба.

— Не е толкова просто за обяснение — казах. — Освен това е нещо лично.

— О-о. Според мен човек или е наясно с чувствата си, или не е. Средно положение няма.

— Добре, нека опростим нещата — съгласих се аз. — Връзката ни вече се разпадаше, когато забелязах първите признаци. Не исках да давам знания на една жена, която можеше след това да реши да ги използва срещу мен.

— Разбирам те — каза Джасра. — Напълно. Каква ирония на съдбата.

— Така е — отбеляза Мандор, махна с ръка и на масата се появиха нови примамливо ухаещи ястия. — Но преди да сте се увлекли в диспут за потайните дебри на душата, бих искал да опитате малко от моите пълпъдъци в сос „Ротшилд“, гарнирани с ориз и крехки връхчета от аспержи.

Осъзнах, че съм подтикнал Джулия да потърси знания с това, че ѝ бях показал едно ново измерение на реалността. Но преди това я бях отблъснал с недоверието си. После ми хрумна, че това все пак не е всичко. Имаше и още нещо...

— Невероятни са — възкликна Джасра.

— Благодаря. — Мандор стана, заобиколи масата и доля вино в чашата ѝ. Явно бе предпочел да го направи собственоръчно, вместо да използва някой магически трик. Забелязах как след това пръстите на лявата му ръка се плъзнаха съвсем непринудено по голото ѝ рамо. После той наля малко и в моята чаша и отново седна на мястото си.

— Така е, просто нямам думи — отбелязах аз и потънах отново в нерадостните си спомени — вече ги виждах в съвсем нова светлина.

Бях усетил нещо, имах известни подозрения още от самото начало. Бе крайно време да си го призная. Нашата разходка през Сенките беше просто най-зрелищният от всички малки тестове, на които я подлагах от време на време. Опитвах се да я сваря неподготвена, да я накарам да изяви... Какво? Дарбата си на магьосница, разбира се. Е, и?

Оставих приборите си и разтърках очи. Всичко беше толкова ясно, само дето го бях крил от самия себе си толкова дълго...

— Добре ли си, Мерлин? — чух да пита Джасра.

— Да. Просто се усетих малко изморен — отвърнах аз. — Всичко е наред.

Магьосница. Неочаквано разбрах, че всъщност съм се страхувал малко от нея, от възможността априлските „нещастни случаи“ да са нейно дело. И все пак този страх не бе успял да накърни чувствата ми към нея. Защо? Дали защото вярвах, че опасенията ми са основателни, и въпреки това не ми пукаше? Или защото любовта ми се подхранваше по-скоро от завоалиран стремеж към смъртта?

— Ще ми мине — казах. — Нищо сериозно, наистина.

Значеше ли това, че най-опасният ми враг се е крил през цялото време в собственото ми съзнание? Пази Боже. Не му беше сега времето за сеанси при психотерапевт. Не и след като животът ми зависеше до такава степен от чисто външни обстоятелства.

— Няма ли да споделиш терзанията си с нас? — прошепна подкупващо Джасра.

ГЛАВА 2

— Има ли смисъл? — отвърнах ѝ аз. — Твоите игрички са много по-интересни. Би трябвало дори да ти изръкопляскам. Що се отнася до мен, мога само да кажа, че истината е била пред очите ми през цялото време, а аз дори не съм си направил труда да събера две и две. Това ли искаше да чуеш?

— Да — каза тя.

— Радвам се, че гениалният ти замисъл все пак се е провалил — добавих.

Джасра въздъхна, после кимна и отпи от виното си.

— Така е, провали се — призна тя. — Наистина не очаквах, че толкова малко камъче ще обърне колата. Само като си помисля колко иронична може да бъде съдбата понякога...

— Но за да ме накараш да оценя истински твоя замисъл, ще трябва да ме запознаеш с още няколко детайла — отбелязах аз.

— Знам. Макар че ми се ще да се насладя още малко на изуменото ти изражение, вместо да ти помогна да изпиташ задоволство за моя сметка. От друга страна, тепърва те очакват няколко шеметни завоя в интригата, от които може и да ти се завие свят.

— Ще ти се наложи да рискуваш — казах. — Мога обаче да се обзаложа, че и аз разполагам с няколко изненадващи за теб разкрития.

— Като например?

— Като например защо нито едно от покушенията не успя да постигне целта си.

— Предполагам, че Риналдо е успявал винаги да се намеси в последния момент.

— Грещиш.

— Кой тогава?

— Тай'ига-та. Някой ѝ е заповядал да ме защитава. Може би си я спомняш от времето, когато обитаваше тялото на Гейл Лампрън.

— Гейл? Приятелката на Риналдо? Моят син е имал връзка с демон?

— Нека обърнем гръб на предразсъдъците. Той е правил и далеч по-лоши неща като първокурсник в колежа.

Джасра се замисли за миг, после кимна бавно.

— Прав си — съгласи се тя. — Бях забравила за Керъл. Та значи, ти все още нямаш никаква представа кой или какво е накарало тай'игата да те закриля така усърдно?

— Не, нямам.

— Това хвърля върху цялата история една доста странна сянка — каза Джасра замислено. — Особено сега, след като пътищата ни се кръстосаха отново. Чудя се...

— Какво?

— Дали демонът е бил изпратен, за да те предпазва, или за да ми се бърка в работите.

— Трудно е да се каже, след като резултатът е един и същ.

— Но пък това, че се е навъртала около теб и напоследък, говори по-скоро в полза на първата възможност.

— Освен ако не знае нещо, което ние не знаем.

— Като например?

— Като например, че между нас се заражда нов конфликт.

Джасра се усмихна.

— Трябвало е да учиш право — каза тя. — Майстор си на увъртанията, точно като роднините си в Амбър. Мога искрено да заявя, че лично аз не планирам нищо в тази насока.

Свих рамене.

— Просто предположение. Моля те, продължи с историята за Джулия.

Тя се зае отново с вечерята си и аз ѝ направих компания. След няколко хапки установих, че не мога да спра да ям. Погледнах към Мандор, но изражението му беше неразгадаемо. Той никога не би си признал, че е прибавил към ястията си някоя магическа подправка или пък че е използвал заклинание, което да ни принуди да погълнем лакомо и последната трошичка. Каквато и да беше причината, никой не проговори, докато не привършихме блюдата си. Аз лично не бих се оплакал от това.

— Джулия посещаваше най-различни учители, след като се разделихте — подхвана отново разказа си Джасра. — И след като вече я бях включила в плана си, за мен не беше проблем да ги накарам да ѝ кажат неща, които да я обезсърчат или разочароват, за да я накарат да потърси следващия „гуру“. Не мина кой знае колко време преди тя да се запознае с Виктор, когото вече бяхме обработили. Заповядах му да прескочи по-голямата част от скучната уводна материя и да събуди апетита ѝ за знания с нещо свързано пряко с ролята, която ѝ бях отредила...

— Която беше? Дотук чух само намеци за нейното участие в ритуалното убийство.

Джасра се усмихна и кимна. После опита новото ястие.

— Канех се да я впиша в своя още по-мощен замисъл — Пътя на Непълния Лабиринт.

— Нямам представа какво точно имаш предвид, но вече ми звучи като ужасно рисковано начинание.

— Не се и съмнявам, но далеч не е толкова опасно, стига да се направи както трябва.

— Доколкото знам — казах аз, — отраженията на Лабиринта, които се намират в световите на Сенките, представляват неточни версии на оригинала. Това прави всяко съприкосновение с тях доста опасно.

— Само ако бъде направено неумело.

— И ти щеше да накараш Джулия да мине по този Непълен Лабиринт?

— Моите знания за това, което ти наричаш „минаване по Лабиринта“, се дължат на нещата, които съм научила от своя покоен съпруг и от Риналдо. Ако съм разбрала правилно, за да премине по Лабиринта, посветеният трябва да следва неговите очертания, докато стигне до една определена точка, където го обладава силата.

— Така е — съгласих се аз.

— Ако обаче отражението е несъвършено — продължи Джасра, — става възможно да се проникне до самия му център.

— Но как би могъл някой да следва линиите, след като те са прекъснати? Ако не следваш очертанията, Лабиринтът ще те унищожи.

— Не казвам, че трябва да се следват линиите. Пътят до центъра ще минава през разкъсването.

— И ако все пак стигнеш до него по този начин... Тогава какво?

— В съзнанието ти се отпечатва образът на Непълния Лабиринт.

— А как може да се използва този образ?

— Отново благодарение на дефекта. Призоваваш образа и черпиш сила от него през тази мрачна пукнатина.

— И това ще ти позволи да пътуваш през Сенките?

— Почти с такава лекота, с каквато го правиш ти например — каза Джасра. — Но процепът все пак си остава.

— Процепът ли? Не разбирам.

— Дефектът в Лабиринта. Той ще те следва през Сенките. Винаги ще е до теб, докато пътуваш през тях — понякога тънък като косъм, друг път зейнал като бездна. Ще се променя непрекъснато. Може да се появи най-неочаквано навсякъде — своеобразно бяло петно в реалността. Там именно се крие рискът за тези, които следват Непълния Път. Да паднеш в процепа означава сигурна смърт.

— Но всяко от заклинанията ти също би могло да се провали и да се обърне срещу теб.

— Риск има във всичко — заяви магьосницата. — Истинското майсторство е в това да успяваш винаги да го заобиколиш.

— И ти бе отредила тази участ на Джулия?

— Да.

— И на Виктор?

— Да.

— Разбирам — казах. — Все пак сигурно знаеш, че копията черпят силата си от Първичния Лабиринт.

— Разбира се. И какво от това? Те са почти толкова добри, колкото е и истинският Лабиринт. Естествено, трябва да се пипа внимателно.

— Apropos, колко използваеми отражения съществуват?

— Използваеми?

— Те сигурно се влошават с отдалечаването си от центъра. Къде минава линията, която не може да бъде прекратена без рискът да стане безразсъдно голям?

— Разбирам какво имаш предвид. Може би само първите девет отражения стават за работа. Аз никога не съм преминавала отвъд деветото. Първите три са най-сигурни. При следващите три рискът се увеличава значително.

— Пропастта става по-широка, така ли?

— Точно така.

— И как така се реши да ми кажеш всичко това?

— Ти си адепт от по-висша сфера и тази информация е безполезна за теб. Освен това не би могъл да ми попречиш да използвам Непълния Път. И накрая, трябваше да си наясно с тази подробност, за да оцениш по достойнство финала на моя разказ.

— Целият съм слух — казах.

Мандор докосна масата и пред нас се появиха малки кристални купички с лимонов шербет. Схванахме намека му и не продължихме разговора си преди да приключим с поредния кулинарен шедьовър. Навън сенките на облаците се плъзнаха по планинските склонове. От коридора долиташе лека музика. Някъде из двора на Владението някой се трудеше здраво с кирка и лопата, доколкото можех да преценя по една доловимите шумове.

— И така ти посвети Джулия в своето откритие — обадих се аз.

— Да — каза Джасра.

— Какво стана след това?

— Тя се научи да призовава образа на Непълния Лабиринт и да го използва, за да се сдобие с магическо зрение и да подготвя свои заклинания. Научи се да изтегля сурова енергия от разкъсването. Научи се да пътува през Сенките...

— Въпреки пропастта? — попитах.

— Да. Оказа се доста сръчна в нейното избягване. Всъщност всичко ѝ се удаваше с невероятна лекота.

— Удивен съм, че една смъртна е успяла да мине дори по този Непълен Лабиринт и да оцелее.

— Само някои от смъртните са способни на това — каза Джасра.

— Останалите стъпват по невнимание на някоя от линиите, или пък загиват по най-необичайни начини в разкъсването между тях. Може би около десет процента от тях биха стигнали до центъра невредими. И слава Богу, защото така поне броят им е ограничен. Но не всеки от достигналите до целта успява да развие сили и умения, които да могат да се мерят с тези на истинския адепт.

— И казваш, че от самото начало тя е била по-добра от Виктор във всичко?

— Да. За съжаление твърде късно си дадох сметка докъде са се разпрострели възможностите й.

Усетих погледа на Джасра. Тя като че ли изчакваше, за да прецени реакцията ми. Вперих поглед в нея и сбърчих чело.

— Да — продължи магьосницата, явно доволна от ефекта на думите си. — Ти не знаеше, че пронизваш именно нея с кинжала си, нали?

— Не знаех — признах аз. — През цялото време се чудех кой ли се крие зад тази маска. Не можех да разбера какви са мотивите му. Водопадите от цветя бяха доста мъгляв намек, а аз така и не разбрах кой си играе със сините камъчета — ти или Маскирания.

Джасра се засмя.

— Сините кристали и пещерата, от която произхождат те, са семейна тайна. Те представляват нещо като магически изолатор. Но две отделни парченца от кристала, които някога са били едно цяло, запазват връзката помежду си и същество с достатъчно чувствителна сетивност би могло да проследи сигнала.

— През Сенките ли?

— Да.

— Дори когато следеният няма никакви специални умения или дарби?

— Дори тогава — каза тя. — Досуц като при следенето на пътуващ през Сенките, докато той все още променя тяхната същност и следата е още прясна. Всеки би могъл да проследи подобна следа, стига да е достатъчно бърз и достатъчно чувствителен.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си ме следила през цялото време?

Джасра поклати глава.

— Джулия?

— Започваш да схващаш.

— Не... — казах аз. — Е, може би съвсем мъничко. Тя е била понадарена, отколкото си очаквала. Това вече ми го каза. Струва ми се, че ти е погодила някакъв номер, но нямам никаква представа какъв точно и кога.

— Доведох я тук, тъй като трябваше да взема някои пособия, които да отнеса до първия кръг около Амбър. Тя огледа работното ми помещение. Сигурно и аз съм се разприказвала повечко. Но откъде

можех да знам, че тя попива всичко чуто и дори замисля свой план? Струваше ми се прекалено безобидна, за да допусна, че ѝ се върти нещо такова из главата. Трябва да призная, че е доста добра актриса.

— Четох дневника на Виктор — казах аз. — Предполагам, че през цялото време си прикривала лицето си и си променяла по някакъв начин гласа си.

— Да, но със същия номер само раздразних любопитството ѝ към магическите умения, вместо да успея да ѝ вдъхна някакво страхопочитание. Предполагам, че тогава е измъкнала някой от триголитите — моите сини кристали. Останалото е свършен факт.

— Не и за мен.

Пред мен се появи съд с димящи, апетитно ухаещи зеленчуци. Бяха ми абсолютно непознати.

— И сам можеш да се сетиш.

— Ти си я завела до Непълния Лабиринт и тя е достигнала до неговия център... — започнах аз.

— Да.

— И при първата удача ѝ се възможност — продължих, — Джулия се е върнала тук, за да научи нещо повече за останалите ти тайни.

Джасра изръкопляска леко, опита зеленчуците и после бързо си взе още няколко пъти. Мандор се усмихна.

— Но оттук нататък всичко ми бледнее — признах аз.

— Бъди добро момче и си изяж зеленчуците — каза тя.

Така и направих.

— Опирайки се на своите бегли наблюдения върху човешката природа — обади се неочаквано Мандор, — бих предположил, че ѝ се е приискало да опита не само крилата, но и новопридобитите си нокти. Мисля, че първо е отишла при своя предишен учител — Виктор Мелман — и го е предизвикала на магьоснически дуел.

Чух как Джасра рязко пое въздух.

— Това наистина ли е само предположение? — попита тя.

— Наистина — отвърна ѝ той и разклати виното в чашата си. — Ще отида дори още по-далеч като предположа, че ти също си постъпила така със своя учител.

— Кой дявол ти прошушна това? — попита Джасра.

— Просто предположих, че Шару е бил твой учител — каза Мандор. — Това би обяснило общата ви връзка с това място, както и факта, че си сварила предишния му господар неподготвен. Дори не е изключено той въпреки изненадата да е успял да те прокълне със същата участ. Но дори да не го е сторил, в нашите дела кръгът на силата често се затваря по най-необичайни начини.

Джасра прихна.

— В такъв случай името на дявола е „Логика“ — каза тя с нотка на възхищение. — Признавам обаче, че да се призове този дявол е истинско изкуство.

— Няма да крия, че готовността му да се отзове, когато го повикам, ми вдъхва известна увереност. Все пак Джулия сигурно е била изненадана, когато Виктор е успял да ѝ се измъкне.

— Така е. Тя все още не знаеше, че нямам навика да оставям протежетата си на произвола на съдбата. Бях защитила Виктор с няколко полезни заклинания.

— Но явно и тя се е ползвала с подобна привилегия.

— Така е. И макар че нейните заклинания сигурно са ѝ свършили добра работа, за нея резултатът от дуела е бил равносилен на загуба. Джулия е знаела отлично, че щом науча за нейното неподчинение, ще дойда, за да я накажа. Точно затова е инсценирала собствената си смърт. Признавам, че тогава успя да ме заблуди.

Припомних си деня, в който отидох до апартамента на Джулия, открих тялото ѝ и бях нападнат от онзи странен звяр. Лицето на трупа беше отчасти обезобразено и доста зацапано от полусъсирената кръв. Но все пак мъртвата жена беше приблизително с нейния ръст, а чертите ѝ бяха сходни с тези на Джулия. Да не говорим, че апартаментът беше същият. Така и не ми бе останало време да я огледам по-внимателно, тъй като звярът се нахвърли върху мен съвсем не на шега. В мига, в който приключих с него, в далечината се разнесе воят на първите полицейски сирени. Трябваше да се изпарявам, при това без излишно помайване. После естествено в спомените ми изплуваше неизменно обезобразеното лице на Джулия.

— Невероятно — възкликнах аз. — Чие тяло съм открил тогава в апартамента?

— Нямам никаква представа — каза Джасра. — Могло е да бъде на някоя от нейните двойнички от друга Сянка или пък на непозната от

улицата. Труп, откраднат от моргата. Откъде бих могла да знам?

— На врата ѝ бе окачен медальон с един от твоите сини кристали.

— Да. А вторият кристал беше на каишката на звяра, който ти уби. Джулия е отворила прохода, по който той се е озовал в апартамента ѝ.

— Но защо? И какво правеше там онзи Обитател на Предела?

— Тук и аз удрям на камък. Виктор си е мислел, че съм я убила аз, а аз си мислех, че я е убил той. Сигурно е решил, че съм отворила прохода от Владението и съм насъскала звяра подир нея. Аз предположих, че това е негово дело, и се ядосах, че е крил от мен бързия си напредък. Започне ли твоят ученик да крие разни неща от теб, не чакай нищо добро от него.

Кимнах.

— Значи развъждаш тези създания някъде тук?

— Да — отвърна тя. — Освен това ги използвам на още няколко Сенки. Някои от тях дори спечелиха медали на киноложки изложби.

— Аз бих предпочел питбулите — казах. — Далеч по-мили и по-възпитани са. Значи Джулия е оставила тялото в апартамента и е дошла дотук през прохода. В същото време ти си мислела, че Виктор ѝ е видял сметката и се кани да атакува твоята светая светих.

— Долу-горе.

— Той пък си е мислел — особено, след като е открил прохода — че Джулия е станала твърде опасна за теб и затова ти си я отстранила.

— Не знам дали въобще е успял да открие този проход. Както сам знаеш, вратата към него беше доста добре прикрита. С две думи, никой от двамата ни не знаеше с какво точно се е захванала тя.

— И какво беше то?

— Джулия бе успяла да ми пробута един от триголитите, чрез който след това ме е проследила през Сенките до Бегма.

— Бегма? Че какво си правила там, по дяволите?

— Нищо особено — каза Джасра. — Споменах го, само за да ти покажа колко беше напреднала тя междувременно. Тогава все още се е движела на почетно разстояние от мен. Но и това научих по-късно от нея самата. Следвала ме е от ръба на Златния Кръг чак до Цитаделата на Владението. Останалата част от историята ти е известна.

— Не съм съвсем сигурен, че е така.

— Джулия вече е имала свои планове за това място. И определено успя да ме изненада. Така се превърнах в закачалка.

— А тя се е настанила на твоето място, за да посреща посетителите, прикривайки се зад онази маска. Набирала сили и знания, закачала си чадъра на теб...

Джасра изръмжа тихичко, а аз си припомних, че зъбките ѝ не са за подценяване. Насочих предположенията в ново направление.

— Все още не мога да разбера защо след това продължаваше да ме шпионира и да ме затрупва с цветя.

— Мъжете са отвратителна пасмина — отбеляза Джасра и пресуши виното си. — Успя да се сетиш за всичко друго, но не и за основния ѝ мотив.

— Искала е да се сдобие със сила — казах аз. — Какво още има да се разбира? Спомням си, че често обсъждахме този въпрос на дълго и широко.

Мандор прихна. Обърнах се към него, но той отвърна погледа си и поклати глава.

— Очевидно — натърти Джасра — тя все още те е обичала. Най-вероятно — доста. Играела си е игрички с теб. Искала е да раздразни любопитството ти. Най-вероятно е искала да тръгнеш след нея и да я откриеш, за да си премерите силите. Искала е да ти докаже, че е била достойна да ѝ довериш всички онези знания, които ти си ѝ отказал.

— Значи си знаела и за това?

— Тя понякога говореше съвсем открито с мен.

— Сигурно заради силните си чувства към мен е изпратила онези мъже с триголитите, за да ме убият. И те за малко не успяха да си свършат работата.

Джасра погледна встрани и се закашля. Мандор се изправи тутакси, заобиколи масата и наля вино в чашата ѝ. И докато гърбът му я скриваше от погледа ми, аз я чух да казва тихо:

— Ами... не беше точно така. Убийците изпратих аз. Риналдо не беше до теб, за да те предупреди, както си мислех, че е правил през цялото време, и затова реших да си опитам късмета отново.

— О-о — отбелязах. — А случайно да е имало и следваща поръчка?

— Не, те бяха последните.

— Какво облекчение.

— Не го приемай като извинение. Просто ти обяснявам как стоят нещата, за да изчистим недоразуменията. Във връзка с това, мога ли да приема, че и ти си се отказал да ми отмъщаваш?

— Вече уточних, че сме квит. Няма да се отметна от думите си. А как се е забъркал Джърт в цялата история? Не разбирам как въобще са успели да се срещнат.

Мандор не пропусна да долее малко вино и в моята чаша преди да се върне на мястото си. Джасра ме погледна.

— Не знам — каза тя. — При нашия сблъсък тя беше сама, без никакви съюзници. Всичко е станало, докато бях окована от заклинанието ѝ.

— Имаш ли някаква представа накъде може да са отпрашили двамата с Джърт?

— Не.

Погледнах Мандор, но той поклати глава.

— Аз също не сецам къде биха могли да бъдат. И все пак в главата ми се върти една мисъл.

— Да?

— Струва ми се уместно да отбележа, че ако забравим за белезите и липсващите части от лицето му, приликата между вас е повече от очевидна.

— Между мен и Джърт? Сигурно се шегуваш?!

Той погледна Джасра.

— Така е — каза тя. — Родството ви си личи доста ясно.

Оставих вилицата си и тръснах глава.

— Абсурд! — Но изобщо не бях убеден, че е така. — Никога не съм забелязвал нещо подобно.

Мандор повдигна рамене съвсем леко.

— Искаш ли да ти изнеса лекция за психологията на отрицанието? — попита Джасра.

— Не — отвърнах. — Просто ми е необходимо малко време, за да асимилирам факта.

— Ред е на следващото ястие — обяви Мандор, после махна с ръка и то се появи на масата.

— Ще си имаш ли неприятности с роднините си в Амбър, задето ме освободи? — попита след известно време Джасра.

— Надявам се, че докато разберат, че си изчезнала, вече ще разполагам с убедително оправдание — отговорих аз.

— С други думи, отговорът е „да“.

— В общи линии.

— Ще видя какво бих могла да направя по въпроса.

— Какво имаш предвид?

— Не обичам да съм задължена на никого — каза тя, — а засега ти си направил повече за мен, отколкото аз за теб. И ако единственият начин да ти се издължа е да поема гнева им върху себе си, ще го сторя.

— Какво си намислила?

— Нека спрем дотук. Понякога е по-добре да не знаеш прекалено много.

— Тази работа хич не ми харесва.

— Чудесен повод да сменим темата — каза Джасра. — Сериозен противник ли е сега Джърт?

— За мен ли? — попитах. — Или подозираш, че би могъл да се върне за втори опит?

— Интересуват ме и двата аспекта.

— Мисля, че не би се поколебал да ме убие, ако му се удаде възможност — казах аз и погледнах Мандор.

— Боя се, че е така — съгласи се той.

— Що се отнася до това, дали би се върнал тук, за да докопа повече от това, което има в момента, мисля, че ти би могла да прецениш по-добре. Много ли го делеше от постигането на абсолютната сила, която би могъл да му даде Изворът?

— Трудно е да се каже. Може би е успял да усвои около петдесет процента от силата. Но това е само предположение. Това ще го задоволи ли?

— Може би. Колко опасен е сега?

— Много. Особено след като овладее в пълна степен новопридобитите умения. Но той сигурно осъзнава, че мястото ще бъде пазено ден и нощ, вероятно дори от някой, който също е минал през ритуала на Извора. Дори Шару — на фона на последното му преображение — би могъл да му създаде сериозни неприятности.

Захванах се отново с вечерята.

— Вероятно Джулия ще го посъветва да не го прави — продължи тя, — тъй като е добре запозната с това място.

Кимнах. „Ще срещнем, когато му дойде времето“ — бе казала тя. И се бе оказала права.

— Мога ли сега аз да те попитам нещо? — каза Джасра.

— Моля.

— Тай'ига-та...

— Да?

— Предполагам, че дори дъщерята на граф Оркуз не може да се разхожда току-тъй из двореца в Амбър и да влиза в твоите покои.

— Определено — казах аз. — Тя беше дошла заедно с баща си на официално посещение.

— А ще ми кажеш ли кога пристигнаха?

— Сутринта на същия ден. Но се боя, че едва ли ще мога да навляза в детайлите, тъй като...

Джасра махна с отрупаната си с пръстени ръка.

— Не ме интересуват държавните ви тайни — каза тя. — Знам, че Найда често съпровожда баща си като негов личен секретар.

— Е и?

— Нейната сестра беше ли заедно с тях, или си беше останала у дома?

— Става въпрос за Корал, нали така?

— Да.

— Тя пристигна заедно с тях.

— Благодаря — каза Джасра и насочи вниманието си към храната.

По дяволите. Това пък какво беше? Може би тя знаеше нещо за Корал, за което аз дори не подозирах. Нещо, което можеше да обясни настоящите й преめждия. В такъв случай, какво можех да загубя, ако попитам направо?

— Защо? — казах след малко.

— Просто ми беше любопитно — отвърна Джасра. — Познавах добре семейството им... в доброто старо време.

Сантименталност? У Джасра? Никога. Тогава какво?

— Ами ако същото това семейство сега си има някой и друг проблем? — попитах.

— Освен това, че тай'ига-та е обладала тялото на Найда, така ли?

— Да.

— Ще ми е неприятно, ако наистина е така. Какъв е проблемът?

— Ами нещо като пленничество, засягащо Корал.

Изпуснатата ѝ вилица изтрака леко по чинията.

— Какви ги приказваш? — попита тя натъртено.

— Като че ли Корал е попаднала не където трябва.

— Корал? Как? Къде?

— Отговорът ми зависи отчасти от това какво всъщност знаеш за нея — отбелязах аз.

— Просто харесвам това момиче. Не си играй с мен. Какво се е случило?

Виж ти, каква изненада. Не от този отговор имах нужда.

— Сигурно си познавала майка ѝ доста добре?

— Да. Казваше се Кинта. Срещали сме се по време на дипломатически визити. Много красива жена.

— Разкажи ми за бащата на Корал.

— Ами той е член на кралското семейство, но е само далечен роднина на краля. Преди да стане премиер, Оркуз беше посланик на Бегма в Кашфа. Семейството му също живееше в резиденцията на посланика, което означава, че се срещаме сравнително често...

Тя вдигна погледа си — усети, че съм вперил в нея своето Логрус-зрение, прониквайки отвъд образа на Непълния Лабиринт. Очите ни се срещнаха и тя се усмихна.

— О! Имаш предвид истинския ѝ баща? — Тя направи кратка пауза и след това кимна. — Значи наистина има нещо вярно в този слух?

— Но ти не си убедена, че е така, нали?

— Този свят прелива от слухове, повечето от които не можем да проверим. Откъде бих могла да знам, кои от тях са верни и кои не? Пък и защо ли ми е да знам?

— Права си, естествено — казах аз. — Както и да е...

— Поредната забегка на стареца, а? — подхвърли Джасра. — Сигурно вече сте им изгубили броя. Чудя се как въобще е намирал време за държавните дела?

— Всички се чудят.

— Честно казано, забелязах у нея известна прилика, която говори в полза на този слух. Но не бих могла да твърдя, че не греша, особено след като не познавам другите членове на тяхното семейство. Та казваш, че наистина има нещо вярно в този слух?

— Да.

— Само заради приликата, или има и още нещо?

— Има и още нещо.

Джасра се усмихна сладко и вдигна вилицата си.

— Има някакво особено очарование в този мит за изгубената принцеса.

— Така е — казах аз и продължих да се храня.

Мандор се прокашля.

— Не е честно — каза той. — Говорите с недомлъвки.

— Прав си — съгласих се аз.

Джасра ме погледна отново и въздъхна.

— Добре — каза тя. — Ще питам аз. Защо мислиш, че е има нещо вярно в този слух? Оо... Ами да. Лабиринтът.

Кимнах.

— Я виж ти. Малката Корал се е разходила по Лабиринта, това ли е новината?

— Да.

— Предполагам, че сега празнува някъде из Сенките?

— Де да беше толкова просто.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя изчезна в неизвестна за мен посока. Лабиринтът я запрати натам.

— Как така?

— Добър въпрос. Не знам.

Мандор отново се прокашля.

— Мерлин — каза той, — може би все пак става въпрос за поверителна информация. Бих могъл...

— Не — отвърнах му аз. — Малко дискретност би била напълно достатъчна в този случай. Бих помолил и теб за същото — кимнах към Джасра. — Особено след като сама уточни, че изпитваш към младата дама известна... симпатия.

— Уточних, че много харесвам това момиче — заяви Джасра.

— Добре — отвърнах ѝ аз. — Защото донякъде се чувствам отговорен за случилото се, макар че тя успя добре да ме метне. Затова искам да оправя нещата, доколкото е възможно. Само дето не знам как.

— Какво точно се случи?

— Бях се заел да я разведа из града и двореца, когато тя най-неочаквано пожела да види Лабиринта. Угодих на прищявката ѝ. Докато се връщахме от разходката, Корал ми зададе цял куп въпроси. Разговорът ми се стори съвсем безобиден и затова задоволих любопитството ѝ. Не знаех нищо за слуховете около нейното потекло и дори не подозирах как всъщност стоят нещата. Щом се озовахме при Лабиринта, тя стъпи на него и след това продължи напред.

Джасра пое рязко въздух.

— Той би унищожил всеки, в чийто вени не тече кръвта на Амбър, нали?

Кимнах.

— Но дори ние не сме застраховани срещу този риск — казах след това. — Дори член на кралското семейство би заплатил с живота си за някоя груба грешка.

Джасра прихна.

— Добре, че майка ѝ не е имала връзка с кочияша или с някой от готвачите си.

— За неин късмет не се оказа така. Така или иначе, стъпиш ли веднъж върху Лабиринта, връщане назад няма. Почувствах се задължен да ѝ помогна да стигне до центъра. Или поне да опита да го стори. Освен че реших да се представя като добър домакин, не на последно място си мислех за евентуалните усложнения в отношенията между Амбър и Бегма.

— А те явно са навлезли в доста интересна фаза — подхвърли полушеговито Джасра.

Досетих се, че не би имала нищо против да изпусна някоя по-конкретна дреболия, и не се хванах.

— Би могло да се каже. Във всеки случай, Корал стигна успешно до центъра и после изчезна нанякъде.

— Покойният ми съпруг ми бе споменал, че достигналият центъра може да заповяда на Лабиринта да го пренесе в коя да е точка на Вселената.

— Правилно — съгласих се аз. — Но в случая най-странно беше именно нейното желание. Тя каза на Лабиринта да я пренесе където сметне за необходимо.

— Боя се, че не разбирам.

— Нито пък аз, но тя постъпи именно така и резултатът е налице.

— Искаш да кажеш, че тя просто каза „Пренеси ме там, където пожелаеш“ и след това изчезна?

— Абсолютно вярно.

— Това като че ли говори за някакви зачатъци на разум у Лабиринта.

— Освен ако той просто не е реагирал на нейното неосъзнато желание да посети някое определено място.

— Така е. Предполагам, че такава възможност съществува. Не опита ли да я откриеш?

— Нарисувах Карта с нейния образ. Опитах да се свържа с нея и успях. Тя се намираше на някакво тъмно място. После връзката се разпадна. Това е всичко.

— Кога стана това?

— Преди броени часове, ако преценката ми е правилна — казах аз. — Времето тук тече приблизително със скоростта, с която тече в Амбър, нали?

— Долу-горе. Защо не опита пак?

— Така и не ми остана време на фона на последвалите събития. Освен това се опитвах да измисля някакво друго решение на проблема.

Дочу се леко потракване и тих звън. Долових ухание на прясно кафе.

— Ако искаш да знаеш дали ще ти помогна — каза Джасра, — отговорът ми е „да“. Но засега аз също нямам никаква представа как бих могла да го сторя. Може би няма да е зле да опитаме да се свържем отново с нея чрез Картата ѝ. Този път и аз ще се включа. Може пък да успеем да установим контакт.

— Добре — казах аз, оставих чашата и измъкнах колодата си. — Да опитаме.

— И аз ще помогна — заяви Мандор, стана от стола си и се приближи до мен.

Джасра застана от другата ми страна. Протегнах Картата така, че и тримата да я виждаме еднакво добре.

— Да започваме — казах и насочих съзнанието си към Корал.

ГЛАВА 3

Едно малко светло петънце, което преди това бях помислил за слънчево зайче, се премести бавно от мястото си върху пода и се настани до чашата ми с кафе. Реших засега да си замълча, след като никой друг още не го бе забелязал.

Насочих мислите си към Корал, но не долових нищо. Усетих как Джасра и Мандор също опитват да се свържат с нея и се присъединих към тях, за да обединим силите си. Още веднъж, по-настойчиво.

Като че ли...

Нещо... Спомних си, че винаги съм се чудил какво точно изпитва Вайъли, когато използва Картите. Сигурно е нещо по-различно от визуалните представи, на които ние се опираме при контакта. Може би нещо подобно...

Нещо подобно.

Долових по-скоро намек за присъствието на Корал. Вглеждах се внимателно в образа ѝ, но той не оживяваше. Картата стана значително по-хладна и все пак усещането беше твърде далеч от ледената тръпка, която обикновено изпитвам при осъществяването на контакта. Концентрирах се и опитах още по-настойчиво. Почувствах как Мандор и Джасра направиха същото.

Образът на Корал избледня, но нищо не се появи на неговото място. Все пак продължавах да усещам нейното присъствие, докато гледах втрещено появилата се празнота. Точно както когато се опитам да се свържа със спящ.

— Не мога да преценя дали е само от мястото — каза Мандор, — или...

— Мисля, че над нея тегне заклинание — заяви Джасра.

— Не е изключено част от проблема да се дължи и на това — съгласи се Мандор.

— Но само част — прозвуча в непосредствена близост един приятен, познат глас. — Оплели са я чудовищни сили, татко. Никога досега не съм виждал нещо подобно.

— Дяволския Чекрък е прав — каза Мандор. — Аз също започвам да долавям нещо подобно.

— Да — започна Джасра, — има нещо...

Изведнъж мъглявината се разкъса и аз видях проснатото тяло на Корал. Тя лежеше — очевидно в безсъзнание — на студения под на някакво ужасно мрачно място. Единствената светлина наоколо идваше от огнения кръг около нея. Дори да го бе поискала, тя едва ли щеше да успее да ме пренесе при себе си и...

— Чък, можеш ли да ме пренесеш при нея? — попитах.

Образът започна да избледнява още преди да чуя отговора. Усетих някакъв хладен полъх. Минаха няколко секунди преди да осъзная, че тоя идва от вече леденостудената Карта.

— Не мисля, не бих искал да го сторя, пък и няма нужда — отвърна Чък. — Силата, която я държи там, вече усети присъствието ти и дори в този миг се движи към теб. Има ли някакъв начин, по който да изключиш тази Карта?

Закрих образа на Корал с длан. Това обикновено е напълно достатъчно. Не последва нищо. Дори леденото течение като че ли стана по-осезаемо. Повторих движението на ръката си и го подкрепих с мисловна заповед. Силата, каквато и да беше тя, се фокусира върху мен.

Знакът на Хаоса се стовари върху Картата. Тя отхвъркна от ръката ми, а аз политнах назад и ударих рамото си в ръба на вратата. Мандор залитна и се хвана за масата, за да запази равновесие. Чрез своето Логрус-зрение успях да видя как от Картата излетяха гърчещи се снопове светлина, миг преди тя да падне на пода.

— Какво стана? — извиках аз.

— Връзката беше прекъсната — отвърна Чък.

— Благодаря ти, Мандор — казах.

— Но сега силата, която се опитваше да те достигне през Картата, знае къде се намиращ — отбеляза Чък.

— И откъде си толкова сигурен?

— Това е предположение, което се гради на факта, че тя все още се движи към теб. Все пак ви дели сериозно разстояние. Мисля, че ще й трябва около четвърт минута, за да те достигне.

— Ще те помоля за едно малко уточнение — обади се Джасра. — Тази сила само към Мерлин ли се е устремила, или иска да докопа

всички ни?

— Не съм много сигурен. Мерлин е в центъра на нейния фокус. Нямам никаква представа какво би направила силата с вас.

Докато Джасра и Чък си приказваха, аз отидох залитайки до Картата на Корал и я вдигнах от пода.

— Ти би ли могъл да ни предпазиш? — попита Джасра.

— Вече се канех да пренеса Мерлин на едно далечно място. Да пренеса ли и вас?

Преместих погледа си от Картата и забелязах, че стаята е станала някак прозрачна. Сякаш стените и всичко останало бяха направени от цветно стъкло.

— Моля те — чух да казва подобният на църковен витраж образ на Джасра.

— Да — достигна до мен и призрачното ехо от гласа на Мандор.

После преминах през някакъв огнен обръч и се озовах на едно доста мрачно място. Блъснах се в някаква стена и тръгнах покрай нея, като се ориентирах с опипване. Достигнах до правоъгълна чупка, зад която мярнах по-светъл участък, обсипан с ярки точки...

— Чък?

Отговор не последва.

— Да знаеш, че навикът ти да изчезваш преди да сме си довършили разговора, никак не ми допада — добавих аз.

Продължих напред и достигнах до нещо, което приличаше доста на изход на пещера. Излязох навън и се озовах под отрупано с едри звезди нощно небе. Подухна студен вятър. Настръхнах и отстъпих няколко крачки назад.

Нямах никаква представа къде се намирам. Не че това имаше особено значение, след като засега всичко наоколо беше поне привидно спокойно. Призовах Логрус. Наложих ми се доста да потършувам из Сенките преди да намеря подходящо вълнено одеяло. Наметнах се с него и седнах по турски на пода до входа на пещерата. После протегнах отново силовите линии на Логрус. Открих доста полесно солидна купчина нацепени дърва, част от които запалих с едно щракване на пръстите. Сега можех да си докопам отнякъде и чаша кафе. Зачудих се дали...

Защо пък не? Протегнах линиите и блестящото кръгче се появи пред мен.

— Татко! Моля те, спри! — разнесе се обиденият му глас. — Доста се потрудох, за да те скрия на достатъчно отдалечено място сред Сенките. Нима искаш да привлечеш отново вниманието върху себе си?

— Хайде де — казах аз. — Исках само чаша кафе.

— Ще ти донеса. Само не използвай собствените си сили за известно време.

— А защо си мислиш, че твоите действия ще останат незабелязани?

— Защото използвам заобиколен маршрут. Ето, заповядай.

На пода, близо до дясната ми ръка, се появи димяща керамична чашка.

— Благодаря — казах аз, взех чашата и подуших питието. — Какво направи с Джасра и Мандор?

— Изпратих всеки от вас в различна посока сред рой от фалшиви образи, които разхвърлих насам-натам. Всичко, което се иска от теб, е да кротуваш за известно време. Нека вниманието на онова нещо да се поразсее.

— Какво нещо? Чие внимание?

— Силата, която е пленила Корал. Нали не искаме да ни открие?

— А защо не? Доколкото си спомням, съвсем наскоро ти се чудеше дали не си Господ. Какво би могло да те уплаши тогава?

— Истинските неща. Това нещо, изглежда, е по-силно от мен. От друга страна, аз като че ли съм по-бърз от него.

— Е, и това е нещо.

— Сега си легни и се наспи добре. На сутринта ще те запозная с промените в ситуацията.

— Може би ще успея да се справя и сам.

— Няма смисъл да се перчиш излишно. Въпросът е на живот и смърт.

— Не това имах предвид. Ами ако то ме открие?

— Ще постъпиш както намериш за добре — каза Чък.

— Защо ми се струва, че криеш нещо от мен?

— Може би защото си подозрителен по природа, татко. Нещо като семейна черта. Сега трябва да вървя.

— Къде?

— Да проверя какво става с другите. Да свърша няколко задачи. Да се погрижа за личното си усъвършенстване. Да видя какво става с

експериментите ми. Такива ми ти работи. Чао.

— Ами Корал?

Но блестящото кръгче потъмня бързо и миг след това изчезна. Можех ли да споря при такъв край на нашия разговор? Чък заприличваше все повече на истински жител на Амбър — потаен и уклончив.

Отпих от кафето. Не можеше да се мери с това на Мандор, но все пак го биваше за работа. Зачудих се къде ли са те двамата с Джасра. Реших да не опитвам да се свържа с тях. Всъщност — хрумна ми малко след това — нямаше да е никак зле да укрепя собствената си позиция срещу нежелана магическа намеса.

Призовах отново образа на Логрус, който бях оставил на мира, докато траеше разговорът ни с Чък. С негова помощ опънах силови нишки по входа на пещерата и около мястото, където се бях настанил. След това го освободих и пийнах още малко кафе. Осъзнах, че това кафе едва ли ще успее да ме задържи буден. Нервите ми се бяха поотпуснали, а и умората от преживените наскоро емоции започваше да ми натежава съвсем осезаемо. Още две глътки и вече ми беше трудно да държа чашата. Още една и очите ми започнаха сами да се затварят на все по-малки интервали.

Оставих чашата встрани, загърнах се по-плътнo с одеялото и успях да се наместя що-годе удобно на твърдия каменен под. След престоя в Кристалната пещера бях станал спец в това отношение. Блещукащите пламъци разиграваха странни, мъгляви сцени пред притворените ми очи. Огънят пропукваше унасящо, въздухът се насити с миризма на пушек.

Заспах. Сънят е може би единственото житейско удоволствие, което не трае твърде кратко. Неговата омая ме изпълни и ме понесе на крилата си. Колко далеч и за колко време, това вече не знам.

Не бих могъл да кажа какво точно ме събуди. Просто бях някъде и в следващия миг се завърнах. Позата ми беше леко променена, а пръстите на краката ми по-замръзнали. Освен това вече не бях сам. Не отворих очи и продължих да дишам все така равномерно. Не беше изключено просто Чък да се е върнал, за да се увери, че съм добре. А можеше и да е нещо съвсем друго, опънало моите нишки.

Отворих очи едва-едва и огледах през ресниците си близкия периметър. Дребна, безформена фигура стоеше на входа на пещерата, а

последните отблясъци на огъня осветяваха една физиономия, която ми се стори странно позната. В тези черти имаше нещо от моите собствени черти и от чертите на баща ми.

— Мерлин — каза той меко. — Хайде, събуди се. Има места, на които трябва да отидеш, и неща, които трябва да свършиш.

Отворих широко очи и вперих поглед в него. Той ми напомняше за едно определено описание... Фракир трепна леко, но аз я успокоих.

— Дуоркин?...

Той се засмя тихичко.

— Разкри ме.

После направи няколко крачки — от единия край на входа до другия и обратно. На два-три пъти понечи сякаш да ми подаде ръка, но всеки път се отказваше да го стори.

— Какво има? — попитах аз. — Какво е станало? Защо си тук?

— Дойдох да те върна на пътя, който ти изостави.

— И кой ще да е този път?

— Беше тръгнал да търсиш едно момиче, което премина по Лабиринта онзи ден и се изгуби някъде.

— Корал? Знаеш ли къде е тя?

Той вдигна ръка, но после я свали и скръцна със зъби.

— Корал? Така ли се казва? Пусни ме вътре. Трябва да поговорим за нея.

— Бихме могли да си поговорим съвсем спокойно и така.

— Нима не уважавах предците си?

— Напротив. Но освен това имам и един брат, който може да променя формата й външността си и който с удоволствие би ми откъснал главата, за да я окачи на видно място в стаята си. Освен това би могъл да го направи доста бързо, ако му дам тази възможност.

Поизправих се и разтърках очите си.

— Е, къде е Корал?

— Ела, ще ти покажа пътя — каза той и се пресегна.

Този път ръката му премина през моите магически нишки и се озова право над затихващите пламъци. Това явно не му направи никакво впечатление. Очите му бяха като две мрачни звезди, които ме притегляха неудържимо. Ръката му се размекна и започна да се топи сякаш беше от восък. Под плътта не се виждаха кости — като че ли

някой бе изваял набързо подобие на ръка и след това бе навлякъл върху него нещо като кожа. — Ето, хвани ръката ми.

Осъзнах, че се пресягам против волята си към безформените му пръсти. Той отново се ухили. Можех да почувствам как силата му ме притегля. Зачудих се какво ли би станало, ако хванех тази гротескна ръка по свой си начин.

Призовах Логрус и насочих силовите му линии, за да се здрависат вместо мен.

Идеята се оказа доста глупава. Мигом бях заслепен от болезнено ярък блясък. Когато тъмните петна пред очите ми се стопяха, забелязах, че Дуоркин е изчезнал. Проверих набързо магическите нишки и установих, че са удържали на натиска. Съживих огъня с едно кратко небрежно заклинание. Чашата ми с кафе беше все още наполовина пълна. Сгрях изстиналото ѝ съдържание със съкратената версия на последния си магически трик и отпих. Колкото и да си блъсках главата след това, не можах да измъдрия някакво задоволително обяснение за случилото се.

Знаех, че никой не бе срещал полулудия демиург от години, макар че според думите на баща ми, неговото състояние се подобрило значително след като Оберон възстановил повредения Лабиринт. Ако това наистина бе Джърт — опитващ се отчаяно да ме докопа, — то изборът му беше наистина доста странен. Освен това не бях съвсем сигурен, че Джърт има някаква представа за това как изглежда Дуоркин. Замислих се дали да не повикам Дяволския Чекрък, за да чуя неговото „нечовешко“ мнение по въпроса. Но преди да успея да реша как да постъпя, в очертанията на входа на пещерата, на фона на звездното небе, се очерта нова фигура — доста по-едра от тази Дуоркин и някак епично внушителна.

Една-единствена крачка и огънят освети лицето му, а аз си разлях кафето от изненада. Никога не се бяхме срещали, но аз бях виждал неговия образ на най-различни места в двореца.

— Чух, че Оберон е умрял, докато е възстановявал Лабиринта — казах аз.

— А ти бил ли си там тогава? — попита той.

— Не — отвърнах, — но след като се появяваш броени мигове след доста странното посещение на Дуоркин, сигурно би могъл да разбереш недоверието ми.

— Ти се срещна с едно измамно подобие. Виж, аз съм истински.

— И какво беше това „подобие“?

— Астралното тяло на един изобретателен майтапчия — магьосник на име Йолос, който живее около четвъртия кръг на Сенките.

— Аха — промърморих аз. — А как бих могъл да съм сигурен, че ти не си проекция на някой си Ялас от петия кръг?

— Мога да ти изрецитирам цялата генеалогия на кралското семейство в Амбър.

— Всеки що-годе интелигентен писар би могъл да го направи.

— Но аз знам и за незаконородените.

— Колко са те всъщност?

— Четиридесет и седем, доколкото знам.

— Не думай! И как успя да се справиш?

— Различни времеви потоци — каза той усмихнат.

— Щом си оцелял, защо тогава не си се върнал в Амбър, за да продължиш управлението си? — попитах аз. — Защо си предоставил короната на Рандъм, след като това е можело да оплете конците още повече?

Той се засмя.

— Но аз не оцелях... Загинах, докато траеше процесът на възстановяването. Аз съм просто един дух, дошъл да търси защитник на Амбър срещу надигащата се сила на Логрус.

— Нека приемем, просто така, че си наистина този, за когото се представяш — отвърнах аз. — Дори в този случай пак си сбъркал адреса, тъй като аз съм адепт на Логрус и син на Хаос.

— Но си също така адепт на Лабиринта и син на Амбър — заяви величествената фигура.

— Така е — съгласих се аз. — Още една причина, поради която не искам да вземам страна.

— Има времена, в които всеки трябва да вземе нечия страна. Ти на чия страна си?

— Дори да вярвах, че говоря с духа на Оберон, пак нямаше да се чувствам задължен да направя подобен избор. Освен това в Хаос съм чувал, че и Дуоркин е бил адепт на Логрус. Ако това е вярно, то аз просто следвам стъпките на своя достоен прародител.

— Но той се отказа от Хаос, след като създаде Амбър.

Вдигнах рамене.

— Слава Богу, че аз лично все още не съм създал нищо — казах.
— Ако искаш да ме помолиш за нещо по-специално аз съм готов да те изслушам. Обясни ми какво е то, назови ми поне една добра причина, поради която бих сторил нещо подобно, и аз ти обещавам, че ще обмисля внимателно предложението ти.

Той протегна ръка.

— Ела с мен, стъпи върху новия Лабиринт и последвай неговите очертания, за да се включиш в играта между силите, която предстои.

— Все още не те разбирам, а и не вярвам, че подобни простички магически нишки биха спрели истинския Оберон. Ела при мен и хвани ръката ми, а аз ще те последвам, за да хвърля един поглед на онова, което искаш да видя.

Фигурата придоби още по-внушителен вид.

— Значи искаш да ме изпиташ?

— Да.

— Ако бях все още жив, тези нишки едва ли биха ме притеснили. Но сега съм само някаква спиритическа измислица. Бих предпочел да не рискувам.

— В такъв случай, при целия ми респект към това, което твърдиш, че си, разговорът ни ще приключи дотук.

— Внуче мое — каза той хладно и в очите му се появи лека искрица, — макар да съм мъртъв, не бих позволил на никого да се отнася така с мен. Сега ще дойда да те взема и ще те помъкна по отредения ти път през огън и жупел.

Той пристъпи напред, а аз направих крачка назад.

— Не го приемай толкова лично... — започнах.

Прикрих очите си, когато фигурата докосна моите нишки и отново се появи онзи ослепителен блясък. През процепите между пръстите си, примигайки, видях нещо като вариация на представлението с разлагащата се плът на Дуоркин. Фигурата на Оберон стана прозрачна на места, а на други започна да се топи. В него — или през него, тъй като образът му изгуби всеки намек за реалност — виждах водовъртежи и криви, прави линии и канали, очертани в черно, причудливи геометрични калейдоскопи. Но за разлика от Дуоркин, Оберон не изчезна. Той премина през моите магически нишки и макар да забави леко крачка, продължи да се

движи към мен с протегнатата дясна ръка. Каквато и да беше истинската природа на това видение, не мога да отрека, че то бе едно от най-плашещите неща, които бях виждал през живота си. Заотстъпвах назад, вдигнах ръце и призовах Логрус.

Знакът на Хаоса се появи между нас. Абстрактното подобие на Оберон все така се протягаше към мен. Накрая нашарените му спиритически израстъци докоснаха плетеницата на Логрус.

Аз все още не бях предприел нищо конкретно. Изведнъж усетих прилив на панически ужас. Пронизах видението на краля със силовите линии на хаоса и се гмурнах край него към входа на пещерата. Навън се претърколих, но склонът беше твърде стръмен, за да успея да спра, и аз размахвах отчаяно ръце и крака в желанието си да се хвана за нещо. Не само че не успях, ами се и треснах доста силно в някакъв голям овален камък. В този миг входът на пещерата експлодира като барутен погреб, ударен от вражески снаряд.

Останах да лежа до камъка още около минута, треперещ, със здраво стиснати очи. Преследваше ме влудяващата мисъл, че всеки миг нещото ще ме докопа, освен ако не остана така свит на кълбо, без да помръдвам...

Последва пълна тишина. Накрая се претраших да отворя очи и установих, че светлината е изчезнала, а входът на пещерата е непроменен. Изправих се бавно и още по-бавно тръгнах натам. Знакът на Логрус бе изчезнал и кой знае защо, никак не ми се искаше да го призовавам отново. Вътре в пещерата всичко си беше непроменено, сякаш нищо не се бе случило. Единствено моите магически нишки бяха изчезнали. Одеялото лежеше там, където го бях оставил. Докоснах близката стена. Студена. Явно взривът бе избухнал на друго ниво. Моят огън все още блещукаше немощно. Съживих го отново и изведнъж видях счупената чаша от кафето между въглените.

Облегнах се на стената. След известно време усетих как диафрагмата ми неволно се сгърчи. Започнах да се смея. Не съм съвсем сигурен защо. Тежестта на всичко преживяно след онзи знаменателен 30-и април легна изведнъж върху раменете ми. Не знам, може би тогава предпочетох да се смея, просто за да не се блъскам по гърдите или да не вия срещу луната.

Мислех си, че съм наясно с всички участници в тази засукана игра. Люк и Джасра като че ли бяха вече на моя страна, както и брат

ми Мандор, който винаги се е грижил за мен. Откаченото ми братче Джърт искаше смъртта ми и се бе съюзило с моята бивша любима Джулия, която в момента, изглежда, също не хранеше особено топли чувства към мен. Следващото действащо лице бе твърде загрижената за моето благоденствие тай'ига, която най-вероятно все още спеше кротко в моите покои в Амбър. След нея идваше ред на Далт — наемникът, който се оказа поредният ми чичо и който си обра крушите в неизвестна посока, след като срита задника на Люк в Ардън пред очите на две армии. Той сигурно продължаваше да крои някакви гадни планове срещу Амбър, но засега му липсваха нужните сили, за да ги приведе в действие. И естествено кръгът се затваряше от Дяволския Чекрък — кибернетичният раздавач на Карти със самочувствие на кандидат-божество, чиято мисловна нагласа варираше от трезв рационализъм до непредсказуема шизофрения. Все пак трябваше да му отдам дължимото за проявения напоследък синовен респект, примесен в почти равни части със склонността му да се скатава, щом наоколо стане напечено.

С него се изчерпваха фигурите върху шахматната дъска, за които знаех по нещо.

Само дето последните илюминации намекваха, че пропускам някого. Някого или нещо, което се опитваше да ме отклони в друга посока. Можех спокойно да се доверя на преценката на Чък за възможностите на това „нещо“. Нямах дори бегла представа за неговата същност, нито пък желание да му се доверя просто така. Причината за второто беше очевидна. Поне за мен.

— Хей, хлапе! — долетя до мен един познат глас. — Трудничко е човек да те открие. Хич не се задържаш на едно място.

Обърнах се бързо, отидох до входа и погледнах надолу по склона.

Оттам се задаваше една самотна фигура. Едър мъж. Тръпка прониза гърлото ми. Беше прекалено тъмно, за да различа чертите му.

Отстъпих няколко крачки и поднових заклинанието, което щеше да възстанови магическите нишки по входа.

— Хей! Не бягай! — извика той. — Трябва да поговоря с теб.

Нишките заеха предишното си място. Измъкнах мечата си и заставах така, че едната от стените на входа да прикрива острието му. Заповядах на Фракир да се провеси от лявата ми ръка, но да остане

невидима. Вторият ми нощен гостенин се бе оказал по-силен от първия и бе преминал през моите нишки. Ако третият се окажеше по-силен от втория, сигурно щеше да ми се наложи да включа в играта всичко, с което разполагах.

— Нима?! — извиках на свой ред. — Кой си ти и какво искаш?

— Мътните го взели! — възкликна непознатият. — Кой си мислиш, че съм? Твоят старец, разбира се. Нуждая се от помощ и ми се ще да се опра на човек от семейството.

Когато новото видение се озова в светлия кръг на огъня, ми се наложи да призная, че то наистина представляваше съвършена имитация на моя баща принц Коруин Амбърски — черно наметало, черни панталони и ботуши, сива риза със сребърни копчета, сребърна тока и дори сребърна роза в ръката. Усмивката му беше точно такава, каквато я бях запомнил — дяволита и леко уморена. Гърлото ми се сви. Винаги бях искал да го опозная по-добре, но той се изгуби без следа и аз така и не успях да го намеря. А сега това „нещо“, каквото ида представляваше то, бе избрало именно образа на моя баща... Това наистина ме ядоса малко повече от обикновено. Не обичам, когато някой се опитва да си играе с чувствата ми.

— Първата ти имитация беше Дуоркин — казах аз, — втората Оберон. Цялото ми родословие ли смяташ да изредиш?

Той ме погледна накриво и отметна глава. Изглеждаше искрено учуден.

— Не знам за какво говориш, Мерлин. Аз...

Достигна до магическите нишки и отскочи от тях, сякаш бе докоснал оголен проводник.

— Леле-мале! — каза нещото. — Ти май нямаш доверие на никого, а?

— Семейна традиция — отвърнах, — подкрепена от личния ми житейски опит.

Все пак бях доста изненадан, тъй като неговото докосване до нишките не предизвика познатите илюминации. Да не говорим, че не забелязах дори намек за разпадаща се плът или нещо подобно.

Видението изтърси още едно възклицание, отметна наметалото си и дясната му ръка се плъзна към дръжката на едно перфектно копие на оръжието на баща ми. Миг след това сребристото острие на Грейсуондир изсвистя във въздуха, плъзгайки се към магическите

нишки. Мечът се докосна до тях и засъска като нагрята до бяло стомана, която закаляват в студена вода. Очертанията на острието пламнаха и отново се появиха познатите искри — този път с височината на човешки ръст — и миг по-късно усетих как тъканта на нишките поддава.

После видението проникна в пещерата, а аз се завъртях и замагнах с меча си. Подобие то на Грейсуондир се снижи, описа мълниеносен кръг, отвеждайки върха на моето оръжие вдясно, и се насочи право към гърдите ми. Парирах в кварта, но моят противник се плъзна ловко и острието му продължи да сочи тялото ми. Парирах в сикста, но него вече го нямаше там. Движението му се оказа просто финт. Той се бе оттеглил и вече ме атакуваше ниско. Обърнах се срещу него и отново парирах. Тялото му се плъзна вдясно, върхът на Грейсуондир се снижи отново, лявата му ръка махна ловко към лицето ми и загадъчният двойник на баща ми смени хватата си.

Когато усетих едната му ръка да се плъзва зад врата ми и видях как предпазителят на меча му се носи към челюстта ми, вече беше твърде късно.

— Ти наистина... — започнах аз и тогава последва ударът.

Последното нещо, което видях, беше сребърната роза.

Така е в живота — довери се и ще те предадат, не се доверявай и ще предадеш сам себе си. Като повечето морални парадокси и този ни поставя обикновено в безизходна ситуация. Този път бях позакъснял с избора на разумно решение. Играта вече течеше и аз не можех просто да се оттегля.

Събудих се на някакво мрачно място. Събудих се учуден и готов за всичко. Обикновено в подобни ситуации продължавам да лежа, без да помръдвам или да променям ритъма на дишането си. Този път също постъпих така. Освен това се заслушах.

Нито звук.

Отворих леко очи.

Смущаващи очертания. Затворих ги отново.

Опитах се да доловя с тялото си някакви вибрации по скалистата повърхност, върху която се бях проснал.

Нищо.

Отворих очите си напълно и се преборих с желанието да ги затворя отново. Надигнах се на лакти, после събрах колене, изпънах

гърба си и обърнах главата си встрани. Чудесно. Не бях се чувствал толкова дезориентиран от запивката с Люк и Червения Котарак в онзи странен бар.

Не можех да различа никакви цветове. Всичко беше или черно, или бяло, или пък някаква степен на сивото. Все едно, че се бях озовал във фотографски негатив. Някакво подобие на слънце висеше над хоризонта като черна дупка. Небето беше много мрачно и по него плуваха бледосиви облаци. Кожата ми имаше цвета на черно мастило. Скалистата почва под краката ми пък беше бляскаво бяла. Изправих се бавно и се огледах отново. Да, скалите бяха фосфоресциращо бели, небето невероятно мрачно, а аз — просто една сянка по средата. Усещането никак не ми допадна.

Въздухът се оказа сух и студен. Бях застанал в основанието на хълм-албинос, който ми напомняше ужасно за леден айсберг. Зад него и вляво се проточваха и други хълмове, които ме караха да си мисля, че съм попаднал в някаква планинска област. Вдясно се бе ширнало равно черно поле. Пустиня? Черното слънце сякаш ме заслепяваше и аз вдигнах длан над очите си. Странно. Не знаех, че мракът може да заслепява...

Опитах се да кажа „Мамка му!“ и тутакси забелязах две неща.

Първото бе, че не чух думите си, второто, че челюстта ме боли, там където баща ми ме бе треснал с ефеса на Грейсуондир.

Повторих безмълвната ругатня и измъкнах колодата си. Ситуацията ми се струваше достатъчно сериозна, за да пренебрегна мерките за сигурност. Измъкнах Картата на Дяволския Чекрък и фокусирах вниманието си върху нея.

Нищо. Не долових дори намек за неговото присъствие. Все пак Чък ме бе посъветвал да си трая за известно време и може би точно заради това не искаше да отговори на повикването ми. Прегледах останалите Карти. Спрях се на образа на Флора. Тя обикновено ми помагаше с готовност при подобни гадни стечения на обстоятелствата. Съсредоточих се върху прекрасните ѝ черти и опитах да я достигна мислено...

Нито една от златистите ѝ къдрици не трепна. Температурата на Картата не спадна и с част от градуса. Опитах отново, този път по-усърдно. Дори подкрепих мислите си с едно подходящо заклинание. Ефектът си остана все същия.

Тогава Мандор. Прекарах и с неговата карта няколко също толкова безполезни минути. Опитах с Рандъм. Все тая. Бенедикт, Джулиън... Не и не. Опитах с Файона, Люк и Бил Рот. Още три безуспешни усилия. Тогава измъкнах дори няколко от Козовите на Съдбата, но не можах да се добера нито до сфинкса, нито до постройката от слонова кост, кацнала на върха на планината от зелено стъкло.

Подредих отново всички Карти, върнах ги в кутията им и ги прибрах в джоба си. За пръв път се натъквах на нещо подобно след преживелиците си в Кристалната пещера. Картите могат да бъдат блокирани по най-различни начини, но от гледна точка на резултата, ми беше все едно за кой от тях става въпрос в този случай. По-скоро ме вълнуваше мисълта как да се добера до някоя по-гостоприемна част на Вселената.

Закрачих бавно без определена посока и цел. Стъпките ми бяха напълно безшумни. Сритах няколко дребни камъчета и те се пръснаха наоколо, но нито един звук не придружи премятанятията им.

Бяло отляво, черно отдясно. Планини и пустиня. Тръгнах наляво. Нищо наоколо не помръдваше освен мен самия и черните облаци. От подветрената страна на всяка оголена скала се бе образувало петно от почти ослепителна белота — откачените сенки на това откачено място.

Завий отново наляво. Още три крачки. Заобиколи камъка. Нагоре. До ръба. Сега се спусни по склона. Завий надясно. След малко между скалите вляво трябва да се появи червено петно...

Няма ли го? Малко по-нататък тогава...

Кратка остра болка във фронталния синус. Няма червено. Продължавай.

Процеп вдясно след следващия завой...

Разтърках слепоочията си, тъй като ме заболяха, след като не се появи никакъв процеп. Задъхах се. Капки пот се стекоха по челото ми.

Лек преход от сиво към зелено и бодливи, сиво-сини цветя в основанието на следващия сипей...

Почувствах лека болка по врата. Нямаше цветя. Нито сиво. Зелено също.

Накарай облациите да се разделят и нека мрак да се излее от слънцето...

Нищо.

... ще чуеш ромоленето на малко поточе. В следващия овраг.

Трябваше да спра. Главата ми пулсираше, ръцете ми трепереха. Пресегнах се и докоснах една скала вляво. Стори ми се достатъчно непоклатима. Достатъчно полегата. Каква беше тази болка?

Как се бях озовал тук?

Къде беше това „тук“?

Отпуснах се. Забавих дишането си и преразпределих енергията си. Болките в главата ми намаляха, после започнаха да утихват и накрая изчезнаха.

Тръгнах отново.

Птича песен и лек вятрец... Самотно цвете на закътано място.

Не. Последва първата пронизваща болка, предизвикана от познатото съпротивление...

Какво ли заклинание тегнеше над мен, за да загубя способността си да се придвижвам през Сенките? Никога не съм мислил за нея като за нещо, което може да бъде отнето.

— Хич не е смешно — се опитах да кажа. — Който и да си, каквото и да си, как успя да го направиш? Какво искаш? Къде си?

Отново не чух нищо, да не говорим за някакъв отговор.

— Не знам как успя да го постигнеш. Или защо — раздвижих отново устните си. — Не се чувствам под въздействието на някакво заклинание. Но сигурно не съм попаднал тук току-тъй. Хайде, върши си работата. Кажи ми какво искаш.

Нищо.

Тръгнах отново и продължих с опитите си да се вмъкна сред Сенките, макар да не бях особено убеден, че има смисъл. Замислих се над настоящото си положение. Имах чувството, че пропускам някаква важна дреболия.

... И едно малко червено цвете, зад скалата при следващия завой.

Свърнах вдясно и там наистина заварих червеното цвете, което бях създал полусъзнателно. Спуснах се към него, за да го докосна и да се уверя, че Вселената е едно чудесно, благоразположено към Мерлин място.

В бързината се спънах и вдигнах облак прах. Залитнах, но възстанових бързо равновесието си и се огледах. Прекарах следващите петнайсет минути в търсене, но така и не открих цветето. Накрая

изругах и отминах. Никой не обича да е сританият задник и Вселената да му се хили.

Изведнъж ме обзе ново вдъхновение и започнах да ровя из джобовете си, за да открия поне мъничко късче от синия кристал с надеждата, че то все още излъчва вибрации, които го свързват с неговия първоизточник. Уви. Не намерих дори прашинка. Бях оставил камъчетата до едно в гробницата на баща си. Май ми се щеше да се измъкна твърде лесно.

Какво ми убягваше?

Фалшив Дуоркин, фалшив Оберон и един мъж, който претендираше, че е Коруин Амбърски. И тримата искаха да ме отведат на някакво странно място, за да се включа в двубоя между Силите. Поне така бе казал Оберон. Представилият се като Коруин май бе успял — заключих аз, разтърквайки ченето си. Но що за игра бе това? И кои бяха Силите в нея?

Видението на Оберон спомена, че трябвало да избира между Амбър и Хаос. Но то пък ме излъга за други неща. Да вървят по дяволите и Амбър, и Хаос! Не съм ги молил да ме забъркват в своята играчка. И бездруго си имах достатъчно проблеми. Не исках да знам дори правилата на това, което става.

Ритнах едно малко бяло камъче и го проследих с поглед. Не ми се вярваше това да е дело на Джърт или Джулия. По-скоро ставаше въпрос за нов фактор, или за стар, претърпял значителна промяна. Къде се бе появил той за пръв път? Вероятни имаше нещо общо със силата, която се впусна след мен при опита да освободя Корал. Но откъде идваше тази сили? Може би щеше да е най-добре да разбера първо къде се намират Корал и огненият кръг около нея. Нещо в онова място — предположих аз — може да обясни настоящите ми проблеми. Но къде се намираше то? Корал бе поискала от Лабиринта да я прати там, където би трябвало да е... За съжаление в момента не можех да попитам Лабиринта къде ще да е това място, нито пък да мина по него и да поискам да ме пренесе при нея.

Трябваше да забравя за играта и да се замисля сериозно над начините да се измъкна. Картите даваха на късо, а способността ми да се придвижвам през Сенките бе блокирана по някакъв мистериозен начин. Явно беше време да включа нов, солиден източник на енергия, който да увеличи шансовете ми да разреши загадката. Реших да

призова Логрус и да опитам отново да тръгна през Сенките, подкрепяйки всяка своя крачка със силите на Хаоса.

Фракир се впи в китката ми. Огледах се бързо за приближаващата се опасност, но не открих нищо. Въпреки това останах нащрек през следващите няколко минути, изучавайки внимателно мястото, на което бях попаднал. Въпреки това не последва нищо, а Фракир се успокои.

Далеч не за пръв път получавах нереален сигнал за опасност. Дали поради някакво заблудено астрално проявление, или заради някоя странна мисъл, прекосила съзнанието ми — причините могат да са не една и две. Но на място като това никой не би си позволил да рискува необмислено. Най-високата скална площадка в непосредствена близост се извисяваше на петнайсет или дваайсет метра над мен, на около стотина крачки нагоре по склона. Запътих се натам.

Когато накрая се озовах на варовитата скала, пред мен се разкри гледка с отлична видимост във всички посоки. Не забелязах нито едно друго живо същество в този странен, ин-ян свят.

Затова реших, че тревогата наистина е била фалшива и се спуснах отново долу. Понечих още веднъж да призова Логрус и Фракир за малко не ми откъсна ръката. По дяволите. Не й обърнах внимание и отправих своя повик.

Знакът на Хаоса се появи и мигом се понесе към мен с невероятна скорост. Очертанията му танцуваха като крилцата на пеперуда, но ударът, който последва, беше като от приближаващ с пълна газ тежкотоварен камион. И светът отново изчезна. От черно-бяло към черно.

ГЛАВА 4

Съвземах се.

Главата ме болеше, устата ми беше пълна с кал. Бях се проснал по лице. Спомените ми се завърнаха, провирайки се мъчително през задръстените улици на съзнанието ми. Отворих очи. Всичко наоколо бе все така черно, бяло и сиво. Изплюх песъчинките от устата си, разтърках очи и премигнах. Знакът на Хаоса бе изчезнал. Нямах ни най-малка представа какво точно се бе случило.

Седнах и обгърнах коленете си. Усетих се доста безпомощен. Всичките ми необичайни дарби бяха блокирани. Не можах да се сетя за нищо друго, освен да стана и да тръгна нанякъде.

Потръпнах. И докъде щях да стигна така? Най-вероятно до друго място със същия монотонен пейзаж.

Последва едва доловим звук, сякаш някой се прокашля неуверено.

Мигом се озовах на краката си. Докато се изправя вече бях успял да се огледам във всички възможни посоки.

„Кой е?“ — попитах мислено, тъй като се бях отказал от опитите да проговоря.

Като че ли чух отново същия звук, но този път съвсем наблизко.

„Какво? Къде си? Какво искаш да ми кажеш?“

„Извини ме“ — чух да казва един приглушен глас, — „но усещането е съвсем ново за мен. Но да започнем отначало. Намирам се там, където винаги съм била — на китката ти. След като Логрус се сгромоляса на това място, той ме надари с едно извънредно свойство, за да мога да ти предам съобщението.“

„Фракир?“

„Да. Първите си свойства получих в деня, когато ти ме пренесе през Логрус — чувствителност към опасностите, способност за придвижване, нападателни умения и зачатък на собствено съзнание. Този път Знакът на Хаоса добави към тях възможността за директно

мисловно общуване и подсилена сетивност, чрез която да долавям посланията.“

„Но защо?“

„Логрус бързаше и можеше да остане на това място само за един-единствен миг, а това беше единственият начин да ти разкаже за това, което става.“

„Не знаех, че Логрус има свой независим разум.“

Последва нещо като прихване.

„Трудно е да се класифицира подобен тип интелигентност със стандартните понятия. Предполагам, че обикновено Логрус няма кой знае колко време за приказки, тъй като енергията му е насочена другаде.“

„А защо ме прегази така?“

„Несъзнателно. Нещо като страничен ефект от процеса на моето доразвиване. Той просто осъзна, че не би могъл да ти предаде нещо повече от няколко думи или образа.“

„Защо времето му тук беше толкова ограничено?“ — попитах аз.

„Такава е природата на това място. То се намира на границата между двата полюса на Вселената. Затова Логрус и Лабиринта не могат да проникнат тук за дълго.“

„Нещо като демилитаризирана зона?“

„Не, тук не става въпрос за някакво примирие. Просто за всеки от тях е изключително трудно да се появи тук. Затова и мястото остава така непроменено.“

„Значи те не могат да се доберат дотук?“

„В общи линии, да.“

„И как така чувам за пръв път за нещо подобно?“

„Вероятно, защото достъпът до това място е ограничен за всички.“

„Какво е съобщението?“

„В общи линии, да не се опитваш да призоваваш Логрус, докато си тук. Мястото представлява една толкова уравновесена среда между силите на реда и хаоса, че всяка излъчена тук енергия би могла да предизвика непредсказуеми последствия. Би могъл да пострадаш сериозно.“

Разтърках пулсиращите си слепоочия. Покрай тях поне бях забравил за болката в ченето.

„Добре де“ — съгласих се аз. — „Да имаш някаква представа какво по-точно става тук?“

„Да, имам. Провежда се изпитание. На какво, това не знам.“

„А имам ли някакъв избор?“

„Какво искаш да кажеш?“

„Мога ли да откажа да участвам?“

„Предполагам, че да. Но в такъв случай не знам как би успял да се измъкнеш оттук.“

„Значи, ако се включа в играта, накрая ще ме освободят, така ли?“

„Ако си все още жив, да. Може би дори, ако вече не си.“

„В такъв случай, нямам избор.“

„Ще трябва да избереш.“

„Кога?“

„Някъде по пътя. Не знам точно къде.“

„Защо просто не ми повториш всички инструкции, които си получила?“

„Не мога. Отговорите ми ще се появяват само в отговор на възникналия въпрос или ситуация.“

„А новите ти способности ще пречат ли на умението да се оправяш с враговете ми по моя заповед?“

„Не би трябвало.“

„Е, и това е нещо. Ами добре. Имаш ли някаква представа с какво трябва да се захвана най-напред?“

„Да. Трябва да тръгнеш към върха на най-високия хълм вляво.“

„Кой... Добре, мисля, че е ей онзи“ — прецених аз, след като погледът ми се спря на един огромен отчупен зъб от ослепително бял камък. Черното слънце се бе изкачило по-високо сред сивото небе. Зловещата тишина си беше все същата.

„Знаеш ли какво точно ще намерим, когато стигнем там, закъдето сме тръгнали?“ — опитах да кажа на Фракир.

„Не съм съвсем сигурна дали разполагам с подобна информация“ — долових нейния отговор, — „но дори да е така, едва ли ще мога да се добера до нея преди да се озовем на нужното място.“

„Дано да е така.“

„Надявам се.“

Пътят ставаше все по-стръмен. Нямах точна представа за времето, но ми се струваше, че се изкачваме вече близо час. Макар че не забелязах никакви следи и не мярнах нито едно живо същество, на няколко пъти все пак се натъкнах на дълги отсечки от най-обикновена пътека, водеща към искрящата белота на върха. Сигурно изминаха поне още няколко часа, докато вървах по нея, тъй като черното слънце премина през своята върхна точка и започна бавно да се спуска на запад. Установих, че е доста изнервяше да не можеш да изругаеш на глас.

„Откъде си толкова сигурна, че се изкачваме по правилната страна на склона, или пък че сме се запътили към определеното място?“ — попитах аз.

„Все още се движиш в правилната посока“ — отвърна Фракир.

„Но не знаеш колко още ми остава?“

„Не. Въпреки това ще знам, щом видя мястото.“

„Слънцето скоро ще се скрие зад планинския склон. Ще можеш ли да го видиш и след това?“

„Струва ми се, че тук небето всъщност изсветлява, след като слънцето залезе. Наистина тук е доста странно. Като в негатив. Все пак някои неща са винаги светли, а други винаги мрачни. Това ще е достатъчно, за да не се заблудя.“

„Имаш ли някаква представа какво точно ще трябва да направим?“

„Мисля, че става въпрос за един от онези проклети походи с цел себедоказване.“

„А какво ще търсим? Някакво видение или нещо съвсем материално?“

„Доколкото знам, в подобни случаи винаги трябва да се намери по нещо и от двете, макар да имам чувството, че този път става въпрос по-скоро за някакъв предмет. От друга страна, всичко, което откриеш на границата между хаоса и реда, е натоварено с някакъв алегоричен смисъл. Всеки обект носи в себе си нещо емблематично — нещо като понятията, заровени в подсъзнанието на хората.“

„С две думи, не си съвсем наясно.“

„Не напълно, но не забравяй, че моята нова стихия са догадките.“

Пресегнах се нагоре, хванах се здраво за една скална издатина и бавно се покатерих върху нея. Последва сравнително равен участък, след който изкачването продължи по старому.

Скоро слънцето се скри, но аз продължих различавам всичко наоколо все така добре. Просто светлите и тъмните петна си смениха местата.

Преодолях един пет-шест метров почти отвесен участък и спрях, за да огледам разкрилата се пред мен просторна скална площадка. В далечния ѝ край забелязах отвор, който едва ли представляваше вход на пещера, тъй като ми се стори създаден по изкуствен начин. Беше издълбан е формата на правилна дъга, достатъчно висок, за да премине през него ездач.

„Кой знае“ — отбеляза Фракир и трепна върху китката ми. — „Това е.“

„Какво?“ — попитах аз.

„Първата ни спирка“ — отвърна тя. — „Ще трябва да изпълниш тук някаква задача преди да продължим.“

„А каква ще да е тя?“

„Защо просто не отидеш дотам и не огледаш мястото?“

Прехвърлих се през ръба, станах и тръгнах напред. Входът блестеше с познатата извираща светлина без определен източник. Поколебах за миг на прага и после го прекрачих.

Помещението приличаше на семеен параклис. Имаше малък олтар, на който бяха запалени две свещи с трепкащи черни пламъчета. До стените бяха издълбани каменни пейки. Преброих още пет врати без тази, до която бях застанал — трите от тях на стената срещу мен и по една отляво и отдясно. Две купчини бойни снаряжения бяха отрупани в центъра на стаята. Не забелязах символи, които да намекуват за някаква определена религия.

Влязох вътре.

„И какво да правя тук?“ — попитах.

„Трябва да останеш на бдение и да опазиш своите доспехи през нощта.“

„О, хайде стига“ — казах и се насочих към купчините, за да ги огледам. — „Какъв е смисълът в това?“

„Отговорът на въпроса ти не е сред информацията, с която разполагам.“

Взех един бляскав бял нагръдник, с който сигурно бих изглеждал като сър Галахад. И ми беше съвсем по мярка. Поклатих глава и го оставих на пода. Отидох до другата купчина и взех от нея една странна сива ръкавица. Хвърлих я и разрових останалите предмети. Нищо особено. Иначе изглеждаха в отлично състояние. Само дето...

„Какво има, Мерлин?“

„Белият нагръдник и другите предмети от същия метал като че ли са правени точно за мен. Останалите снаряжения ми приличат на онези, които се използват в Хаос. Ако приема формата, която обикновена използвам там, те също ще ми паснат идеално. Значи и двата комплекта са правени за мен, но трябва да ги използвам в зависимост от обстоятелствата. Все пак не бих могъл да използвам и двата едновременно. Кой от тях да пазя тогава?“

„Явно точно там е проблемът. Ще трябва да избереш.“

„Има си хас!“ — щракнах аз с пръсти, но звук не последва. — „Ама и аз загрявам толкова бавно, че моята корда за душене трябва да ми обяснява всичко!“

Коленичих и събрах двете купчини в една обща неугледна камара.

„Щом ще трябва да ги пазя“ — казах, — „ще пазя и двата комплекта. Не смятам да вземам страна.“

„Имам чувството, че това няма да се хареса някому“ — отговори Фракир.

Огледах отново оръжията.

„Я ми кажи пак за тая история с бдението. За какво точно става въпрос?“

„Трябва да останеш тук през цялата нощ и да пазиш оръжията и доспехите.“

„От какво?“

„Сигурно от всяко нещо, което се опита да ги присвои по нечестен начин. От силите на Реда...“

„... или Хаоса.“

„Аха, разбирам какво имаш предвид. Но щом си ги събрал така, не е изключено и двете страни да се опитат да си приберат по нещо.“

Седнах на пейката до задната стена, между две от вратите. Една кратка почивка щеше да ми се отрази добре след дългото изкачване. Но нещо продължаваше да човърка съзнанието ми.

„И какво ще спечеля аз от това?“ — попитах след известно време.

„Какво искаш да кажеш?“

„Да речем, че остана тук през цялата нощ и овардя железариите. Нека предположим дори, че нещо се опита да си свие някоя от тях и аз успя да го прогоня. Утрото настъпва и всичко си е все още тук. Аз също съм тук. Тогава какво? Какво получавам аз тогава?“

„Тогава ще трябва да облечеш доспехите си, да си избереш оръжие и да продължиш към следващото ниво на действие.“

Потиснах една напиреща прозявка.

„Знаеш ли, не мисля че ми е дотрябвало някое от тия оръжия“ — казах след това. — „Хич не обичам доспехите и мечът, с който вече разполагам, ми е повече от достатъчен.“ — Стиснах дръжката на оръжието си. Усещането ми се стори някак странно, но пък и атмосферата наоколо не беше от най-нормалните. — „Защо просто не зарежем целия куп тук и не тръгнем веднага към следващо ниво? Между другото, какво е това следващо ниво?“

„Не съм съвсем сигурна. Нали ти казах, че нужната информация се появява само в подходящия момент. Дори не подозирах за съществуването на това място, докато не видях входа му.“

Протегнах ръце и после ги кръстосах. Опрях гръб на стената.

„Значи сме заседнали на това място, докато не се случи нещо или ти не получиш откровение?“

„Точно така.“

„Събуди ме тогава, щом всичко свърши“ — казах и затворих очи. Последвалото затягане около китката ми беше почти болезнено.

„Хей! Не можеш да постъпиш така!“ — каза Фракир. — „Нали идеята е да стоиш буден през цялата нощ и да пазиш.“

„Ама че тъпа идея!“ — възкликнах. — „Отказвам да участвам в такава идиотска игра. Ако някой поиска нещо от тия джунджурийки, ще му го отстъпя на добра цена.“

„Заспивай тогава, щом искаш. Какво ще стане обаче, ако някой дойде и прецени, че ще е най-добре първо да те отстрани от пътя си?“

„Първо на първо, не вярвам, че някой ще хукне да се трепе за тези средновековни боклуци, освен ако не е пощурял на тази тема. И второ, твоята работа е да ме предупреждаваш за опасностите.“

„Тъй вярно, старши. Но това място е доста странно. Ами ако дори моята чувствителност си има своите граници?“

„Взе да се престараваш с догадките“ — отбелязах аз. — „Предполагам, че в такъв случай ще ти се наложи да импровизираш.“

Задряхмах. Сънувах, че се намирам в някакъв магически кръг и разни неща се опитват да ме докопат. Но щом се докоснеха до кръга, те се превръщаха във фигурки от клечки и анимационни герои. После бързо избледняваха. Само образът на Коруин Амбърски не губеше от плътността си. Усмиваше се и клатеше леко глава.

— Рано или късно ще ти се наложи да излезеш от кръга — каза той.

— По-скоро късно — отвърнах аз.

— А проблемите ти ще си останат там, където са и сега.

Кимнах.

— Но затова пък ще съм си починал — отговорих.

— Тогава си струва. Успех.

— Благодаря.

Сънят се разпадна на хаотични образи. Май си спомням, че малко след това се озовах вън от кръга, опитвайки се да измисля начин да се върна отново вътре...

Събудих се, без да съм сигурен каква точно е причината за това. Знаех само, че едва ли е бил някакъв шум. Просто изведнъж се озовах на крака, готов да отвърна на всяка атака, и първото нещо, което видях, беше някакъв опърпан гном, сграбчил гърлото си с две ръце. Сгърченото му в непривична поза тяло лежеше неподвижно до купчината оръжия.

— Какво става тук? — се опитах да попитам.

Прекоших помещението и коленичих до дребничкия, но широкоплещест тип. Опитах се да напипам сънната му артерия, но пулс липсваше. В същия миг обаче усетих леко трепване около китката си. Фракир се появи на пода и се плъзна към ръката ми.

„Ти ли оправи този тип?“ — попитах.

Усетих ново леко трепване.

„Самоубийците обикновено не свършват по този начин“ — отговори тя.

„Защо не ме събуди?“

„Защото се нуждаеше от почивка, а аз можех да се справя и сама. Все пак връзката ни е по-силна, отколкото предполагах. Извинявай, че те събудих.“

Протегнах се.

„Колко време спах?“

„Няколко часа, струва ми се.“

„Малко съжалявам за това“ — казах. — „Тази купчина вехтории не струва колкото нечий живот.“

„Сега вече струва поне толкова“ — отговори Фракир.

„Така е. Ти поне получи ли някаква допълнителна информация?“

„Нещата са малко по-ясни, но не дотолкова, че да предприемем някаква следваща стъпка. Трябва да изчакаме до сутринта.“

„А твоята информация включва ли нещо по въпроса с прехраната?“

„Да. Зад олтара трябва да има съд с вода и къшей хляб. Но те са чак за сутринта. Дотогава ще трябва да постиш.“

„Само при условие, че вземам цялата история на сериозно“ — казах аз и тръгнах към олтара.

Направих само две крачки и светът започна да се разпада. Подът на параклиса се разтресе, а аз чух първите звуци, откак се бях озовал на това място — плътен рев и стържещи звуци се разнесоха дълбоко изпод краката ми. Залп от цветове проблесна сред черно-белия декор и едва не ме ослепи. После цветовете изчезнаха и стаята се раздвои. Белотата в очертанията на сводестия вход стана още по-ярка отпреди. Наложих ми се да предпазя очите си с ръка. Обърнах се и видях, че трите врати на отсрещната страна са изпълнени от плътен мрак.

„Какво... става?“ — попитах.

„Нещо ужасно“ — отвърна ми Фракир, — „нещо отвъд моите възприятия.“

Сграбчих дръжката на меча си и прехвърлих набързо заклинанията, с които все още разполагах. Но още преди да успея дори да помисля за следващия си ход, над мен се спусна смазващото усещане за нечие присъствие. Неговата мощ ме разтърси до такава степен, че ми се стори абсолютно безсмислено да вадя оръжието си или да използвам някое заклинание.

При други обстоятелства щях мигом да призова Логрус, но сега дори тази моя способност бе блокирана. Опитах да се прокашлям, но

от това също не излезе нищо. После в сърцевината на ослепяващата светлина се зароди някакво движение...

Пред мен доби форма образът на Еднорога, сътворен като тигъра на Блейк от жива жар. Гледката беше толкова болезнено ярка, че отвърнах поглед.

Обърнах се към дълбокия, студен мрак, но и там не намерих покой за очите си. Нещо се раздвижи в тъмната бездна и оттам се разнесе стържещ, метален звук. Последва оглушително просъскване. Подът се разтърси отново. Раздвижиха се няколко криволичещи линии и още преди бляскавите контури на Еднорога да се очертаят окончателно на фона на ослепителната светлина, идваща от входа, на пода на параклиса се появи огромната глава на едноока змия. Застанах така, че да мога да следя и двете митични създания с периферното си зрение. Просто не можех да погледна директно което и да е от тях, но усетих, че техните погледи са се спрели върху мен. Еднорога на Реда и Змията на Хаоса. Усещането определено не беше от приятните и аз отстъпих с гръб към олтара.

Двете създания също се придвижиха малко по-навътре в параклиса. Главата на Еднорога бе сведена, върхът на рога сочеше право към гърдите ми. Раздвоеният език на Змията се стрелна към мен.

— Тъ... ако някой от вас иска нещо от тези оръжия — прошепнах с пресъхнало гърло, — аз лично нямам нищо про...

Змията изсъска, а Еднорога тропна с копито и подът под него се разцепи — черна мълния, която спря точно до краката ми.

— От друга страна — продължих шепнешком, — не исках да ви обидя с предложението си, Ваши Светлости...

„Не трябваше да казваш и това“ — намеси се едва доловимо Фракир.

„Какво да кажа тогава“ — попитах аз, опитвайки се наподобя мисловен шепот.

„Не зна... Ох!“

Еднорога се изправи на задните си крака, а Змията се извиси до ниския таван на параклиса. Паднах на колене и отвърнах очи от тях. Погледите им бяха започнали да ми причиняват физическа болка. Цялото ми тяло трепереше, всяко мускулче ме болеше.

„Предлага ти се“ — изрецитира Фракир — „да играеш играта по установените правила.“

Сякаш разтопен метал се разля по гръбначния ми стълб. Все пак намерих сили да вдигна глава и да погледна първо към Змията, а после и към Еднорога. Очите ми сълзяха, сякаш се бях взрял право в слънцето.

— Можете да ме принудите да играя — казах, — но не да избира. Аз съм господар на собствената си воля. Ще пазя това снаряжение през цялата нощ, щом такива са правилата, но на сутринта ще си тръгна без да взема нито едно от тези оръжия, защото така съм решил.

„Без тях може да умреш“ — каза Фракир, сякаш превеждаше нечий думи.

Свих рамене.

— Щом имам правото на избор, предпочитам да не дам предимство на никого.

Един повей — едновременно горещ и леден — облъхна тялото ми, подобно на космическа въздишка.

„Ти ще избереш“ — обади се отново Фракир, — „независимо дали ще го сториш съзнателно или несъзнателно. Всеки прави своя избор. От теб просто се искаше да придадеш на избора си веществена форма.“

— Но защо избрахте точно мен? — попитах.

Отново усетих същия повей.

„Заради двойствения ти произход и огромната сила, която притежаваш.“

— Никога не съм искал да враждувам с вас.

„Това не е достатъчно.“

— Тогава ме унищожете още сега.

„Играта вече е започнала.“

— Тогава нека я изиграем — отвърнах аз.

„Не ни се нрави твоето отношение.“

— На мен вашето също.

Тътенът, който последва, ме повали в безсъзнание. Позволих си да бъда напълно откровен, тъй като се съмнявах, че и най-малката лъжа би могла да убегне на участниците в тази игра.

Събудих се проснат върху купчина от брони, ризници, ръкавици, шлемове и други полезни неща от сорта, до едно обсипани с хитроумни шипове и остри ръбове, повечето от които усещах доста неприятно по цялото си тяло. Болката прииждаше на порции, тъй като

няколко от най-значимите части от анатомията ми бяха изтръпнали и тепърва си възвръщаха чувствителността.

„Здрасти, Мерлин.“

„Фракир. Дълго ли бях в безсъзнание?“

„Откъде да знам? И аз се свестих току-що.“

„Не предполагах, че една корда също може да загуби съзнание.“

„Аз също. За пръв път ми се случва.“

„Тогава ще формулирам въпроса си наново. Имаш ли някаква представа колко време сме били в безсъзнание?“

„Доста, струва ми се. Хайде да погледнем какво е положението навън, а аз ще се опитам да преценя по-точно.“

Изправих се, но краката ми омекнаха и отново се проснах на пода. Огледах купчината, установих, че нищо не липсва, и пропълзях до входа. Подът наистина бе пропукал, а мъртвият гном си лежеше все така в дъното на параклиса.

Погледнах навън и видях ярко небе с черни точки по него.

„Е?“ — попитах след известно време.

„Ако преценката ми е правилна, скоро ще се съмне.“

„Най-светлият час преди утрото, а?“

„Нещо такова.“

Краката ми пламнаха с възстановяването на кръвообращението. Изправих се с мъка и се облегнах на стената.

„Някакви нови инструкции?“

„Засега не. Вероятно трябва да ги очакваме по изгрев-слънце.“

Добрах се накуцвайки до близката пейка и се проснах на нея.

Ако точно сега ми се изтърси нещо, ще разполагам само със странния си набор от заклинания. Спането върху брони и оръжия си има и своите неудобства. Почти толкова неприятно е, колкото да спиш, без да ги сваляш от себе си.

„Хвърли ме по врага си и в най-лошия случай ще успея да ти спечеля малко време.“

„Благодаря ти.“

„Откога са най-старите ти спомени?“

„От времето, когато бях дете, предполагам. Защо?“

„Аз си спомням за някои усещания от времето, когато придобих първите си дарби сред очертанията на Логрус. Но всичко от момента, в

който се озовахме тук, ми е като в сън. Май че започнах да реагирам съзнателно на света около себе си.“

„Доста хора успяват да го постигнат.“

„Наистина ли? Но преди аз не можех да мисля или да общувам по този начин.“

„И това е вярно.“

„Мислиш ли, че ще запазя тези свои способности?“

„В какъв смисъл?“

„Дали е възможно те да са ми дадени само за известно време? Във връзка с възникналите обстоятелства, искам да кажа.“

„Не знам, Фракир“ — отговорих ѝ аз, разтривайки левия си прасец, — „Не е изключено. Да не би да си започнала да се привързваш към новото си състояние?“

„Да. Глупаво от моя страна, нали? Как бих могла да съжалявам за нещо, за което след това няма да си спомням?“

„Добър въпрос. За съжаление не знам отговора. Може би и бездруго щеше да стигнеш до този стадий рано или късно.“

„Не мисля. Но не съм убедена в обратното.“

„Боиш се от връщането към предишното си състояние, така ли?“

„Да.“

„Виж какво ще ти кажа. Ако намерим начин да се измъкнем, ти просто остани тук.“

„Не мога да го направя.“

„Защо не? Понякога си ми от голяма полза, но аз мога и сам да се грижа за себе си. Сега, когато стана разумна, ти също имаш право на свой живот.“

„Ще представлявам доста странна картинка.“

„А кой от нас не е? Искам просто да знаеш, че те разбирам и не бих имал нищо против.“

Тя трепна веднъж и млъкна.

Прииска ми се да можех да пийна от водата.

Останах на пейката още близо час, размишлявайки върху всичко, което ми се бе случило напоследък. Опитвах се да открия нещо, на което да съм пропуснал да обърна внимание, някаква схема, обединяваща събитията.

„Несъзнателно чувам мислите ти“ — неочаквано каза Фракир. — „Мисля, че бих могла да ти помогна.“

„О? И с какво по-точно?“

„Онзи, който те доведе тук...“

„Нещото, което изглеждаше като баща ми?“

„Да.“

„Какво за него?“

„Той беше по-различен от другите двама. Беше човек, а те не бяха.“

„Искаш да кажеш, че това всъщност е бия самият Коруин?“

„Никога преди не съм го срещала, така че не мога да преценя. Но определено не беше като тях.“

„А знаеш ли какви бяха те?“

„Не. Знам само едно доста странно нещо за тях и просто не мога да го разбера.“

Наведох се напред и разтърках слепоочията си. Поех няколко пъти дълбоко въздух. Гърлото ми беше ужасно сухо, мускулите ме боляха.

„За какво става въпрос?“

„Не знам как точно да ти го обясня“ — каза Фракир. — „В деня, когато премина по Лабиринта, ти несъзнателно ме забрави на китката си.“

„Спомням си. Дълго след това имах белег там.“

„Но аз все пак оцелях. Запазила съм спомен за онова, което усетих тогава. Та тези двамата — Дуоркин и Оберон...“

„Да?“

„Под човешката си външност те представляваха силови полета, свързани в странни геометрични фигури.“

„Звучи ми малко като компютърна анимация.“

„Може и така да е. Не бих могла да преценя.“

„А моят баща не беше като тях?“

„Не, не беше. Но не това се опитвам да ти кажа. Аз разпознах източника.“

„Какво имаш предвид?“ — сепнах се аз.

„Онези светещи линии — геометричните конструкции, върху които бяха създадени фигурите — те повтаряха структурата на Лабиринта в Амбър.“

„Сигурно грешиш.“

„Не греша. Тогава все още нямах собствено съзнание, но затова пък паметта ми беше безпогрешна. И двете фигури представляваха триизмерни конструкции от сегменти на Лабиринта.“

„И за какво му е на Лабиринта да създава подобни чучела?“

„Аз бях дотук. На този въпрос ще трябва да си отговориш сам.“

„Щом Еднорога и Змията са намесени, предполагам, че Лабиринта би могъл да има пръст в цялата история.“

„Вече знаем, че Логрус определено участва.“

„А когато Корал изчезна, ми се стори, че Лабиринтът има свой собствен разум. Да речем, че е така. Нека освен това предположим, че той наистина може да създава такива «конструкции». В такъв случай, това ли е мястото, където е искал да ме накара да отида? Или Коруин ме е отнесъл другаде? И какво точно иска Лабиринтът от мен?“

„Завиждам ти за способността да свиваш рамене“ — отговори Фракир. — „Въпросите ти май са риторични?“

„Долу-горе.“

„Усещам прилив на нова информация. Сигурно нощта е изтекла.“

Скочих на крака.

„Това означава ли, че мога да ям?“

„Мисля, че да.“

Веднага се размърдах.

„Макар да нямам кой знае какъв опит в тези неща, се чудя, дали да се прескача по този начин един олтар не би могло да се приеме за светотатство“ — изкоментира Фракир.

Червените пламъчета потрепнаха, докато прелитах край тях.

„Дявол да го вземе, та аз дори не знам чий олтар е това“ — отвърнах ѝ аз.

Подът потръпна леко, след като вдигнах съда с вода и отпих една голяма глътка. Задавих се.

„Опаа... Като че ли имаш известно право.“

Взех съда и парчето хляб, заобиколих внимателно олтара, преминах покрай вкочанения гном и седнах кротко на пейката до задната стена. После хапнах и утолих жаждата си възможно най-бавно.

„Какво следва сега?“ — попитах след известно време. — „Ти спомена за някаква нова информация.“

„Бдението ти приключи успешно“ — каза Фракир. — „Сега трябва да си избереш броня и оръжие, след което ще преминеш през една от вратите на тази стена.“

„През коя по-точно?“

„Едната е вратата на Хаоса, а другата вратата на Реда. За третата не знам нищо.“

„И как да преценя кое от решенията ще е най-добро за мен?“

„Мисля, че пътят ти към две от вратите ще бъде блокиран, за да можеш да минеш само през най-подходящата от трите.“

„В такъв случай значи нямам избор.“

„Според мен всичко зависи от това какво снаряжение ще си избереш преди това.“

Довърших къшея хляб и отмих последните трохи с остатъка от водата. След това се изправих.

„Ами... да видим какво ще направят те, ако не избира нищо. Жалко за гнома.“

„Той знаеше какво прави и какъв риск поема.“

„Де да можех да кажа същото за себе си.“

Приближих се към вратата вдясно, тъй като тя беше най-близо. Тя водеше към светъл коридор, чийто стени ставаха все по-ярки и по-ярки, докато накрая всичко в него се сля в едно. Продължих напред. За малко да си счупя носа. Все едно че се блъснах в стъклена преграда. Логично. Далеч не бях убеден, че именно това е моят избор.

„Съветвам те да не подценяваш правилата на играта до такава степен“ — отбеляза Фракир.

„Добре.“

Насочих се към средната врата. През нея също се виждаше дълъг коридор, този път сив на цвят. Въпреки че гледката беше малко по-нормална, не можех да различа нищо друго освен стени, таван и под. Протегнах ръка и установих, че входът не е блокиран.

„Като че ли това е вратата“ — каза Фракир.

„Може би.“

Отидох до последната врата. Нейните очертания бяха изпълнени с непрогледен мрак. Проверих внимателно за някакви скрити бариери, но не открих нищо.

„Хм. Изглежда все пак имам някакъв избор.“

„Странно. Не разполагам с никакви инструкции по въпроса.“

Върнах се при средната врата и пристъпих напред, но чух някакъв звук зад гърба си и се обърнах. Гномът бе седнал и се хилеше. Опитах се да изляза навън, но пътят ми вече бе блокиран. Изведнъж картината на параклиса се смали, сякаш бях всмукан отнякъде.

„Мислех си, че този дребосък е мъртъв.“

„Аз също. Държеше се като истински труп.“

Обърнах се отново натам, накъдето бях тръгнал. Не останах с впечатлението, че се движа неволно нанякъде.

Може би по-скоро параклисът се бе отдалечил от мен.

Направих крачка, после още една. Не чух шума от стъпките си. Тръгнах напред. След още няколко крачки протегнах ръка, за да докосна стената вляво. Пръстите ми не срещнаха нищо. Опитах същия номер с дясната стена. Нищо. Направих крачка вдясно и отново протегнах ръка. Все тая. Огледах се. Двете призрачни стени бяха все така на равни разстояния от мен. Изръмжах и закрачих, без да им обръщам внимание.

„Какво има, Мърл?“

„Да знаеш защо стените са такива? Усещаш ли ги въобще?“

„Не“ — отвърна Фракир.

„Имаш ли някаква представа къде се намираме?“

„Движим се между Сенките.“

„А накъде сме тръгнали?“

„Все още не знам. Но със сигурност следваме пътя на Хаоса.“

„Какво? Откъде си толкова сигурна? Нали уж трябваше първо да избера някое по-“хаотично“ оръжие от купа?“

Изведнъж ми хрумна странна мисъл. Огледах внимателно дрехите си и открих, че в десния ми ботуш е затъкнат някакъв кинжал. Дори мъждивата светлина наоколо ми бе достатъчна, за да разпозная изработката.

„Изиграли са ни“ — заявих аз. — „Сега вече разбирам защо гномът се хилеше. Сложил е кинжала в ботуша ми, докато сме били в безсъзнание.“

„Но въпреки това ти имаше избор. Можеше да тръгнеш и по мрачния коридор.“

„Така е.“

„Защо тогава избра именно този?“

„Видимостта беше по-добра.“

ГЛАВА 5

След десетина крачки изчезна дори илюзията за стени. Таванът също никакъв го нямаше. Погледнах назад, но не можах да открия следи от коридора или от неговия вход. Слава Богу, поне подът си беше още на мястото. Вървах по перленосива пътечка сред някакво сумрачна равнина, макар че според Фракир се движехме „между“, а не „през“ Сенките. Някой неохотно ми бе отпуснал светлина, колкото да не загубя пътя.

Напредвах сред зловещата тишина и се чудех край колко ли Сенки сме минали вече. Беше ми любопитно дали пътят не е прекалено дълъг, предвид настоящите обстоятелства. Може би.

Но още преди да се впусна в сложни и безсмислени изчисления, вдясно от мен, на ръба на полезрението ми се появи висока абаносовочерна колона. Отначало ми се стори, че се движи, но скоро установих, че греша. Вероятно собственото ми движение ме бе заблудило. Огледах я внимателно, преди да я отмина — беше солидна и гладка на вид. Нямаше как да преценя каква е реалната ѝ височина.

Продължих и след известно време забелязах втора колона. Този път вляво. Хвърлих ѝ само един бегъл поглед. След малко от двете страни на пътя се появиха още колони. В мрака зад тях не се виждаше нито една звезда — небесният покров бе изтъкан от монотонна чернота. Скоро се появиха цели групи колони, образуващи странни фигури.

Спрях и се пресегнах към една от колоните, понеже ми се стори, че е само на една ръка разстояние. Оказа се, че греша. Пристъпих към нея.

Последва кратко, но силно стягане около китката ми.

„На твоето място не бих го направила“ — отбеляза Фракир.

„Защо?“ — поинтересувах се аз.

„В момента можеш лесно да се изгубиш, а това би могло да ти навлече сериозни неприятности.“

„Може и да си права.“

Затичах се. В каквото и да се бях замесил, предпочитах да приключа с него възможно най-бързо, за да се захвана с други по-належащи дела. Като например да открия Корал, да измъкна Люк, да измисля как да постъпя с Джърт и Джасра, да потърся отново баща си...

Появяваха се все нови и нови групи колони, на различни разстояния от пътя. Сред някои от тях забелязах някакви по-различни фигури. Някои бяха тумбести и асиметрични, други — високи и заострени. Имаше и такива, които се подпираха на останалите или ги свързваха, подобно на мостове. Някои пък лежаха разчупени на земята. Промяната в монотонния пейзаж ми действа що-годе добре. В известен смисъл това беше доказателство, че играта все още продължава.

Околността вече не беше плоска, макар да бе запазила стилизирано геометричния си изглед — навсякъде имаше стъпаловидни струпвания и какви ли не ръбести образувания, които се появяваха най-неочаквано. Само моята пътека си оставаше непроменена. Продължавах да тичам сред стотиците полуразрушени подобия на Стоунхендж.

Ускорих темпото и скоро край мен се появиха галерии, амфитеатри и подобни на каменни гори групи мегалити. На няколко пъти ми се стори, че нещо се движи сред тях, но при тази оскъдна светлина това спокойно можеше да е и зрителна измама.

„Долавяш ли нечие присъствие?“ — попитах Фракир.

„Не“ — отвърна ми тя.

„Стори ми се, че видях нещо да се движи.“

„Може наистина да си го видял. Във въображението си.“

„Само след ден общуване вече си започнала да схващаш идеята на сарказма.“

„Не ми се ще да го казвам, шефе, но всичко това се дължи на теб. Няма кой друг да ме научи на добри обноски и прочие.“

„Точка за теб“ — казах. — „Да те предупредя ли, ако усетя някаква опасност?“

„Едно на едно, шефе. Знаеш ли, тази размяна на остроумия ми хареса.“

След няколко минути отново забавих темпото. Далеч пред нас, вдясно от пътеката, блещукаше нещо. Цветът на пулсиращата

светлинка се променяше от червено в синьо при всяко следващо трепване. Изглеждаше странно, но не чак толкова, че да ме разтревожи.

„Да“ — обади се Фракир, — „не е зле да имаш едно на ум. Само не ме питай какво би трябвало да очакваш. Долавям само някакъв най-общ намек за заплаха.“

„Може би ще успея просто да се промъкна край него, каквото и да е то.“

„За целта ще ти се наложи да се отклониш от пътеката. И тъй като тя води право към кръга камъни, откъдето идва светлината, бих те посъветвала да не го правиш.“

„Никой не ми е казвал да не се отклонявам от пътеката. На теб случайно да са ти казвали нещо подобно?“

„Знам само, че трябва да следваш пътеката. Нямам представа какво би станало, ако се отклониш.“

„Хм.“

Пътят кривна вдясно и се насочи право към огромен кръг масивни камъни. Продължих почти ходом, но гледката остана непроменена. Когато се приближих, огледах мястото по-внимателно и установих, че пътеката влиза в кръга и свършва там.

„Прав си“ — съгласи се Фракир, — „изглежда досущ като бърлога на дракон.“

„Но все пак ще трябва да влезем вътре, така ли?“

„Да.“

„Дай да го направим тогава.“

Спрях да тичам и тръгнах с отмерена крачка към източника на светлината.

Вътре в кръга светлината ставаше някак по-различна. Всичко беше по-ярко, макар и все така в познатата черно-бяла гама. Въздухът бе изпълнен с игриви искрици. За пръв път от параклиса насам видях нещо, което наистина изглеждаше живо — подът бе покрит със сребристо подобие на трева, по чиито листенца се бе събрала роса.

Спрях. Фракир трепна по доста странен начин — по-скоро като израз на удивление, а не като намек за някаква опасност. Вдясно от мен имаше олтар, но не като онзи, който прескочих в параклиса. Този тук представляваше груба каменна плоча, поставена върху няколко заоблени камъка. По него нямаше нито свещи, нито извезани платна

или пък други култови предмети, които да правят компания на прикованата за китките и глезените дама. Тутакси си спомних за една доста неприятна ситуация, при която аз самият бях изпаднал в подобно положение. Може би именно заради това дамата спечели моето благоразположение, за разлика от странния индивид, застанал зад олтара с вдигната лява ръка, в която проблясваше кинжал. Дясната половина от фигурата беше наситено черна, а лявата — ослепително бяла. Без много да му мисля, хукнах към него. Моето заклинание „Концерт за месомелачка и микровълнова печка“ би го накълцало и изпържило за части от секундата, но за съжаление нямаше как да се възползвам от магическите си специалитети, без да изрека гласно ключовите думи.

Докато тичах към него ми стори, че усещам погледа му, въпреки че едната му половина беше твърде мрачна, а другата — прекалено светла, за да различа чертите му. Изведнъж кинжалът се спусна със светкавична скорост и острието му потъна до дръжката в гърдите на жената. Тя изкрещя и от раната бликна кръв — шокиращо червена на фона на този черно-бял свят. Кръвта изпръска ръката на зловещия жрец, а аз осъзнах, че все пак съм можел да използвам някое от заклинанията си и да спася жертвата.

Олтарът се срина пред очите ми и цялата картина се превърна в сив водовъртеж. Кръвта се примеси с всичко останало, оставяйки алени ивици, които постепенно избледняха до розово, после до сребристо и накрая се изгубиха в общата маса. В мига, в който се озовах там, по земята проблясваше само странната трева. Нямаше и следа от олтара, жреца и жертвоприношението.

Поех рязко въздух и се втрених в нищото.

— Сънуваме ли? — изрекох гласно.

„Не мисля, че съм способна да сънувам“ — отвърна Фракир.

— Тогава ми кажи какво видя.

„Видях някакъв тип да наръгва жена, прикована към каменния олтар. После всичко изчезна. Мъжът беше в черно и бяло, кръвта беше червена, а жената беше Дийрдри...“

— Какво? Господи, права си! Приличаше ми точно на неин негатив. Но Дийрдри е мъртва...

„Трябва да ти припомня, че аз виждам онова, което ти си мислиш, че си видял. Не бих могла да преценя до каква степен е

замесено собственото ти въображение. Все пак моите сетива ми казват, че това не бяха реални хора, а само създания, подобни на онези две, които те посетиха в пещерата.“

В съзнанието ми просветна смразяваща мисъл. Обясненията на Фракир за виденията на Дуоркин и Оберон ме бяха навели на мисълта за триизмерна компютърна графика. Освен това способността на Дяволския Чекрък да сканира Сенките се базираше на заложените в неговия дизайн дигитализирани отрязъци от структурата на Лабиринта. Чък ми бе споменал наскоро, че се чуди дали всъщност не е Господ. Тогава не останах с впечатлението, че се шегува.

Дали пък моето собствено творение не си играеше някакви играчки с мен? Беше ли възможно именно Чък да ме е натирил на тази забутана Сянка, за да ме включи в своя засукал замисъл? Ако успееше да победи своя създател, към когото той като че ли хранеше известно страхопочитание, това вероятно би го издигнало едно стъпало по-високо в собствената му теогония. Може би. Ако човек започне да се препъва в компютърни симулации, сигурно би трябвало да се замисли дали не го очаква някой деус екс машина.

Това предположение ме накара да се замисля докъде всъщност стигат възможностите на Чък. Макар че неговата сила бе сходна с тази на Лабиринта и Логрус, той определено не можеше да се мери с тях. Нещо не ми се вярваше да е успял да изолира света около мен от останалата част от Вселената.

От друга страна, Чък можеше да постигне същия ефект просто като блокира моите магически умения. Сигурно би могъл спокойно да изиграе срещата ми с Логрус достатъчно убедително. Но това означаваше, че именно той е дарил на Фракир нейните нови способности, нещо, на което не ми се вярваше да е способен. Ами Еднорога и Змията?

— Фракир, убедена ли си, че именно на Логрус дължиш необичайните си придобивки?

„Да.“

— И какво те кара да мислиш така?

„Усещането беше същото като при първата ни среща.“

— Разбирам. Въпрос номер две. Възможно ли е Еднорога и Змията, които видяхме в параклиса, да са били просто видения като Дуоркин и Оберон?

„Не. Щях веднага да го разбера. Те въобще не бяха като тях. Бяха ужасяващо могъщи и много истински.“

— Добре — казах. — Бях се разтревожил, че Дяволския Чекрък може да е замесен във всичко това.

„Виждам тази мисъл в съзнанието ти. Но не разбирам защо истинността на Еднорога и Змията да опровергава предположението ти. Може би те просто са използвали твоето творение, за да ти кажат да престанеш да правиш глупости и да се захванеш с играта според техните правила.“

— Не бях се сетил за това.

„А може би Чък е способен да те открие и да проникне на места, недостъпни за Лабиринта и Логрус.“

— Звучи ми логично. За съжаление това ме връща отново на изходната точка.

„Не, не е така. Защото това място не е дело на Дяволския Чекрък. То е съществувало винаги. Научих това от Логрус.“

— Сигурно би трябвало да изпитам някакво дребно облекчение при тази мисъл, но...

Не успях да завърша изречението си, тъй като най-неочаквано забелязах някакво раздвижване. Беше край един друг олтар, който може би не бях забелязал преди това. Зад него бе застанала жена с бяла коса и черна кожа, а върху плочата му бе прикован мъж в бяло и черно. Новата двойка изглеждаше абсолютно идентична с първата, само дето сега ролите бяха разменени.

— Не! — изкрещях. — Престанете!

Но още преди да хукна натам, острието на жертвания кинжал вече бе политнало към гърдите на мъжа. Ритуалът се повтори, олтарът рухна и всичко изчезна по познатия начин. Когато стигнах, не заварих нищо, което да говори, че на това място се е случило нещо необичайно.

— Какво ще кажеш? — попитах Фракир.

„Същите сили като предишния път, само че някак обърнати.“

— Но защо? Какво става тук?

„Среща на силите. Лабиринта и Логрус се опитват да си пробият път насам и да достигнат до това място поне за малко. Жертвоприношенията, които видяхме, би трябвало да им помогнат да отворят нужните проходи.“

— Защо им е да идват тук?

„Заради неутралната територия. Напрежението, което съществува между тях от незапомнени времена, е започнало да се променя едва доловимо. От теб се очаква да промениш по някакъв начин баланса на силите в нечия полза.“

— Изобщо нямам представа как бих могъл да го направя.

„Когато му дойде времето, ще разбереш как.“

Върнах се на пътеката и тръгнах по нея.

— Случайно ли се озовахме тук точно преди да започнат жертвоприношенията? — попитах аз. — Или те се състояха именно защото ние се появихме в кръга?

„Жертвоприношенията трябваше да бъдат направени в твоє присъствие. Ти си пресечната точка.“

— Мислиш ли тогава, че мога да очаквам...

Изад един голям камък вляво от мен се появи мъж и се изсмя тихо. Ръката ми тутакси се озова върху дръжката на меча, но мъжът беше невъоръжен и освен това се движеше бавно.

— Говориш си сам. Не отиваш на добре — отбеляза той.

Беше като фреска в черно, бяло и сиво. Приблужи се и забелязах, че сивият оттенък по фигурата му е само игра на светлината, което означаваше, че странният непознат можеше съвсем спокойно да е жрецът от първото жертвоприношение, но не можех да преценя дали е така. Който или каквото и да беше той, не изгарях от желание да се запозная с него отблизо.

Затова просто свих рамене.

— Ще се почувствам доста по-добре, щом открия табелката с надпис „Изход“ — казах аз и го подминах.

Той сложи ръка на рамото ми, завъртя ме към себе си с невероятна лекота, изсмя се отново и каза с нисък, добре овладян глас:

— Трябва да внимаваш с желанията на това място. Тук те понякога се сбъдват. И ако случайно решиш, че надписите „Изход“ и „Край“, да речем, означават едно и също, тогава... Пуф! И от теб може и да не остане нищо! „Пуф“ — и се превръщаш в бяло облаче. Такива ми ти работи. Едно малко недоглеждане и можеш да се озовеш в ада вместо в рая.

— Вече съм бил там — отвърнах аз — и познавам добре пътя.

— Я виж ти! Твоето желание наистина се изпълни! — отбеляза той и в лявото му око проблесна отразена мълния. Въпреки че се въртеше и правеше какви ли не физиономии, така и не можех да видя другото му око.

— Ето там — довърши непознатият и посочи с пръст.

Погледнах и видях, че върху напречната плоча на един каменен долмен свети надпис „Изход“, досущ като онези, които могат да се видят в хавата или театрите.

— Прав си — казах.

— Ще минеш ли през него?

— А ти?

— Не виждам смисъл — отговори ми той. — Вече знам какво ще намеря от другата страна.

— Какво?

— Онова, което е от другата страна.

— Много остроумно.

— Ако някой поиска нещо и след това обърне гръб на изпълненото желание, това може да накара Силите сериозно да се вкиснат.

— Информацията ти от първа ръка ли е?

Разнесе се стържещ звук, придружен от няколко прещраквания. Изминаха няколко секунди преди да разбера, че той скърца със зъби. Подминах го отново и се отправих към светещия надпис. Щеше ми се да го огледам по-отблизо.

Да, беше долмен. Два изправени камъка, върху които бе поставена загладена плоча. Вратата, която образуваха, беше достатъчно висока, за да премина през нея, без да се навеждам. Все пак правоъгълникът, който тя очертаваше, ми се стори доста мъгляв...

„Ще преминеш ли, шефе?“

— Защо не? Това е един от малкото случаи в моя живот, в които съм се чувствал незаменим.

„Не бъди прекалено самонадеян...“ — започна Фракир, но аз вече бях тръгнал.

Направих три бързи крачки и вече можех да различа кръга от побити камъни и блестящата трева, които се виждаха от другата страна на вратата. Но това не беше всичко. Право срещу мен бе застанал мъж в черно и бяло. До него имаше друг долмен, в чиито очертания

различих някаква неясна фигура. Спрях, отстъпих и се обърнах. Зад гърба си открих още един черно-бял мъж и още един долмен със същата наглед мъглява фигура. Вдигнах високо дясната си ръка. Фигурата последва мигновено примера ми. Обърнах се отново натам, накъдето се бях запътил първоначално. Първата фигура също бе вдигнала дясната си ръка. Пристъпих напред.

— Светът е малък — отбелязах.

Мъжът се изсмя.

— Не бива да забравяш, че всеки изход е и вход — каза той.

— Нещо в теб ми напомня за героите на Сартър.

— Не си много мил, но от философска гледна точка си на прав път. Винаги съм смятал, че адът, това са другите. Все пак не съм заслужил с нищо твоето неуважение, нали така?

— Не те ли видях тук някъде да принасяш в жертва една жена?

— Дори да съм бил аз, теб това какво те засяга? Нали не си сред потърпевшите.

— Става въпрос за една от моите малки странности — уважението, което изпитвам към живота.

— Възмущението е доста евтина поза. Дори Алберт Швайцер, при цялото си благоговение пред чудото на живота, не е успял да заобича тенията, мухата цеце или раковата клетка.

— Мисля, че разбра какво исках да кажа. Сега ми отговори, ти ли уби онази жена върху каменния олтар преди броени минути?

— Покажи ми този олтар.

— Не мога. Той изчезна.

— Покажи ми жената тогава.

— Тя също изчезна.

— На какво е построено тогава обвинението ти?

— Това не е съд, дявол да го вземе! Ако искаш да говорим, отговори на въпроса ми. Ако ли не, ще е по-добре да спрем да си досаждаме взаимно.

— Аз ти отговорих.

Вдигнах рамене.

— Както искаш. Не те познавам и така си ми е добре. Приятен ден.

Отстъпих встрани и тръгнах отново по пътеката.

— Дийрдри. Името ѝ беше Дийрдри и аз наистина я убих — каза той.

После премина през долмена, както бях опитал аз да направя, но за разлика от мен, изчезна. Обърнах се веднага, но наоколо нямаше никой. Завъртях се кръгом и последвах примера му. Появих се от другата страна и успях да зърна собствената си фигура да се скрива във входа на отсрещния долмен. От непознатия нямаше и следа.

— Какво ще кажеш по въпроса? — попитах Фракир, докато се връщах на пътеката.

„Може би някакъв местен дух? Гадният дух на едно гадно място?“ — подхвърли тя. — „Не знам, но си мисля, че и той беше едно от онези видения със странна структура. Тук те са доста силни.“

Стъпих на пътеката и продължих по нея в предишната посока.

— Начинът ти на говорене доста се е изменил от мига на второто ти прераждане досега.

„Мислите ти са добър наричник за обучение.“

— Благодаря. Ако този тип се появи още веднъж и го усетиш преди мен, веднага ми дай знак.

„Дадено. Всъщност това място като цяло ми създава усещането за едно от тези видения. Всеки камък тук носи в себе си част от структурата на Лабиринта.“

— Кога го забеляза?

„Когато за пръв път се опитахме да преминем през изхода. Тогава сканирах мястото, за да открия някакви евентуални опасности.“

Вече се бяхме приближили към периферията на каменния кръг. Плеснах леко един от камъните. Стори ми се съвсем като истински.

„Той е тук!“ — неочаквано ме предупреди Фракир.

— Хей! — чух да казва някой и погледнах нагоре.

Черно-белият мъж се бе настанял на върха на близкия камък. Между пръстите му димеше тънка цигара. Намигна ми с лявото си око и ме заглежда внимателно. Дясната половина на тялото му приличаше на набраздено от лек вятър мрачно езеро. Устните на непознатия оформиха едно перфектно кръгче от сребрист дим и то полетя плавно във въздуха.

— Че ти си бил жив — отбеляза той. — Освен това носиш едновременно белега на Лабиринта и белега на Логрус. Във вените ти тече кръвта на Амбър. Какво е потеклото ти, Мерлин?

Сенките по мрачната страна на лицето му се разделиха за миг и видях, че другото му око е закрито от превръзка.

— Аз съм син на Коруин — казах. — А ти — в известен смисъл — си предателят Бранд.

— Да, това е името ми — съгласи се той. — Но никога не съм предавал онова, в което вярвах.

— Тоест собствените си амбиции. Твоят дом, твоето семейство и силите на Реда никога не са означавали нещо за теб, нали?

Той прихна.

— Няма да споря с едно самонадеяно пале.

— Аз нямам никакво намерение да споря. За мен от значение е само твоят син Риналдо. Той е може би най-добрият ми приятел.

Обърнах се и продължих. Усетих за втори път ръката му върху рамото си.

— Чакай! — каза той. — Какви ги дрънкаш? Та Риналдо е още хлапе.

— Грещиш — отвърнах аз. — Той е приблизително на моята възраст.

Бранд ме пусна и аз се отдръпнах. Той хвърли цигарата си и тя остана да дими върху тревата. В „сенчестата“ му ръка се появи винен бокал. Той разтърка леко едната си вежда и промърмори:

— Толкова много време ли е изминало в обичайния свят?

Изведнъж ми хрумна нещо. Измъкнах колодата си, намерих Картата на Люк и му я подадох.

— Това е Риналдо — казах.

Бранд се протегна към нея и аз неизвестно защо му позволих да я вземе. Той дълго се взира в нея.

— Тук Картите са безполезни — отбелязах аз след известно време.

— Така е. Как... е Риналдо?

— Знаеше ли, че той уби Кейн, за да отмъсти за теб?

— Не, не знаех. Но очаквах от него да направи поне това.

— Ти не си точно Бранд, нали?

Той отметна глава и се изсмя.

— Аз съм самият Бранд, но не онзи Бранд, когото другите познаваха. Дотук с безплатната информация.

— А какво ще ми струва да разбера какво всъщност представляваш? — попитах, докато прибирах Картите си в кутията.

Той вдигна бокала и го хвана с двете си ръце като просяшка паничка.

— Малко от кръвта ти.

— Да не си станал вампир?

— Не, аз съм дух на Лабиринта — отвърна той. — Пожертвай няколко капчици кръв и ще ти обясня по-подробно.

— Добре — казах. — Дано историята ти да си струва.

Протегнах ръката си над бокала и боднах леко китката си с кинжала.

Разляха се пламъци като от счупен светилник. Във вените ми, разбира се, не тече огън, но кръвта на Хаос се възпламенява доста лесно на някои места и явно тук бе едно от тях.

Кръвта ми се плисна — част от нея в бокала, друга извън него — и попадна върху ръката на Бранд. Той изкрещя и започна да се гърчи. Отстъпих крачка назад и в този миг черно-бялата фигура бе погълната от онзи особен водовъртеж, който бе последвал след двете жертвоприношения. Обхванатият от пламъци вихър се извиси с рев във въздуха и изчезна. Стоях гледах стреснат, притиснал димящата си китка.

„Доста колоритно се изпари“ — отбеляза Фракир.

— Семейен специалитет — казах аз. — И като спомена за изпаряване...

Преминах край камъка и излязох от очертанията на кръга. Мракът около мен отново се сгъсти. Затова пък сега пътеката се открояваше още по-ясно. Пуснах китката си и установих, че е престанала да дими.

Затичах се, тъй като няхах търпение да се махна от това място. След известно време се обърнах — кръгът от побити камъни вече не се виждаше. Забелязах само един блед вихър, който се издигаше бавно все по-нагоре и по-нагоре, докато накрая изчезна.

Продължих тичешком и пътеката започна постепенно да се спуска надолу. Много скоро вече тичах с лекота по нещо, което ми напомняше за не особено стръмен склон. Пътеката се проточваше като ярка лента и избледняваше някъде далеч напред. Учудих се, когато

след известно време забелязах, че някъде по-долу моят маршрут се пресича с друга мъждукаща, съвсем къса линия.

— Някакви специални инструкции за кръстопътищата?

„Засега не“ — отвърна Фракир. — „Не е изключено да се наложи да прецениш сам накъде да тръгнеш. Но все още нямам представа от какво трябва да се ръководиш при преценката си.“

Пред мен се простираше просторно мъгливо плато, по което се забелязваха няколко по-ярки точки. Някои от тях проблясваха на пулсации, други светеха непрекъснато, но нито една не променяше позицията си. Не забелязах други линии освен моята пътека и тази, която я пресичаше. Не чувах нищо друго освен собственото си дишане и шума от стъпките си. Отникъде не подухваше и най-лек ветрец, не долавях никакви аромати, а температурата беше приятно умерена. Отляво и отдясно се появиха нови тъмни структури, но аз не изгарях от желание да ги огледам по-отблизо. Исках само да приключа възможно по-бързо с тази лудост и да се захвана със собствените си проблеми.

От двете страни на пътеката започнаха да се мяркат за броени секунди полюшващи се петна размазана светлина. Отначало приличаха на прозрачни дрипави завеси, окачени около пътеката, и аз не им обръщах внимание. Но след известно време започнаха да стават все по-ярки и да придобиват форма все по-близка до правоъгълната. Целият процес удивително напомняше за настройка на телевизионен канал. Постепенно в светлите правоъгълници, които непрекъснато се умножаваха, се оформиха най-различни познати образи — столове, маси, паркирана коли, витрини. Накрая се появиха и бледи цветове.

Спрях до един от „екраните“ и се загледах. На него се виждаше червен шевролет модел 57-а. Тук-там по купето на паркираната в странно позната отсечка кола се виждаше натрупан сняг. Приблжих се още и протегнах ръка към нея.

Ръката изчезна до лакътя сред леко замъгления образ. Пресегнах се още малко, за да докосна задния ляв стабилизатор. Последва едва доловимо усещане за допир и лека студенина. Протегнах и другата си ръка и грабнах малко сняг от задния капак. Дръпнах я обратно. Шепата ми беше пълна със сняг. Образът тутакси потъмня.

— Нарочно взех снега с ръката, на която си ти — казах на Фракир. — Какво видя там?

„Благодаря за жеста. Приличаше ми на червена кола със сняг по нея.“

— Образът е взет от съзнанието ми. Това е една картина на Поли Джексън, увеличена до реални размери.

„Значи нещата не отиват на добре, Мърл. На мен ми се стори истинска.“

— Някакви изводи?

„Тези видения стават все по-добри, чието и дело да са.“

— Мамка му — отбелязах, после се обърнах и продължих крося си по пътеката.

„Може би някой — или нещо — иска да ти покаже, че може да те заблуди напълно.“

— В такъв случай ще трябва да призная, че е на прав път. Хей, Нещо — извиках. — Чу ли какво казах? Предавам се! Успя да ме объркаш напълно. Мога ли сега си вървя? Ако обаче целта ти е била друга, съжалявам, но губиш. Само дето така и не можах да се сетя каква ще да е тя.

Ослепителната светкавица, която последва, ме повали на земята и ме лиши от зрение за няколко минути. Лежах на пътеката сгърчен и треперещ, но гръм така и не последва. Когато погледът ми се проясни, а мускулите ми престанаха да потръпват, забелязах, че само на две-три крачки от мен се е появила една огромна, величествена фигура — Оберон.

Оказа се, че това не е дори видението от пещерата, а копие на статуята, поставена в долния край на главната улица на Амбър. Приликата беше наистина поразителна. След кратко вглеждане забелязах дори следите от птичите курешки по рамото на великия крал.

— Истинска ли е, или пак е някое от виденията? — произнесох гласно.

„Според мен е истинска“ — отговори Фракир.

Изправих се бавно.

— Да речем, че си права. Тогава какво означава това?

Протегнах ръка и докоснах статуята. Усещането беше по-скоро като при допир до картина, а не до бронзова статуя. В този миг перспективата се промени по доста странен начин и аз осъзнах, че вече докосвам не статуята на Оберон, а голяма картина. После границите на

платното започнаха да се размиват и то избледня. Оказа се, че е било едно от светещите табла край пътя. Светлият му правоъгълник трепна и изчезна.

— Предавам се — повторих, този път сякаш го казвах на себе си.
— Отговорите, които ми хрумват, са по-объркани и от въпросите.

„След като преминаваме между Сенките, не е ли възможно това да е намек, че всички тези неща реално съществуват някъде?“

— Може би. Но това го знаех и преди.

„И че всички неща са реални по различен начин, по различно време и на различни места?“

— Добре де, това, което казваш, би могло наистина да отговаря на посланието. Все пак се съмнявам, че това Нещо е решило да хвърля толкова труд, само за да ми цитира по този шантав начин няколко философски постановки, които може и да са съвсем нови за теб, но иначе са доста добре познати кажи-речи из цялата Вселена. Трябва да има някаква по-особена причина за всичко, което става наоколо, и тази причина продължава да ми убягва.

До момента всички сцени, които се бяха появили по таблата, представляваха различни предмети. После изведнъж по тях започнаха да се мяркат хора и разни други създания. Новите сцени бяха раздвижени — някои от тях съдържаха насилие, други любов, а трети можеха да минат дори за пасторални идилии.

„Да, те определено търпят развитие. Вероятно искат да те наведат на някаква мисъл.“

— Щом оттам изскочи някой и ме нападне, ще знам, че съм стигнал до нужното място.

„Кой знае? Нали в изкуството е така — свобода при подбора на изразни средства.“

Но таблата изчезнаха и аз бях оставен за пореден път да си тичам на спокойствие по фосфоресциращата пътека сред мрака. Все по-надолу и по-надолу по склона, право към кръстопътя в далечината. Къде ли беше сега Червеният Котарак, точно когато ми трябваше неговата откачалска логика?

И докато продължавах да оглеждам приближаващия се кръстопът, той се измени пред очите ми. Сега в близкия му десен ъгъл имаше улична лампа. До нея се виждаше фигура с цигара в ръка.

— Фракир, това пък как се получи? — попитах.

„Много бързо, ето как.“

— Какво казват сетивата ти?

„Нечие внимание е насочено към теб. Засега без лоши намерения.“

Приближавайки се, намалих темпото. Пътеката се превърна в павирана улица с бордюри от двете страни. Тръгнах по десния тротоар. Докато вървах, отнякъде се спусна влажна мъгла и скри лампата от погледа ми. Закрачих още по-бавно. Скоро паветата блеснаха от влагата. Стъпките ми отекваха между сградите. Мъглата вече бе станала толкова гъста, че не можех да преценя как точно изглеждат изникналите в мрака постройките. Сега те представляваха просто неясни силуети. Откъм гърба ми задуха студен вятър и няколко дъждовни капки докоснаха лицето ми през неравни интервали. Спрях. Вдигнах яката на наметалото си. Някъде над мен се разнесе тихото бръмчене на самолетен мотор. Продължих и скоро бръмченето утихна. Тогава, неизвестно откъде, долетяха приглушените звуци на пиано. Някаква смътно позната мелодия. Загърнах се по-плътно в наметалото си. Мъглата започна да се разнася.

Още три крачки и мъглата вече я нямаше, а тя стоеше право пред мен, до уличната лампа. Беше с една глава по-ниска от мен и носеше плътен жакет и барета. Мастиленочерната ѝ коса изглеждаше мека като коприна. Тя хвърли цигарата си и я изгаси бавно с върха на едната си обувка. Обувките ѝ бяха черни, с високи тънки токчета. Докато гасеше цигарата, хвърлих един поглед на крака ѝ. Беше съвършен. Тя извади от вътрешния си джоб сребърна табакера, изтегли от нея една цигара и я постави грациозно между устните си. После затвори табакерата, прибра я и без дори да ме погледне, попита:

— Имате ли огънче?

Нямах кибрит, но не можех да позволя на такава дреболия да ме провали.

— Разбира се — казах и протегнах ръка към нежните черти на лицето ѝ, като я обърнах така, та да не види, че не държа нищо. Щом прошепнах тихо ключовата дума и малкото пламъче подскочи в мрака към върха на цигарата ѝ, тя вдигна дясната си ръка и я постави върху моята, сякаш само за да запали по-лесно. После вдигна към мен очи — големи, сини като морските дълбини, с дълги ресници — и срещна

погледа ми. От устните ѝ се отрони въздишка и цигарата ѝ падна на земята.

— Mon Dieu! — възкликна тя, хвърли се към мен, прегърна ме и се притисна към тялото ми. — Коруин! Ти все пак ме откри! Мина цяла вечност!

Аз също я притиснах, без да кажа и дума. Не исках да говоря. Не исках да огорча щастието ѝ с онова банално и досадно нещо, което наричаме „истина“. Майната ѝ на истината. Погалих косата ѝ.

Мина доста време преди тя да се откъсне от мен и да ме погледне отново. Ето, казах си, още миг-два и сама ще разбере, че я е заблудила беглата прилика, че е видяла онова, което ѝ се е искало да види. Затова побързах да я попитам:

— Какво прави момиче като теб на такова място?

Тя се засмя тихо.

— Намери ли пътя, който търсеше? — Миг след това очите ѝ се присвиха. — Но ти не си...

Поклатих глава.

— Не намерих сили да ти го кажа веднага.

— Кой си ти? — попита тя и отстъпи половин крачка назад.

— Казвам се Мерлин и се опитвам да се справя с едно откачено изпитание, чийто смисъл все още не мога да разбера.

— Амбър — прошепна тя и кимна. Ръцете ѝ бяха все още на раменете ми. — Но аз не те познавам. Струва ми се, че би трябвало, но...

Тя отново се притисна към мен и отпусна глава върху гърдите ми. Понечих да кажа нещо, да ѝ обясня, но тя докосна устните ми с върха на пръстите си.

— Не сега, а може би по-добре никога — каза тя. — Не ми казвай. Моля те, не ми казвай повече нищо. Но ти сигурно знаеш поне дали си дух на Лабиринта.

— А какво точно представляват духовете на Лабиринта?

— Творение на Лабиринта. Той „записва“ всеки, който е минал по него. След това може да ни призове във всеки миг, тъй като докато сме преминавали по него, сме били едно цяло със Знака на Реда. Той има власт над нас. Би могъл да ни пренесе по своя воля където си иска, да ни натовари с някаква задача, да ни унищожи и след това да ни сътвори отново.

— А това често ли се случва?

— Не знам. Волята му ми е непозната. Не знам нищо за неговите намерения спрямо някой друг освен мен.

Тя замълча за малко, след това изведнъж възкликна:

— Ти не си дух! Убедена съм в това! — После стисна ръката ми и добави: — Но има и още нещо, с което се различаваш от другите амбърити...

— Сигурно е така — отвърнах. — Аз съм потомък само на Амбър, но и на Хаос.

Тя вдигна ръката ми, сякаш се канеше да я целуне. Но устните ѝ се плъзнаха бавно към прясната рана върху китката ми. Кръвта на Амбър явно привличаше неудържимо духовете на Лабиринта.

Опитах се да дръпна ръката си, но се оказа, че нейната сила не отстъпва на моята.

— Понякога огънят на Хаос тече във вените ми — казах. — Може да ти навреди.

Тя вдигна бавно глава и се усмихна. По брадичката ѝ се бе стекла струйка кръв. Погледнах към китката си и видях, че по нея също има кръв.

— Кръвта на Амбър има власт над Лабиринта — каза тя и събралата се около глезените ѝ мъгла закипя. — Не! — изкрещя тя и тялото ѝ се сгърчи.

Водовъртежът се издигна до коленете ѝ, после до бедрата... Усетих как зъбите ѝ се впиха в китката ми. Не се сещах за заклинание, което би могло да ѝ подейства и затова просто сложих ръка на рамото ѝ и погалих косата ѝ. След няколко мига тя се разпадна в прегръдката ми и се превърна в кървав вихър.

— Тръгни надясно — успя да изстене преди да изчезне.

Цигарата ѝ все още димеше на тротоара; до нея бяха капнали няколко едри капки от кръвта ми.

Обърнах се. Отминах. Някъде далеч все още се чуваше тихата мелодия на пианото.

ГЛАВА 6

На кръстовището тръгнах вдясно и всеки път щом капка от кръвта ми паднеше на земята, реалността на това място леко се размиваше. Все пак се възстановявам доста бързо и скоро раната ми се затвори. Болката също се стопи.

„Цялата съм оплескана с кръв, шефе.“

— Можеше да е огън — отбелязах аз.

„И от това опитах при каменния кръг.“

— Съжалявам. Имаш ли представа как вървят нещата?

„Няма нови инструкции, ако имаш това предвид. Но си мислех — тъй като вече се справям с тази операция, както благоволи да забележиш — че това място става все по-интересно. Тази история с духовете на Лабиринта например. Щам като Лабиринта не може да проникне тук, той би могъл да използва за това своите творения. Логично. Мислиш ли, че Логрус би могъл да направи нещо подобно?“

— Предполагам, че е възможно.

„Имам чувството, че тук, на границата между Сенките, между двата Знака се провежда нещо като дуел. Ами ако този свят е съществувал още преди да се появят Сенките? Дали двете сили не са се вкопчили в някакъв странен метафизичен двубой още от зората на Сътворението?“

— И какво от това?

„Ами Сенките могат да се окажат само средство, страничен ефект от единоборството между Силите.“

— Боя се, че мисълта ти ми се изплъзна, Фракир.

„Не се ли сещаш, че Амбър и Царството на Хаоса може да са били създадени, само за да се пръкват от тях свежи сили, които да бъдат хвърляни в двубоя?“

— Ами ако тази идея ти е била внушена от Логрус, докато траеше второто ти прераждане?

„Но защо?“

— Още един начин да ми се набие в главата мисълта, че този конфликт е по-важен от самите хора. Още един начин да ме накарат да избира страна.

„Не се чувствам манипулирана.“

— Както ти сама отбеляза, все още нямаш голям стаж в мисленето. Струва ми се, че тази идея е твърде абстрактна, за да успее да се зароди в съзнанието ти за толкова кратко време.

„Нима?“

— Ей богу, да. Повярвай ми.

„Искаш да кажеш, че всичко това е...“

— Поредният номер на Тяхна Милост.

„По-добре внимавай с подбора на изразите си.“

— Майната им и на едните, и на другите. Явно по някаква неясна причина съм им особено необходим за тая игра. Ще го преживеят.

Някъде над нас се разнесе гръм.

„Разбра ли какво имам предвид?“

— Блъф — изкоментирах аз.

„Чий?“

— На Лабиринта, струва ми се. В този сектор май се разпореждат неговите духове.

„А може и двамата да грешим. Все пак това са само предположения.“

— По-добре да бъда прекалено мнителен, отколкото да се оставя да ме водят за носа.

„Имаш ли някакъв план?“

— Засега просто се отпусни. Но щом ти кажа „убивай“, не се колебай да го сториш. Хайде да тръгваме.

И аз отново се затичах, за да оставя по-скоро зад гърба си мъглата и духовете с техния призракен град.

Светъл път сред мрачен пейзаж, аз тичам и този път Сенките се опитват да променят мен, а не аз тях както обикновено. Някъде напред блясва светкавица. Гръм разтърсва небето. До мен за един кратък последен миг се появява още една съвсем реална улична картина, за да потъне след това отново в мрака.

После изведнъж се оказа, че се надбягвам със самия себе си. До мен се появи една неясна фигура, която тичаше по друг светъл път. Следях изненадан движенията ѝ, които копираха точно моите, докато

накрая осъзнах, че това всъщност се дължи на някакво странно отражение.

„Какво става, Мърл?“

— Не знам — казах аз. — Но определено не съм в настроение за символизъм, алегии и други отбрани метафорични прийоми. Ако сега се опитват да ми кажат, че животът представлява едно непрекъснато надбягване със собственото его, мога само да кажа, че подобни „мъдрости“ от моя гледна точка не струват и пет пари. Ти какво мислиш?

„Мисля, че пак забравяш за опасността да те тресне някоя мълния по главата.“

Нищо не ме тресна по главата, но пък и отражението не изчезна. Този последен номер вече се бе проточил по-дълго от който и да е от предишните. Тъкмо се канех да престана да му обръщам внимание, когато фигурата набра скорост и ме изпревари.

„Опаа!“

— Аха — съгласих се аз и ускорих темпото, за да вляза в крак с новото предизвикателство.

Скоро се изравнихме и след няколко секунди аз дръпнах напред. Отражението също хукна по-бързо и ме настигна. После, чисто импулсивно, поех дълбоко въздух, приведох се леко напред и отново се откъснах.

Моят двойник забеляза хода ми малко късно, но въпреки това се натегна и започна да скъсява дистанцията. Аз се напънах на свой ред и удържах преднината си. За какво все пак се надбягвахме, мътните да го вземат?

Погледнах напред. В далечината се виждаше участък, който пътят се разширяваше. Стори ми се, че там някъде е опъната финалната лента. Добре. Реших да не се давам.

Задържах преднината си непокътната още стотина метра преди сянката да започне отново да настъпва. Напрегнах сили и запазих скъсената дистанция още известно време. Тогава мрачното ми подобие ускори темпото си до такава степен, че започнах да се чудя дали ще издържа на такъв напор чак до финала. Но в бягането предварителните прогнози не помагат особено. Затова дадох всичко от себе си и хукнах с все сила към лентата.

Кучият му син обаче продължи да напредва, приближи се още, излезе пред мен, залитна леко. Вече се канех да се възползвам, когато нещото се съвзе мигновено и продължи със същото смазващо темпо. Аз пък нямах никакво намерение да се отказвам, освен ако сърцето ми междувременно не експлодира.

Продължихме напред, адски близо един до друг. Не можех да преценя дали са ми останали сили за финален спринт. Не знаех и дали съм само с едни гърди напред, или пък изоставам с точно толкова. Стъпките ни отекваха по двата паралелни блестящи коридора, право към светлата линия, когато огледалният ефект неочаквано изчезна. Стесняващите се пътеки се превърнаха отново в един общ широк път. Ръцете и краката на моя съперник вече се движеха по съвсем различен начин.

Приближавахме се все по-плътно един към друг, докато накрая се озовахме почти рамо до рамо на финалната права. Най-после можех да разгледам лицето на тайнствения бегач. Оказа се, че той не е мое копие. Вятърът развя дългата му коса и аз забелязах, че лявото му ухо липсва.

Успях да се мобилизирам и хукнах с все сили, за да прекося първи оставащите метри. Той направи същото. Бяхме наистина невероятно близо един до друг, когато разкъсахме лентата на финала. Все пак ми се стори, че моите гърди я докоснаха малко преди неговите, но определено не бях стопроцентово сигурен в това.

Прелетяхме над финалната линия, убихме инерцията си и рухнахме на земята. Веднага се претърколих през рамо, за да мога да го държа под око, но той просто остана да лежи запъхтян на метър-два от мен. Дясната ми ръка се плъзна бавно към дръжката на меча, кръвта пулсираше бясно в тъпанчетата ми.

— Не знаех, че можеш да спринтираш така, Джърт — отбелязах аз, след като успях що-годе да овладее дишането си.

Той се засмя задъхано.

— Още много неща не знаеш за мен, братко.

— Убеден съм в това.

Той обърса чело с опакото на ръката си и видях, че пръстът, който бе изгубил в пещерите на Колвир, си е отново на мястото. Това или беше Джърт от някой друг времеви поток, или...

— Как е Джулия? — попитах го аз. — Ще се оправи ли?

— Джулия? Коя е тя?

— Извинявай — казах. — Явно не си онзи Джърт, за който те взех.

— Това пък какво би трябвало да значи? — възкликна той учудено, подпря се на лакът и ме погледна със здравето си око.

— Истинският Джърт никога не би се замесил по някакъв начин с Лабиринта на Амбър...

— Но аз съм истинският Джърт!

— Освен това не ти липсват пръсти, а той изгуби един от пръстите си съвсем наскоро.

Той неочаквано отмести погледа си от мен.

— Ти сигурно си дух на Логрус — продължих аз. — Сигурно и Знакът на Хаоса владее този трик със „записите“ на преминалите по него.

— Това ли... се е случило? — попита той. — Не можех да си спомня съвсем точно защо съм тук... Знаех само, че трябва да те надбягам.

— Обзалагам се, че последните ти спомени са от преодоляването на Логрус.

Той отметна леко глава, след това кимна.

— Прав си. Какво означава всичко това?

— Точно като теб и аз не съм съвсем сигурен. Все пак в главата ми се въртят няколко догадки. Това място е нещо като извечна гранична бразда между Реда и Хаоса. Тук и Логрус и Лабиринта са почти безсилни. Но и двата Знака могат да проникнат тук чрез своите духове — творения, създадени по „записите“, които Те са ни направили, докато сме преминавали по тях...

— Искаш да кажеш, че аз представлявам само някакъв запис? — Джърт изглеждаше така, сякаш всеки миг ще заплаче от гняв. — Само преди няколко мига всичко изглеждаше толкова величествено. Току-що бях преодолел Логрус. Всички Сенки лежаха в краката ми.

Джърт разтри слепоочията си.

— Ти! — изръмжа след това. — Значи в известен смисъл съм се озовал тук заради теб — за да се състезавам с теб, за да ти натрия носа!

— Бих казал, че опитът ти наистина заслужава аплодисменти. Не знаех, че можеш да тичаш така.

— Започнах да тренирам, след като разбрах, че и ти правиш същото в колежа. Искях да стана достатъчно добър, за да те бия някой ден.

— Наистина си станал добър — признах аз.

— Но сега нямаше да съм тук, ако не беше ти. Или... — Джърт захапа устната си. — Май не е точно така, а? По-скоро нямаше да бъда никъде, нали? — Той впери поглед в мен. — Колко ни е отредено да съществуваме? Колко време ми остава като дух на Логрус?

— Нямам представа — казах аз. — Но вече срещнах двама от духовете на Лабиринта и останах с впечатлението, че кръвта ми им помага по някакъв начин, дава им някаква свобода, откъсва ги до известна степен от властта на Лабиринта. Единият от тях — Бранд — получи огън вместо кръв и се разпадна пред очите ми. Дийрдри пи от кръвта ми и после изчезна нанякъде. Не можах да разбера дали е успяла да се освободи.

Джърт поклати глава.

— Имам чувството — макар да не знам откъде идва то — че това важи и за мен. Но докато духовете на Лабиринта се нуждаят от кръв, на нас ни е нужен огън.

— Не знам дали кръвта ми ще пламне и тук.

— Ще пламне — каза той. — Всичко зависи от това кой контролира сектора, в които се намиращ. Но не ме питай откъде знам за това. Нямам никаква представа.

— Тогава значи съм срещнал Бранд в сектора на Логрус?

Джърт се ухили.

— Може би Лабиринта се е нуждаел от предател за някаква подривна дейност. Или пък Бранд се е опитвал да измами Лабиринта и да се докопа до нещо за своя лична изгода.

— Това се връзва идеално с неговата персона — съгласих се аз. Вече дишах съвсем отмерено.

Измъкнах светкавично кинжала от ботуша си и прокарах острието му внимателно по лявата си предмишница. От раната ми плисна огън, аз обърнах ръката си към Джърт и извиках:

— Бързо! Вземи каквото можеш преди Логрус да те е повикал отново.

Той сграбчи ръката ми и вдъхна от бликналия пламък. Погледнах надолу и видях, че краката му започват да избледняват. Логрус също се

опитваше да си го прибере, както Лабиринта се бе опитал да стори това с Дийрдри. Сред появилата се мъгла плъзнаха огнени езичета. Въздухът около глезените му започна да искри и те отново придобиха предишната си плътност. Устните на Джърт бяха все така впити в раната.

— Като че ли отново се стабилизираш — казах. — Ще ти трябва още кръв.

Усетих остра болка в левия си бъбрек и политнах встрани. Преди да падна на земята успях да се обърна. До мен бе застанал висок мъж с черно наметало — той тъкмо отдръпваше ботуша си, след като ме бе ритнал. Беше облечен със зелени панталони и черна риза. На главата си бе вързал зелена кърпа.

— Що за перверзия е това? — попита той. — На такова свещено място!

Претърколих се на колене и бързо се изправих. С дясната си ръка хванах дръжката на кинжала, а лявата протегнах напред. Втората ми рана вече кървеше вместо да бълва пламъци.

— Това не ти влиза в работата — казах аз и после добавих името му, тъй като вече бях сигурен, че не греша, — Кейн.

Мъжът се усмихна и направи лек поклон. Ръцете му се кръстосаха и после пак се разделиха. При първото движение и двете му длани бяха празни, но при второто дясната стискаше уверено дръжката на внушителен нож. Сигурното бе измъкнал от прикрепена към лявата му предмишница кания, прикрита под широкия ръкав. Вероятно доста се бе поупражнявал, за да постигне подобна бързина и ловкост. Опитах се да си припомня всичко, което бях чувал за Кейн и любовта му към ножовете, и когато го сторих, ми се прииска да не се бях сещал за това. Уменията му в боя с ножове бяха просто пословични. Мамка му.

— Едно на нула за теб — заяви той. — Напомняш ми страшно за някого, но въпреки това не се сещам за името ти.

— Аз съм Мерлин — отвърнах му аз. — Синът на Коруин.

Той вече бе започнал да ме заобикаля бавно, но спря щом чу името на баща ми.

— Боя се, че ще ми е трудно да ти повярвам.

— Вярвай в каквото си искаш. Това е самата истина.

— А онзи другия... Името му е Джърт, нали?

Той посочи моя брат, който тъкмо се изправяше.

— И как се сети? — попитах аз.

Мъжът спря. Веждите му се смръщиха, очите му се присвиха.

— Не... Не съм съвсем сигурен.

— А аз съм — казах му аз. — Опитай се да си припомниш къде си сега и как попадна тук.

Кейн отстъпи две крачки, после изведнъж изкрещя:

— Той е!

И се хвърли в атака. Усетих какво е намислил, преди да политне напред, и извиках:

— Джърт? Пази се!

Джърт се обърна и побягна. Аз хвърлих кинжала, което по принцип е лошо решение, но разполагах с меч, а противникът ми — не.

Джърт отново демонстрира добрия си спринт и за нула време се изплъзна на безопасно разстояние. Най-неочаквано за мен кинжалът улучи дясното рамо на Кейн и се заби на около три сантиметра в плътта. После, още преди той да успее да се обърне към мен, тялото му се пръсна във всички посоки, а останките му се сляха с трясък в голямо огнено кълбо, което увисна за миг пред мен, изстреля се право към мрачното небе и миг по-късно експлодира на двајсетина метра над нас. Отхвъркналият от ударната вълна кинжал падна на две крачки от мен. Вдигнах го от земята; острието още беше топло и издаваше някакъв странен, приглушен звън.

— Какво стана? — попита Джърт, докато се приближаваше към мен.

— Явно духовете на Лабиринта никак не си падат по оръжията от Хаос — казах аз.

— Добре че ти се намираше такова оръжие. Какво го прихвана изведнъж този тип?

— Мисля, че Лабиринта го е изпратил, за да ти попречи да се освободиш. А вероятно и да те унищожи, ако опитът ти случайно успее. Имам чувството, че мисълта за придобили известна независимост творения на Логрус никак не му се нрави.

— Но аз не представлявам заплаха за него. Не съм на ничия страна, освен на своята собствена. Искam само да се махна по-скоро оттук и да се заема с онова, което съм запланувал.

— Може би заплахата идва именно от тези твои планове.

— Откъде накъде? — попита Джърт.

— С твоето необичайно потекло ти би могъл да се окажеш идеалният агент в този конфликт на Силите. Особено ако си успял да се сдобиеш с известна независимост. Не е изключено също да разполагаш с информация, за която Шефовете са решили, че не бива да напуска това място. Може би гледат на теб като на лабораторен вирус, който е твърде опасен, когато не е под контрол. Може би...

— Достатъчно! — Джърт вдигна ръка, за да ме накара да замълча. — Не ми пука за нито едно от тези неща. Ако ме пуснат да си вървя и после ме оставят на мира, аз също няма да им се мотая из краката.

— Не мен трябва да убедиш в това — казах аз.

Той се втренчи за миг в мен, после се обърна и повървя известно време в кръг. Накрая погледна към непрогледния мрак, който се бе спуснал около нас, и извика:

— Чувате ли ме? Не искам да се замесвам във всичко това. Искam само да се махна отук. Всеки по пътя си. Това устройва ли ви?

Пресегнах се, сграбчих китката му и го дръпнах към себе си. Направих го, защото в небето над нас бе започнало да се оформя умалено копие на Логрус. Само миг след това една мълния разцепи с плясък мрака и се стовари върху мястото, където преди малко бе стоял Джърт. На светещата пътека се появи малка пукнатина.

— Изглежда, тук не върви да се оттеглиш ей така — каза Джърт и погледна нагоре. — Сигурно вече подготвят следващата и биха могли да ми я стоварят на главата, точно когато най-малко го очаквам.

— Съвсем като в реалния живот — съгласих се аз. — Все пак мисля, че можеш да го броиш за предупредителен изстрел и просто да имаш едно на ум. Мен лично ме интересува нещо друго, тъй като явно съм поставен на някакво изпитание. Имаш ли някаква представа дали задачата ти е да ми помагаш, или да ми пречиш?

— Като спомена за това — каза Джърт, — си припомних, че съм изпратен тук, за да те победея първо в надбягването и след това да ти предложи нещо като двубой.

— А какво мислиш ти самият за това?

— С теб никога не сме се разбирали особено, но определено не ми харесва да ме използват по този начин.

— Искаш ли да сключим примирие и да не си пречим, докато не намеря начин да се измъкна от тази шантава игра?

— А аз какво ще спечеля от това?

— Аз ще намеря изход от това проклето място, Джърт. Помогни ми да го сторя или поне не ми пречи и аз ти обещавам, че ще измъкна и теб.

Той се изсмя.

— Не мисля, че съществува такъв изход, освен ако Силите не благоволят да го създадат, за да ни пуснат да си вървим.

— В такъв случай нямаш какво да губиш — казах аз. — Може би дори ще успееш да се насладиш на смъртта ми.

— Наистина ли владееш магическите умения и на двата Знака?

— Да, но съм по-добър, когато използвам силата на Логрус.

— А можеш ли да я насочиш срещу нейния източник?

— Доста интригуващ метафизичен въпрос, но за съжаление не знам отговора — казах, — освен това не вярвам, че някога ще разбере какъв е той. Тук е доста опасно да се предизвикват Силите. В момента разполагам само с няколко предварително подготвени заклинания, които едва ли ще ни помогнат да се измъкнем.

— Какво си намислил тогава?

— Все още нямам конкретен план. Убеден съм, че всичко ще ми се изясни едва в края на пътеката.

— Ами... не знам, мътните го взели. Тук атмосферата не ми изглежда никак здравословна. От друга страна, какво бих могъл да променя, ако се окаже, че такива като мен могат да съществуват само тук и никъде другаде? Тогава, дори ти все пак да успееш да откриеш някаква врата, първата ми крачка навън може да се окаже и моята последна крачка.

— Щом духовете на Лабиринта могат да се разхождат из Сенките, сигурно ще можеш и ти. Духовете на Дуоркин и Оберон ме посетиха още преди да се озова тук.

— Това ми вдъхва известна надежда. Ти какво би направил на мое място?

— Животът си е твой, решавай сам — казах аз.

Джърт изсумтя.

— Добре де, ще тръгна с теб, пък после ще видим. Не ти обещавам никаква помощ, но определено няма да ти преча.

Протегнах дясната си ръка, но той поклатя глава.

— Хайде да не се увеличае. Ако думата ми не ти е достатъчна без ръкостискане, едно просто здрависване едва ли би променило нещо.

— Сигурно си прав.

— Пък и никога не съм изпитвал особено желание да се здрависвам с теб.

— Извинявай тогава. Ще ми кажеш ли все пак защо? Винаги съм се чудил.

Джърт вдигна рамене.

— Трябва ли винаги да има някаква причина?

— Иначе защо ни е даден разумът?

— Разумът само ни прави по-уязвими — каза Джърт и погледна встрани.

Поех за пореден път по пътеката и той ме последва. Вървахме дълго, без да промълвим и дума. Някой ден ще трябва все пак да се науча да си държа устата затворена или да зарязвам споровете, докато все още вода в тях по точки. Не се забелязваха никакви отклонения, но за сметка, на това недалеч пред нас светлата диря изведнъж изчезваше. Щом се приближихме, разбрах каква е причината — просто пътят свиваше рязко край един невисок хълм. Продължихме и след малко последва нов завой. След още няколко минути пътеката се превърна в криволичетца поредица от подобни завои, която се спускаше плавно надолу. После не много далеч пред нас неочаквано се появи една почти вертикална светла драскулка. Джърт вдигна ръка, посочи натам и успя да каже само „Какво...“, тъй като веднага стана ясно, че това не е нищо друго освен следващият участък от нашия път. Едва сега осъзнах, че всъщност се спускаме право към някакъв широк ров. Във въздуха се бе промъкнала ледена тръпка.

Продължихме да слизае и след известно време нещо студено и влажно се плъзна по дясната ми ръка. Погледнах в краката си и видях буца полуразтопен сняг, който проблясваше леко в здрача. В същия миг около мен тупнаха още няколко. Малко след това забелязах далеч под нивото, на което се намирахме в момента, едно доста по-голямо светло петно.

„И аз не знам какво е това“ — трепна на китката ми Фракир.

„Добре“ — отвърнах ѝ аз мислено, тъй като бях решил засега да не споменавам на Джърт за тайното си оръжие.

Надолу. Надолу и завой. Назад. Напред и назад. Температурата продължи да спада. Прелетяха няколко снежинки. Отвесните скални стени, покрай които се спускахме сега, леко проблясваха.

Странно, но не се сетих за какво става въпрос преди да се подхлъзна за пръв път.

— Лед! — възкликна Джърт и за малко не се просна на земята, но все пак успя да се вкопчи в една от близките издатини.

Разнесе се звук, подобен на далечна въздишка, която постепенно набираше сила. Едва след като ни достигна и ни лъхна с ледения си дъх, осъзнахме, че това всъщност е порив на вятъра. Доста студен вятър. Той премина край нас като смразяващия дъх на вековен ледник и аз отново се загърнах в наметалото си. Макар постепенно да отслабна, вятърът продължи да ни следва неотменно още известно време.

Когато най-после достигнахме дъното, вече беше адски студено, а стъпалата пред нас бяха или доста заледени, или направо изсечени в леда. Вятърът изстена печално и край нас премина порой едри снежинки.

— Гнусен климат! — изръмжа Джърт през тракащите си зъби.

— Не знаех, че на духовете им пука от подобни досадни дреболии — казах аз.

— Дух — друг път! — отбеляза той. — Чувствам се точно така, както съм се чувствал винаги. Добре поне, че ме изпратиха при теб топло облечен. Освен това ти на този мраз дреболия ли му викаш?! Като толкова искат да стигнем някъде, защо не ни преведат по някой пряк път? Както е тръгнало, стоката им ще се развали преди да пристигне до местоназначението.

— Не мисля, че Логрус или Лабиринта имат чак такава власт над това място. Може би дори в момента не знаят къде точно се намираме.

Пътеката ни поведе напред към едно просторно блещукащо петно, толкова гладко и толкова блещукащо, че си помислих дали пък не ни очаква разходка по ледена пързалка. Както обикновено лошото ми предчувствие се оказа напълно оправдано.

— Изглежда ми хлъзгаво — каза Джърт. — Ще променя формата на стъпалата си. Ще ги направя по-широки.

— Само ще разкъсаш ботушите си и после ще трябва да продължиш на бос крак — го предупредих аз. — Защо просто не преразпределиш теглото си така, че да смъкнеш центъра на тежестта по-ниско?

— Все същият всезнайко — подхвана той иронично после добави: — Само дето този път си прав.

Спряхме за няколко минути, в които Джърт стана по-нисък, с потумбесто тяло.

— Ти няма ли да се промениш?

— Ще рискувам. Така ще мога да се придвижвам по-бързо.

— И ще можеш и да си падаш на задника колкото поискаш.

— Кой знае.

Тръгнахме. С мъка, но все пак успяхме да се задържим на крака. Тук вятърът беше по-силен, тъй като бе съвсем открито. Повърхността на нашата ледена пътека не се оказа чак толкова хлъзгава, колкото ни се бе сторила в началото. По нея имаше леки вдлъбнатини и ивици, които ни позволяваха да се движим що-годе нормално. Въздухът изгаряше дробовете ми. Снежинките, подхванати от ледения вихър, се регрупираха в ексцентрични ледени пумпали, която танцуваха пред нас. Пътеката излъчваше призрачна синкава светлина. Бяхме изминали около половин миля, когато се появи поредните видения. Първото включваше мен самия, проснат върху купчината оръжия от параклиса. После се появи Дийрдри до уличния фенер, погледнала часовника си.

— Какво?... — успя да промърмори Джърт, тъй като картините се появяваха и изчезваха за броени секунди.

— Когато ги мярнах за пръв път, не знаех какво представляват — казах аз. — И все още нямам никаква представа. Когато се появи ти, първо те помислих за едно от тях. Просто идват и си отиват на неравни интервали, по причина, която все така не мога да схвана.

Следващото видение представляваше трапезария. На масата в средата на помещението бе поставена купа с цветя. Хора не се виждаха. И видението изчезна...

Не. Не съвсем. То се стопи, но цветята останаха — там, върху ледената повърхност, на две-три крачки от нас. Спрях за миг, после тръгнах към тях.

„Мърл, не знам дали да се напуска пътеката...”

„Ох, мамка му!“ — възкликнах мислено и се насочих към една отвесна ледена плоча, която ми напомняше за каменните образувания в стил Стоунхендж, с които вече се бях сблъскал. В основата на плочата мярнах множество неуместни цветни петна.

Наистина бяха доста — рози от най-различни сортове. Спрях и вдигнах една от земята. Цветът ѝ беше почти сребрист...

Чух един познат глас да казва:

— Какво правиш тук, скъпо момче?

Тутакси се изправих, за да установя, че високата мрачна фигура, която се бе появила иззад ледения блок, не говори на мен. Мъжът тъкмо кимваше усмихнат на Джърт.

— Изпълнявам нечия глупашка прищявка — отвърна Джърт.

— А това сигурно е въпросният глупак — подхвърли новопоявилият се. — Да отскубне проклетото цвете. Сребърната роза на лорд Коруин Амбърски, ако се не лъжа. Здравей, Мерлин. Баща си ли търсиш?

Измъкнах една от карфиците, които обикновено забождам за всеки случай върху хастара на наметалото си, и прикрепих с нея розата от лявата страна на гърдите си. Мъжът беше лорд Борел, граф от кралското семейство на Суейвил и един от бившите любовници на майка ми, ако се вярва на слуховете. Говореше се също, че бил един от най-смъртоносните майстори на меча в пределите на Хаос. Години го бе преследвала манията да убие баща ми, Бенедикт или Ерик. За негово нещастие, когато се срещнал с Коруин, двамата дори не успели да кръстосат мечовете си. Татко просто го изпързаял и му видял сметката без излишни увертюри, което от техническа гледна точка не би трябвало да мине за достойна постъпка. Браво на Коруин, бих добавил. Никога не съм изпитвал никакви топли чувства към този кучи син Борел.

— Ти си мъртъв, Борел, не знаеш ли? — казах му. — Сега си само призрак на онова, което си бил в деня, когато си преодолял Логрус. В истинския свят вече няма и помен от лорд Борел. И знаеш ли защо? Защото Коруин те уби в деня на Последната битка за Лабиринта.

— Лъжеш, лайно невръстно! — изсъска той.

— Ъъ... истина е — намеси се Джърт. — Наистина сте мъртъв. Освен това чух, че именно Коруин е отговорен за това.

— Такива ми ти работи — заключих аз.

Борел отвърна погледа си от мен. Видях как мускулите по челюстта му се изопват и отпускат, изопват и отпускат.

— А това тук е нещо като задгробен свят, така ли? — попита той след малко, без да поглежда нито един от нас.

— Би могъл да го наречеш и така — отвърнах аз.

— А можем ли тук да умрем още веднъж?

— Мисля, че да — казах.

Погледът му се плъзна надолу и аз го проследих. Нещо лежеше на леда близо до нас и аз направих крачка към него.

— Ръка — отбелязах. — Прилича ми на човешка ръка.

— Откъде накъде? — повита Джърт, отиде до нея и я срита.

Ръката се помръдна по начин, който ни подсказа, че не лежи на леда, а по-скоро стърчи от него. Всъщност след ритника на Джърт тя дори потръпна няколко пъти преди да замре отново. Огледах се и забелязах нещо подобно на няколко метра вляво. Този път стърчащ крак, а не ръка. Малко по-нататък пък се виждаше рамо, вдясно от него друга ръка и тъй нататък...

— Май сме попаднали на канибалски фризер — предположих аз. Джърт се изхили.

— Тогава ти също си мъртъв — заяви Борел.

— Грешка — отвърнах му аз. — Аз съм съвсем истински. Просто минавам оттук на път за друго, по-приятно място.

— Ами Джърт?

— Джърт представлява един доста сложен феномен — едновременно физически и теологичен — обясних. — Той се ползва с предимството да съществува едновременно и тук, и там.

— Страшно предимството — отбеляза мрачно Джърт. — Но като се има предвид каква е алтернативата, трябва да призная, че би могло да бъде и по-зле.

— Поредният пример за ползата от позитивно мислене, намерило горещи привърженици сред благородническите кръгове на Хаос — отбелязах аз.

Джърт отново се изхили.

Чух познатия металически, наподобяващ въздишка звук, който трудно се забравя. Знаех, че няма да мога да изтегля меча си, да се обърна й да парирам навреме, ако Борел реши да ме пониже в гърба. От друга страна, за него беше въпрос на чест да не пропусне нито една

дреболийка, щом стане въпрос за убиване на хора. Той играеше винаги по правилата, просто защото беше толкова добър, че никога не бе губил. Пази Боже, току-виж му се изпарила репутацията. Веднага вдигнах високо ръце, за да го издразня с намека, че се е опитал да ме нападне нечестно.

„Не се показвай, Фракир. Полети към него една след като се обърна и завъртя китката си. После се добери до гърлото му. За останалото се сецаш и сама.“

„Дадено, шефе“ — отвърна тя.

— Изтегли меча си и се обърни, Мърл.

— Не ми звучи много коректно, Борел — подхвърлих аз.

— Нима ме обвиняваш в непочтеност?! — попита той.

— Трудно ми е да преценя какво си намислил, докато съм с гръб към теб.

— Тогава изтегли оръжието си и се обърни.

— Ще се обърна — казах аз, — но няма да докосна меча си.

Обърнах се бързо, завъртях китката си и усетих как Фракир се отдели от нея. Краката ми се отделиха от леда почти в същия миг и аз се проснах по гръб. Бях се завъртял прекалено бързо върху прекалено хлъзгава повърхност. Първото нещо, което видях, след като вдигнах глава, бе върхът на меча на Борел, насочен право към дясното ми око.

— Изправи се бавно — каза той и аз го послушах. — Сега изтегли оръжието си.

— Ами ако откажа? — попитах. Опитвах се да спечеля време.

— Ще приема, че не си достоен за титлата на благородник и ще се отнеса с теб като с обикновен селянин.

— И ще убиеш невъоръжен човек?

— Правилата позволяват това — заяви Борел.

— Виж ти — казах аз, кръстосах крака и отскочих назад, изтегляйки меча си.

В следващия миг той вече беше до мен. Отстъпих към ледения блок, иззад който се бе появил. Нямах никакво желание да изпробвам уменията см срещу него, особено след като вече се бях уверил, че рефлексите му са наистина мълниеносни. Отбих с мъка няколко бързи атаки и реших, че ще е много по-безопасно да продължа да отстъпвам. Освен това нещо в моето оръжие ме караше да се чувствам странно.

Хвърлих му един бърз поглед и разбрах каква е причината. Това просто не беше моят меч.

Орнаментите, проблясващи върху острието, ми напомняха за един определен меч — този на баща ми. На лицето ми неволно се изписа иронична усмивка. Точно Грейсуондир бе пратил лорд Борел на оня свят.

— На собствената си слабост ли се усмихваш? — попита той. — Хайде, бий се, копеле такова!

Сякаш в отговор на неговото желание следващият ми опит да отстъпя се оказа безуспешен. Нещо ми пречеше да го сторя. Погледнах към Борел и видях, че и той не може да помръдне. Сведох поглед и разбрах каква е причината — по няколко от стърчащите от леда ръце ни бяха сграбчили здраво за глезените и не ни позволяваха да помръднем. Това накара графа да се ухили на свой ред. Вярно, че той също не можеше да се движи, но пък аз не можех да отстъпвам повече. Което означаваше...

Острието му изсвистя към мен, аз парирах в кварта и атакувах в сикста. Той парира и направи финт. После нова атака в кварта и още една след нея. Рипост. Париране в сикста — не, това беше финт. Нов финт. Удар...

Нещо бяло и твърдо прелетя над рамото му и ме удари по челото. Залитнах назад, но мъртвешките ръце ме удържаха и не успях да падна. Това си беше истински късмет, защото така несъзнателно избегнах удар, който най-вероятно щеше да прободне дробовете ми. Моите собствени рефлексии или магията, която — както се говори — притежава Грейсуондир, ме накараха да изстрелям инстинктивно ръката си напред, докато сгъвах коленете си, за да запазя равновесие. В този миг дори не гледах къде се понесе острието на меча и затова доста се учудих, когато чух стона на Борел, а след това и сподавеното му проклятие. Джърт също изруга отнякъде.

Последва блясък на стомана, но аз вече стоях стабилно на краката си и успях да парирам навреме. Видях, че съм успял да улуча Борел в дясната ръка. От раната бликаше кървав фонтан. Тялото му засия, долната част на краката му започна да се размива.

— Не ме победи с умение! — изкрещя той.

Свих рамене.

— Ако си мислиш, че си на зимна олимпиада, грешиш.

Борел прехвърли меча си в другата ръка, замахна и запрати оръжието към мен, миг преди да се превърне в искрящ стълб и да се стопи в мрака.

Отбих меча му, той отхвъркна встрани, заби се в леда и завибрира в него. Картинката беше почти като някоя скандинавска версия на легендата за крал Артур. Джърт се спусна към мен, скрита ръцете на мъртъвците и те пуснаха глезените ми.

Нещо тупна върху рамото ми.

„Съжалявам, шефе. Успях да се вкопча в коляното му. Докато стигна чак до гърлото, на него вече му беше пламнала чергата“ — каза Фракир.

„Всичко, което свършва добре, е добро“ — отвърнах аз. — „Дано този път да не си се опарила.“

„Дори не усетих затоплянето.“

— Извинявай, че те пернах с онова парче лед — каза Джърт. — Целех се в Борел.

Махнахме се от това гадно място, без да се помайваме излишно, и се върнахме на пътеката.

— Това косвено ми помогна — казах аз, без да влагам никаква благодарствена нотка в гласа си. Откъде можех да знам в кого точно се е целил? Погледнах още веднъж назад. Ръцете, които бе ритнал Джърт, ни показваха среден пръст.

Но защо сега на колана ми висеше Грейсуондир? Дали друго оръжие щеше да порази Борел със същата сила? Нима наистина моят баща ме бе довел тук? А как тогава бе усетил, че се нуждае от неговото оръжие? Щеше ми се той да не се окаже само поредният дух на Лабиринта. Не можех да си представя каква е неговата роля в този конфликт, както и на чия страна е всъщност.

Скоро след като поехме отново по пътеката, вятърът утихна. Единствените ръце, които стърчаха сега от леда, държаха запалени факли. Пътят беше добре осветен далеч напред. По-точно, до следващото възвишение. Не последваха нови необичайни преमेждия.

— От това, което ми каза, и това, което видях сам — каза Джърт, — останах с впечатлението, че Лабиринта спонсорира разходката ти, а Логрус се опитва да ти продупчи билета.

Внезапно ледът запраща. От всички страни към нас се понесоха назъбени пукнатини, но скоро настъплението им се забави и накрая

замря в подстъпите на пътеката. Чак сега забелязах, че тя се е издигнала леко над нивото на замръзналото поле. Вече вървахме по нещо като мостик, а ледът около нас се разпукваше, без да може да ни навреди.

— Апропо — обади се отново Джърт, — как успя да се забъркаш в тази каша?

— Всичко започна на един 30-и април — подхванах аз за пореден път поизтъркания си разказ.

ГЛАВА 7

Някои от ръцете май ни махнаха за сбогом, преди да тръгнем по склона на хълма. Джърт опря палец до носа си и размърда пръсти — подиграваше им се.

— Не можеш да ме виниш за това, че искам да се махна оттук — каза той.

— Ни най-малко — отговорих аз.

— Ако твоето кръводаряване ме е измъкнало от властта на Логрус, сигурно бих могъл да си живея тук во веки веков.

— Има такава възможност.

— Точно за това би трябвало да си наясно, че хвърлих леда по Борел, а не по теб. Освен това, той дори приживе не беше по-умен от теб. Да не говорим, че сега беше само дух на Логрус. С две думи, с него едва ли щях да се измъкна.

— И на мен ми хрумна нещо подобно. Накъде биеш все пак?

— Опитвам се да ти кажа, че ще ти помогна, доколкото мога, ако ми обещаеш, че няма да ме оставиш тук. Знам, че никога преди не сме се погаждали, но сега съм склонен да забравя за миналото, стига ти също да си съгласен.

— Винаги съм бил съгласен — казах аз. — Ти винаги започваше пръв и така и не се отказа да ми създаваш проблеми.

Джърт се усмихна.

— Така е, но не мисля да продължавам в същия дух. Никога не съм те харесвал. Може би все още е така. Но ти гарантирам, че няма да ти откажа помощта си, ако имаш нужда от нея.

— Според мен, в момента по-скоро ти имаш нужда от моята помощ.

— Не мога да го оспоря, а не мога и да те накарам да ми се довериш, макар да ми се ще да можех.

Изкачихме се още десетина метра по склона. Въздухът се бе затоплил осезаемо.

— Погледни на нещата така — продължи Джърт. — Аз приличам на твоя брат Джърт и определено представлявам част от онова, което той е в действителност. Но само част. Още от началото на нашето надбягване аз започнах да се развивам в друга посока. Ситуацията, в която се намирам сега, си е изцяло моя. Мисля непрекъснато за това, откакто се сдобих с известна независимост. Истинският Джърт знае неща, които аз не знам, и притежава сили, за които аз дори не съм чувал. Но въпреки това разполагам с неговите спомени и определено имам някаква представа от начина му на мислене. След като той се е превърнал в такава заплаха за теб, аз бих могъл да ти бъда доста полезен, щом ти се наложи да предугадиш бъдещите му ходове.

— Звучи ми логично — признах аз. — Освен ако в решителния момент не решите да обедините силите си.

Джърт поклати глава.

— Той не би ми се доверил. Аз на него също. Ние с него се познаваме доста добре. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Вероятно това, че нито един от двамата ви не заслужава нечие доверие.

Той смръщи вежди, после кимна.

— Да, нещо такова.

— Тогава защо да ти се доверя?

— Точно сега, защото си ме спипал за топките, а после, тъй като ще ти бъда адски полезен.

Изкачвахме се още няколко минути, без никой от нас да каже нещо. Аз се обадох пръв:

— Това, което ме притеснява най-много е, че не е минало чак толкова много време, откакто истинският Джърт е преодолял Логрус. Някак не мога да те възприема като подобрена версия на най-нелюбимия си родственик. Ти си по-скоро негов последен модел. Колкото до отклоненията от оригинала, дотук не станах свидетел на Бог знае какво.

Той сви рамене.

— Не се сещам какво бих могъл да кажа, без да се повторя. Може би трябва да погледнеш нещата през призмата на личния интерес.

Усмихнах се. И двамата знаехме много добре, че в случая това е единствено възможната гледна точка. Все пак, докато разговаряхме,

времето минаваше по-неусетно.

След известно време ми хрумна нещо.

— Мислиш ли, че ще можеш да пътуваш през Сенките? — попитах.

— Не знам — отговори ми той след кратко мълчание. — Последният ми спомен отпреди това място е как преминавам успешно по Логрус. Предполагам, че записът е бил завършен именно в този миг. Не си спомням нищо за никакви наставления на Сухай по въпроса, не помня и да съм опитвал нещо подобно. Би трябвало да мога. Ти как мислиш?

Спрях, за да си поема дъх.

— Не се чувствам чак такъв експерт в тази област, че да си позволя да гадая. Надявах се, че си се озовал тук с нещо като свръхестествено усещане за своите сили и способности.

— Боя се, че не е така. Разполагам само с недотам свръхестествения си нюх.

— И той ми стига, ако се окажеш прав достатъчно много пъти.

— Това скоро ще се разбере, мътните го взели.

— Мътните го взели, прав си.

Не след дълго се изкачихме над мъглата, от която, изглежда, се сипеха редките снежинки. Малко по-нататък вятърът започна да се усеща едва-едва, после утихна съвсем и мернахме за пръв път ръба. След няколко минути стигнахме и до него.

Обърнах се и погледнах назад. Всичко, което успях да различа, бе един лек проблясък сред мъглата. Пътеката пред нас продължаваше зигзагообразно, а на места приличаше на послание, изписано с морзовата азбука, вероятно заради скалните образувания, която я прекъсваха. Продължихме напред.

Следях внимателно Джърт, за да доловя някакви тревожни признаци. Думите са си думи, а той продължаваше да бъде просто версия на онзи Джърт, с който бях израснал. Само да доловях и намек, че се опитва да ме набути в някакъв капан, тутакси щях да го довърша с Грейсуондир.

Искри...

Някакво образувание вляво, прилично на пещера, нещо като отвор в скалата, водещ към друга реалност. В отвора — образ на странно изглеждаща кола, поела нагоре по стръмна градска улица...

— Какво... — започна Джърт.

— Все още не мога да разбера тяхното послание. Цял куп подобни картинки ме следват навсякъде от доста време.

— Изглежда ми достатъчно реална, за да преминем през нея.

— Може и да е.

— Не е изключено точно това да е изходът.

— Прекалено лесно достижим е, за да е той.

— Да опитаме все пак.

— Давай — казах аз.

Отбихме се от пътеката и се насочихме към образа. Изведнъж Джърт се озова на тротоара на улицата, по която се движеше колата. Обърна се и ми махна. Устните му се раздвижиха, но не чух нито дума.

Щом бях успял да загреба сняг от капака на онзи шевролет, защо да не мога да проникна изцяло в тази реалност? И ако това се окажеше възможно, дали не бих могъл да тръгна през Сенките оттам и да оставя този мрачен свят зад гърба си? Пристъпих напред.

В следващия миг бях вече там и уличните звуци достигнаха до мен с пълна сила. Ръмжащи двигатели, клаксони, свирещи гуми... Подуших въздуха. Можеше спокойно да бъде една от Сенките на Сан Франциско. Побързах да настигна Джърт, който се бе отправил към близкия ъгъл.

Изравних се с него и двамата закрачихме рамо до рамо. Стигнахме до ъгъла. Завихме. Замръзнахме.

Нямаше нищо. Пред нас се възправяше стена от мрак. Всъщност не просто мрак, а нещо, което предизвикваше влудяващо усещане за празнота. И двамата отскочихме като попарени.

Протегнах бавно ръка. Щом пръстите ми доближиха границата на бездната, първо почувствах лек гъдел, после ледена тръпка и накрая прилив на неописуем страх. Дръпнах се назад. Джърт опита на свой ред и реагира по същия начин. После се наведе, грабна от паважа една празна бутилка и я запрати към близкия прозорец. После тутакси хукна в тази посока.

Последвах го. Настигнах го при строшения прозорец и също вперих поглед в него.

Отново същият мрак. От другата страна нямаше нищо.

— Страшничко, а? — подхвърлих аз.

— Аха — каза Джърт. — Сякаш имаме съвсем ограничен достъп до някои Сенки. Това навява ли ти някаква мисъл?

— Започвам да се чудя дали не трябва да потърсим нещо определено на тези места.

Изведнъж мракът зад прозореца изчезна и там се появи свещ с потръпващ пламък, поставена върху малка масичка. Протегнах се, за да я докосна, и тя тутакси изчезна. На нейното място отново се възцари познатата бездънна чернота.

— Според мен това беше утвърдителен отговор на въпроса ти — каза Джърт.

— И аз мисля така. Все пак не можем да претърсим всяко едно от паната, край които минаваме.

— Вероятно нещо само се опитва да привлече вниманието ти, да те накара да разбереш, че трябва да следиш картините, които се появяват. Сигурно едва когато погледнеш на тях сериозно, ще дойде и истинското послание.

Светлина. Отвъд прозореца се появи маса, отрупана със запалени свещи.

— Добре — викнах аз, — ако това е всичко, което се иска от мен, ще го направя. Има ли още нещо, което трябва да потърся тук?

Отново мрак. Той се преля през перваза на прозореца и запълзя към нас. Сградите от другата страна на улицата се сляха в абаносовочерна стена.

— Като че ли отговорът е „не“ — извиках аз. После се обърнах и хукнах презглава към стесняващия се тунел, водещ към пътеката. Джърт последва примера ми.

— Това се казва нюх — казах му аз, докато стояхме върху фосфоресциращия път, загледани в свиващата се картина. — Мислиш ли, че тези картини щяха да се появяват без определена логика, докато се сетя да проникна в някоя от тях?

— Да.

— А защо?

— Според мен силата, която стои зад това, има по-голям достъп до определени места, на които с готовност би отговорила на някои от въпросите ти.

— Дали тази сила е Лабиринта?

— Вероятно.

— Добре. Появи ли се следващата картина, влизам веднага в нея и ще направя всичко, което се иска от мен, стига след това да се измъкна оттук.

— Да се измъкнем, братко. Ние.

— Разбира се — съгласих се аз.

Продължихме по пътя си, необезпокоявани от разни странни събития. И докато гледах блестящата следа, която криволичеше пред нас, се зачудих кого ли ни предстои да срещнем. Ако наистина бяхме в сектор на Лабиринта, особено след като се бях съгласил да играя по неговите правила, беше много вероятно Логрус да изпрати някого, когото познавам добре, за да се опита да ме разубеди. Въпреки това не се появи никой чак до последния завой на пътеката, след който видяхме неочаквано права отсечка, отвъд която, далеч напред, пътят свършваше в някакъв тъмен масив.

Щом се приближихме още, масивът ми заприлича на внушителен планински склон. Усетих лек пристъп на тревога при мисълта за новите неприятности, които можеше да ни довлече промяната в терена. Джърт също недоволно промърмори нещо. Но още преди да стигнем дотам, вдясно от мен просветна нов правоъгълен екран. Обърнах се и видях спалнята на Рандъм и Вайъли в Амбър. Стаята бе погледната откъм южната ѝ страна, между дивана и някаква малка масичка, през един стол, към постелката пред камината и възглавниците по нея. Вляво се виждаха прозорците, през които се процеждаше мека дневна светлина. Нито на леглото, нито около някоя друга част от мебелировката се забелязваше жива душа: цепениците в камината се бяха превърнали в куп тлеещи въглини.

— Сега какво? — попита Джърт.

— Това трябва да е — отвърнах аз. — Поне би трябвало да е. Не виждаш ли, схванах идеята и веднага се появи една съвсем реална картина. Предполагам, че ще ми се наложи да действам бързо... Но преди това ще трябва да се сетя как точно.

Една от тухлите на камината се нажежи до червено и докато я гледах, ставаше все по-ярка. Едва ли се дължеше на въглените в огнището. Следователно...

Спуснах се напред, тласнат от силата на нечия заповед. Чух как Джърт извика нещо след мен, но гласът му секна с моето проникване в стаята. Долових лекото ухание на любимия парфюм на Вайъли, докато

минавах край леглото. Това си беше истинският Амбър, а не някакво негово фалшиво подобие. Насочих се право към камината.

Джърт влетя в спалнята.

— По-добре се покажи и се бий! — извика той.

Обърнах се към него, промърморих му през зъби едно „Млъкни!“ и сложих пръсти на устните си.

Той се озова до мен е няколко бързи крачки, хвана ме за ръката и прошепна прегракнало:

— Борел отново се опитва да се материализира! Докато приключиш тук, сигурно ще успее да го стори и ще те очаква в пълна готовност.

Откъм дневната се разнесе гласът на Вайъли:

— Има ли някой там?

Издърпах ръката си, клекнах до огнището и хванах светещата тухла. Отначало ми се стори, че е прикрепена непоклатимо на мястото си, но след няколко движения вляво и вдясно успях все пак да я помръдна, след което я издърпах с лекота.

— Как се досети, че е точно тази? — прошепна Джърт.

— Заради сиянието — отвърнах му аз.

— Какво сияние?

Не му отговорих, а пъхнах ръка в разкрилата се ниша с надеждата, че няма да попадна на капан. Оказа се, че отворът продължава отвъд стената. Ръката ми бе потънала почти до рамото, когато пръстите ми напипаха нещо — метална верижка, окачена на някаква кука. Хванах я внимателно и я изтеглих. Чух как Джърт ахна тихо зад гърба ми.

За последен път бях видял да го носи Рандъм на погребението на Кейн, тъй като в ръката си държах именно него — Рубина на Справедливостта. Надянах верижката на врата си и в този миг вратата на спалнята се отвори.

Сложих отново пръст на устните си, хванах рамото на Джърт и му посочих с поглед отворената стена, водеща обратно към пътеката. Той понечи да възрази, но аз го бутнах рязко и сам се запътих натам.

— Кой е там? — чух да казва още веднъж Вайъли и улових сащисания поглед на Джърт.

Реших, че нямаме достатъчно време, за да започна да му обяснявам с някакви знаци или шепнешком, че е сляпа. Вместо това

понечих отново да го бутна. Но този път той се плъзна встрани, протегна крак, опря ръката си в гърба ми и на свой ред ме блъсна напред. Успях само да смотолеви някаква кратка ругатня, след което политнах напред. Някъде зад себе си чух поредното „Кой...?“ на Вайъли, после гласът ѝ секна.

Търколих се на пътеката, но преди това успях да измъкна кинжала от ботуша си. Веднага се изправих на крака, насочил острието към фигурата на Борел, който бе успял някак да се появи отново.

Той се усмихна и ме огледа. Мечът му си беше все още в ножницата.

— Не забелязвам наоколо стърчащи от земята ръце — отбеляза той, — тъй че едва ли ще можеш да разчиташ на нови щастливи стечения на обстоятелствата.

— Жалко — казах аз.

— Ако успея да взема от теб тази дрънкулка, която си окачил на врата си, и после я занеса на Логрус, той ще ме надари с втори живот, за да заменя моята жива, или по-скоро моята загинала от измамническите ръце на баща ти половина.

Видението на кралските покои в Амбър бе изчезнало. Джърт бе застанал край пътеката, близо до мястото, където се бе появил образът.

— Знаеш, че не мога да го победея — извика той, щом усети, че го гледам. — Но ти се справи с него миналия път.

Свих рамене.

Борел се обърна към Джърт.

— Значи смяташ да предадеш Хаос и Логрус?

— Напротив — отвърна Джърт. — Мисля, че ще им попреча да направят една ужасна грешка.

— И каква ще да е тази грешка?

— Кажи му, Мерлин. Кажи му онова, което ми каза, докато се отдалечавахме от онзи проклет фризер.

Борел се обърна отново към мен.

— Има нещо странно в цялата тази история — казах аз. — Имам чувството, че тук се провежда дуел между Силите — Лабиринта и Логрус. Според мен Амбър и Хаос играят второстепенна роля във всичко това. Разбираш ли...

— Абсурд! — прекъсна ме той, изтегляйки оръжието си. — Измислица, с която се надяваш да си спасиш кожата.

Прехвърлих кинжала в лявата си ръка и изтеглих Грейсуондир от ножницата.

— Върви по дяволите тогава! — казах. — Ела да си го получиш!

Някой сложи ръка на рамото ми и след това ме завъртя със сила, на която не успях да се противопоставя. С периферното си зрение забелязах как Борел отстъпи крачка назад.

— Ти приличаш доста на Коруин и на Ерик — каза един приятен, познат глас, — но въпреки това не те познавам. Все пак носиш Рубина на Справедливостта, което те прави твърде важен, за да ти позволя да рискуваш живота си в дуел.

Обърнах се още малко и застанах очи в очи с Бенедикт, при това с две съвсем здрави ръце.

— Казвам се Мерлин, син съм на Коруин — казах, — а този тук е най-големият специалист по дуелите в Царството на Хаоса.

— Ти, изглежда, си имаш важна мисия, Мерлин. Заеми се отново с нея — каза Бенедикт.

Острието на Борел проблесна и спря на двайсетина сантиметра от гърлото ми.

— Никъде няма да вървиш — каза той. — Не и с това камъче на врата.

Мечът на Бенедикт излетя неусетно и абсолютно безшумно от ножницата и парира оръжието на Борел.

— Както вече казах, върви да изпълниш дълга си, Мерлин — повтори той спокойно.

Изправих се бързо на крака, измъкнах се встрани и внимателно ги заобиколих.

— Ако го убиеш — каза Джърт, — той ще се материализира отново след известно време.

— Колко интересно — отбеляза Бенедикт, след като парира елегантно една мълниеносна атака и отстъпи леко назад. — След колко време по-точно?

— Няколко часа.

— А колко време ще ви е необходимо, за да осъществите онова, с което сте се захванали?

Джърт погледна към мен.

— Не съм съвсем сигурен — отвърнах аз.

Бенедикт направи странен, доста пестелив блок, последван от непозната за мен приплъзваща стъпка и къса разсичаща атака. Едно от копчетата на ризата на Борел отхвъркна встрани.

— В такъв случай няма да бързам — каза той. — Успех, момче.

Едрият мускулист мъж ми отправи кратък поздрав с оръжието си и в този миг Борел го атакува. Бенедикт използва една италианска сикста, с която отведе остриетата на двата меча встрани и направи бърза крачка напред. После протегна светкавично свободната си ръка, дръпна носа на противника си, отстъпи крачка назад и се усмихна.

— Колко ти вземат обикновено на урок? — го чух да казва, докато двамата с Джърт тичахме надолу по пътеката.

— Чудя се колко ли време е необходимо на някоя от силите, за да материализира един дух? — каза Джърт, докато тичахме в умерено темпо към планинския склон, при който пътеката свършваше.

— Няколко часа — отговорих аз. — Съдя по Борел, защото ако Логрус наистина иска да получи Рубина на всяка цена, той сигурно щеше да изфабрикува цяла армия от духове, стига това да беше възможно. Убеден съм, че достъпът до това място наистина е доста проблемен и за двата Знака. Като че ли само една нищожна частичка от силата им може да проникне тук. Ако не беше така, едва ли щях да стигна чак дотук.

Джърт се пресегна, сякаш за да докосне Рубина, но след това явно размисли и бързо отдръпна ръката си.

— Изглежда, сега си се съюзил с Лабиринта — отбеляза той.

— Ти май също. Освен ако не си запланувал да ми забиеш нож в гърба в последния момент — казах аз.

— Не е смешно — изхили се той. — Налага ми се да бъда на твоя страна. Не е лесно да се сети човек, че Логрус ме създаде, само за да бъда покорен инструмент в ръцете му. Изпълних ли си безропотно задачката, щях да изхвърча право на бунището. Струва ми се, че ако не беше твоята кръв, отдавна вече да съм там. Затова съм с теб, независимо дали това ти харесва, или не, и гърбът ти е подсигурен.

Тичахме по последната права отсечка на пътеката; планинският масив се приближаваше все повече. Накрая Джърт попита:

— Какво прави този медальон чак толкова важен? Логрус комай си умира за него.

— Нарича се Рубинът на Справедливостта — отговорих аз. — Казват, че е по-стар от самия Лабиринт и че всъщност е послужил за неговото създаване.

— А защо според теб кристалът попадна така лесно в ръцете ти?

— Нямам никаква представа — казах аз. — Ако случайно ти хрумне нещо, с радост ще го изслушам.

Щом стигнахме, открихме, че пътеката потъва в мрачната бездна. Спряхме.

— Не виждам никакви надписи — казах аз, оглеждайки скалната стена около входа.

Джърт ме погледна странно.

— Винаги си имал доста странно чувство за хумор, Мерлин. Кой би сложил тук някакъв надпис?

— Някой друг притежател на странно чувство за хумор — отвърнах аз.

— Как ли пък не — промърмори той и се обърна отново към входа.

Точно над мрачния отвор току-що се бе появил яркочервен надпис „ИЗХОД“. Джърт поклати бавно глава. Влязохме.

Поехме надолу по тесен, криволичещ тунел, което леко ме учуди. След всички изкуствено създадени забележителности на това място бях очаквал издълбана като по конец шахта с равни стени и сравнително висок таван. Накратко, нещо изпитано във всяко отношение. Вместо това сега сякаш напредвахме по напълно естествено възникнала поредица от малки пещерни ниши. От двете страни на пътеката често се мяркаха сталактити, сталагмити и сталактони, малки локви и тъй нататък. Рубинът хвърляше зловеща светлина върху всеки детайл от тунела, на който обърнех по-специално внимание.

— Знаеш ли как да използваш кристала? — попита Джърт.

Припомних си част от разказа на баща си.

— Когато му дойде времето, мисля, че ще мога — казах, после вдигнах Рубина, огледах го за миг и отново го пуснах върху гърдите си. Засега маршрутът, който следвахме, ме интересуваше далеч по-живо от тази семейна реликва.

Продължих да се оглеждам, докато напредвахме през влажни скални ниши и пещерни зали с високи сводове, по тесни тунели, край

каменни водопади. Имаше нещо познато във всичко наоколо и въпреки това не смеех да докосна нищо.

— Нещо от това, което виждаш наоколо, да ти навява някакви определени мисли? — попитах аз.

— Не — отговори Джърт.

Продължихме, преминавайки край една тясна странична ниша, в която лежаха три човешки скелета. В известен смисъл това бяха първите реални признаци за наличието на някакъв живот от самото начало на това налудничаво пътуване.

Джърт бавно поклати глава.

— Чудя се дали все още се движим между Сенките — каза той, — или по-скоро напуснахме онова място и се озовахме в някоя определена Сянка, още щом влязохме в тези пещери.

— Бих могъл да проверя като опитам да призова Логрус — подхвърлих аз и тутакси си заслужих едно рязко вливане на Фракир в плътта на китката ми. — Но отчитайки сложния, метафизичен характер на ситуацията, бих предпочел да не го правя.

— Погледни само колко многоцветни са минералите по стените тук. На онова място като че ли преобладаваха монохромните пейзажи. Не че ми дреме особено за декорите. Искam само да кажа, че май се добрахме до нещо като победа в играта.

Посочих пода.

— Докато това светещо чудо все още се вижда, нищо няма да е свършило окончателно.

— А какво би станало, ако просто се отклоним от пътеката? — попита той, обърна се надясно и направи една-единствена крачка.

Един огромен сталактит завибрира и след миг се стовари на половин метър пред него. Джърт се озова до мен със скорост, на която не предполагах, че е способен.

— Разбира се, би било жалко да не разберем накъде всъщност сме се запътили.

— Такива са пустите му свещени мисии, купонът тече до последния момент.

Все по-напред и по-напред. Не последваха нови алегорични произшествия. Гласовете и стъпките ни отекваха. Едри капки падаха звучно в локвите по пода. Минералите проблясваха. Пътят се спускаше постепенно надолу.

Не знам колко точно вървахме така. След известно време местата, през които минавахме, започнаха удивително да си приличат. Сякаш току преминавахме през невидимите входи на телепортиращи кабинни, които ни връщаха отново и отново в една и съща изходна точка. От всичко това започна да ми се доспива...

Изведнъж пътеката премина през един разширен пасаж, за да свие след това вляво. Джърт погледна натам и ускори крачката си.

— Бог знае какво изчадие ни чака зад ъгъла — отбеляза той.

— Не е изключено — съгласих се аз. — Но аз лично не бих се тревожил за нещо подобно.

— Защо?

— Мисля, че започвам да разбирам.

— А ще благоволиш ли да ме запознаеш с прозрението си?

— Ще отнеме доста време. Просто изчакай. Много скоро всичко ще се изясни.

Преминахме край поредния страничен тунел. Беше почти като останалите, но и някак по-различен. Естествено.

Ускорих темпото, тъй като нямах търпение да узная истината. Затичах се...

Още един тунел...

Чувах как стъпките на Джърт отекват равномерно зад мен. Напред. Още малко.

Нов завой.

И тогава отново забавих крачка, тъй като тунелът продължаваше напред, но не и нашата пътека. Тя свиваше рязко вляво и завършваше при една масивна, подсилена с метални ленти врата. Пресегнах се към стената вдясно, където трябваше да бъде куката, напипах я и свалих окачения на нея ключ. Вкарах го в ключалката, после го завъртях, отключих и пак го оставих на мястото му.

„Това място хич не ми харесва, шефе“ — отбеляза Фракир.

„Знам.“

— Изглежда, знаеш какво правиш — подхвърли Джърт.

— Аха — казах аз и добавих: — Тук вече да.

Както бях очаквал, вратата се отваряше навън, а не навътре. Хванах масивната дръжка и я натиснах силно.

— Няма ли все пак да ми кажеш къде отиваме? — попита той.

Голямата врата изскърца и помръдна бавно.

— Всичко наоколо ужасно ми напомня за пещерите в хълма Колвир, точно под двореца в Амбър.

— А така — каза Джърт. — И какво има зад тази врата?

— Тя от своя страна е точно копие на вратата, която води към залата на Лабиринта на Амбър.

— Прекрасно. Вероятно ще се превърна в едно малко бяло облаче още щом стъпя вътре.

— Едва ли. Аз вече доведох веднъж Сухай тук. Не си спомням той да се е оплаквал след това от никакви неприятни странични ефекти, предизвикани от близостта с Лабиринта. Освен това майка ни е преминала по Лабиринта.

— Да, така е.

— Честно казано, мисля, че всеки благородник от Хаос, в чиито вени тече поне капка от кръвта на Амбър, би могъл да стори същото. Обратното пък важи за Логрус. Според преданията всички ние произлизаме от един общ корен.

— Добре, ще вляза с теб. Предполагам, че все пак вътре има достатъчно място, за да мога да заобиколя Лабиринта, без да стъпвам върху него.

— Да.

Отворих вратата достатъчно широко и надзърнах. Да, това беше. Мъждукащата пътека завършваше на няколко сантиметра отвъд прага.

Поех дълбоко въздух и изръмжах една ругатня, докато го издишвах.

— Какво има? — попита Джърт, опитвайки се да надзърне през рамото ми.

— Не е точно това, което очаквах да видя — казах аз.

Отстъпих встрани и го оставих да погледне.

Той се взира няколко секунди, след това каза:

— Нищо не разбирам.

— Аз също, но смятам да разбера.

Влязох в залата. Джърт ме последва. Това не беше Лабиринтът, който познавах. Или по-точно беше и не беше. Структурата му беше абсолютно същата, като тази на Лабиринта в Амбър, но върху този лабиринт имаше дефекти. На няколко места липсваха части от фрагментите, сякаш някой ги бе изтрил или просто бе пропуснал да ги изчертае. Областите между отделните линии, които би трябвало да са

тъмни, тук светеха със сиво-синкава светлина. Затова пък самите линии бяха черни. От цялата странна диаграма като че ли бе отнет някакъв основополагащ принцип. Стори ми се, че светлите петна леко трептят.

Но най-странен от всичко бе огненият кръг в центъра на Лабиринта, който нямаше нищо общо с оригинала. Нещо повече, в този кръг се забелязваше тялото на жена, която беше или мъртва, или в безсъзнание, или омагьосана по някакъв начин.

Жената, разбира се, най-вероятно беше Корал. Разбрах това още щом я мярнах за пръв път, макар че ми се наложи да изчакам няколко мига преди да успея да разгледам по-внимателно лицето ѝ през пламъците на кръга.

Голямата врата зад нас се затвори. Джърт постоя неподвижен близо минута, после промълви:

— Този камък май доста се е развълнувал от срещата. Да можеше да видиш лицето си, сгрънато от неговата светлина!

Погледнах към гърдите си и забелязах, че Рубинът пулсира неистово. Покрай синкавата светлина, идваща от Лабиринта, и пламъците на огнения кръг в него, не бях забелязал настъпилата промяна.

Пристъпих напред и почувствах прилива на ледена вълна, който ми напомни за усещането, предхождащо осъществения чрез Картите контакт. Това сигурно беше един от онези Непълни лабиринти, за които бе говорила Джасра и на които тя и Джулия бяха адепти. В такъв случай сега се намирах на някоя от първите Сенки, съвсем близо до истинския Амбър. И мислите запрепускаха с бясна скорост из съзнанието ми.

Съвсем скоро бях разбрал, че Лабиринтът като че ли притежава свое съзнание и разум. Вече ми изглеждаше напълно логично неговият антипод Логрус да се ползва от същата привилегия. Тази мисъл ме споходи за пръв път, когато Корал помоли Лабиринта сам да прецени къде да я изпрати и нейното желание бе изпълнено. Явно именно това беше мястото, където той я бе пренесъл. При състоянието, в което се намираше сега, нищо чудно да не бе успяла дори да долови моите опити да се свържа с нея. След като Корал изчезна, аз се обърнах към Лабиринта полу на шега, а той ме пренесе от единия в другия край на пещерната зала, най-вероятно, за да потвърди съмненията ми.

Нещо повече, в случая не ставаше дума за някакъв лек намек за разум, реших аз, докато разглеждах дълбините на Рубина на Справедливостта. Лабиринтът беше невероятно находчив. Защото онова, което видях в кървавочервения кристал, представляваше визуално обяснение на задачата, която трябваше да изпълня, една задача, с която при други обстоятелства не бих се захванал за нищо на света. След като вече бях успял да се измъкна от онова налудничаво измерение, аз сигурно бих изтеглил коя да е от Картите си, за да помоля някой от другите да ме измъкне. Или пък дори бих призовал Логрус и бих отпрашил през Сенките, докато двата Знака се боричкат в мрака. Но там, в центъра на Непълния Лабиринт лежеше Корал... Лабиринтът се бе подсигурил по най-удачния възможен начин. Вероятно бе доловил нещо от чувствата, които изпитвах към тази жена, докато тя следваше неговите очертания. В съзнанието му веднага се бе зародил един доста оригинален план, който той бе осъществил със завидна точност.

От мен се искаше да възстановя, или по-скоро да завърша това несъвършено копие, като премина по него, понесъл със себе си Рубина на Справедливостта. Нали точно така Оберон бе възстановил повредения оригинал. Една малка подробност — той бе заплатил за това с живота си.

От друга страна, на Краля се бе наложило, да се оправя с Първичния Лабиринт, докато аз щях да си имам работа само с едно негово подобие. Баща ми също беше оцелял, след като бе успял да създаде свой собствен Лабиринт.

Но защо точно аз? Дали защото бях син на човека, който се бе справил със създаването на новия Лабиринт? Или пък бе замесен фактът, че носех в себе си и образа на Логрус? А може би просто защото бях сръчен от една страна и податлив на натиск от друга? Всичко това взето заедно? Или напротив?

— Искам да знам — извиках аз. — Имаш ли готов отговор за мен?

Сякаш нечий масивен юмрук се заби в стомаха ми. Зави ми се свят, сякаш всичко наоколо се бе завъртяло неудържимо. Причерня ми. После всичко си дойде отново по местата и аз забелязах Джърт в другия край на залата, точно до голямата обкована врата.

— Това пък как го направи? — възкликна той.

— Не го направих аз.

— О-о!

Той отиде до стената, опря ръце на нея и започна да заобикаля Лабиринта, придържайки се плътно към очертанията на каменния свод.

От новата си позиция можех да видя Корал малко по-ясно. Странно. Не бих казал, че се чувствах влюбен до уши. Ние не бяхме любовници, реално погледнато не бяхме дори близки приятели. Бяхме се запознали буквално преди броени часове. Направихме заедно една дълга разходка, хапнахме добре, оправихме по няколко питиета, посмяхме се... и нищо повече. Ако разполагахме с повече време, може би щяхме да установим, че между нас е пламнала някаква искра. Все пак бях прекарал доста приятно с нея и сега осъзнах, че ми се иска наистина да я опозная по-отблизо. Чувствах се някак отговорен за настоящите ѝ проблеми, изпитвах някаква вина за проявената „престъпна небрежност“. С други думи, Лабиринтът ме бе спипал за топките. Ако исках да си я получа обратно, щеше да ми се наложи преди това да възстановя копието. Пламъците сякаш ми кимнаха.

— Гаден номер — казах аз гласно.

Ново кимване.

Продължих да оглеждам внимателно Непълния Лабиринт. Почти всичко, което знаех за него, дължах на разговора си с Джасра. Но тя бе споменала, че тези, които преминават по него, следват липсващите му фрагменти, докато Рубинът ме съветваше да тръгна по линиите, сякаш имам пред себе си съвсем нормален лабиринт. От гледна точка на разказа на баща ми, тази подробност определено се връзваше. Целта ми щеше да бъде да опиша пропуснатите фрагменти.

Джърт тъкмо бе заобиколил последния ръб на Лабиринта и сега вървеше право към мен. И тъкмо когато минаваше край една от прекъснатите линии, тя най-неочаквано припламна и кракът му се озова право върху нея. Лицето на Джърт се изкриви от ужас. Той изкрещя и започна да избледнява.

— Спри! — изкрещях. — Или ще ти се наложи да си търсиш нов майстор по ремонта на лабиринти! Веднага го възстанови и го остави на мира, иначе няма и пръста си да помръдна! Говоря напълно сериозно!

Полуизчезналият крак на Джърт започна да се удължава и да придобива нормална плътност. Синкавото сияние, което бе започнало да излъчва тялото му, също изчезна. Изражението му придоби нормален вид.

— Знам, че той е дух на Логрус — казах аз, — освен това е и копие на най-гадния измежду моите родственици, но ще ти се наложи да го оставиш на мира, копеле такова, иначе няма да те огрее! Можеш да си запазиш Корал!

Линията отново помръкна и всичко възвърна предишния си вид.

— Искam да ми обещаеш — заявих аз.

Едно огромно огнено кълбо се изтръгна от центъра на Лабиринта, понесе се към тавана на залата и там изчезна.

— Да разбирам ли, че мога да разчитам на честната ти дума? — попитах.

Пламъците кимнаха.

— Благодаря ти — прошепна Джърт.

ГЛАВА 8

И тъй, аз се заех с Непълния Лабиринт. Когато стъпваш по неговите черни линии, усещането е доста по-различно от онова, когато следваш бляскавите, сякаш нажежени до бяло очертания на истинския Лабиринт в Амбър. Краката ми сякаш докосваха мъртъв под, но когато ги отделях от него, чувствах същото съпротивление и пак се чуваше познатото наелектризирано пропукване.

— Мерлин! — извика Джърт. — Аз какво да правя?

— В какъв смисъл? — извиках аз на свой ред.

— Как да се измъкна оттук?

— Просто излез през голямата врата и тръгни през Сенките, или пък ме последвай по този Лабиринт и след това той ще те пренесе където пожелаеш.

— Не мисля, че бих могъл да променя Сенките толкова близо до Амбър, не съм ли прав?

— Може би наистина сме твърде близо. Тогава първо се отдалечи достатъчно и след това опитай пак.

Продължих напред. Вдигнах крака си и отново се разнесе познатото пропукване.

— Ще се изгубя из тези пещери.

— Тогава тръгни след мен.

— Лабиринтът ще ме унищожи.

— Той обеща да не го прави.

Джърт се изсмя дрезгаво.

— И ти му вярваш?

— Ако иска да си свърша работата като хората, ще му се наложи да удържи на думата си.

Достигнах до първия липсващ фрагмент. Едно бързо допитване до Рубина и вече бях наясно къде би трябвало да мине линията. Колебаейки се леко, направих първата си стъпка отвъд видимите очертания. После следващата. После още една. Когато прекосих празното пространство, ми се прииска да се обърна и да погледна

назад, но вместо това изчаках, докато линията, по която бях тръгнал, направи достатъчно рязък завой и така успях да огледам резултата от работата си без излишни рискове. Цялата отсечка, по която бях преминал, бе придобила познатия мъждив блясък. Тя сякаш бе попила разлятото преди това по празнината сияние. Джърт бе застанал в началото.

Усети, че го гледам, и промърмори:

— Не знам дали е редно да го правя, Мерлин, наистина не знам.

— Истинският Джърт нямаше да събере кураж, за да го стори — казах аз.

— И аз няма да мога.

— Както вече ти казах, майка ни е успяла. Ти най-вероятно също носиш част от кръвта на Амбър във вените си. Какво толкова. Ако греша, всичко ще свърши преди да си го осъзнал.

Направих още една крачка. Джърт се усмихна вяло и каза:

— Прав си, чудо голямо. — Стъпи върху линията и след миг извика: — Хей, все още съм жив! Сега какво?

— Продължавай напред — насърчих го аз. — Следвай ме. Не спирай и за нищо на света не стъпвай встрани от линията.

Последва нов завой и изгубих Джърт от погледа си. Малко по-нататък усетих остра болка около десния си глезен — вероятно резултат от това, че през последното денонощие почти не бях спирал, за да си почина. Поне така си помислих в първия миг. Но болката продължи да се засилва с всяка следваща стъпка. После се появи и парене и накрая усещането стана почти нетърпимо. Дали не бях скъсал някоя връзка? Или...

Ами да, разбира се. Вече усещах миризмата на изгорена кожа.

Бръкнах в десния си ботуш и измъкнах оттам кинжала, изкован в Хаос. Дръжката му направо пареше. Близостта до Лабиринта не му се бе отразила никак добре. Не можех да продължа да го нося със себе си.

Запратих оръжието право напред, към далечния край на залата, където се намираше вратата. Несъзнателно проследих с поглед полета му. Нещо помръдна леко сред сенките. Близко до входа бе застанал мъж, стоеше и ме гледаше. Кинжалът се удари в стената и падна на пода. Мъжът се наведе и го вдигна. После се изхили и с рязко движение запрати стоманеното острие право към мен.

То се приземи пред краката ми, вдясно от линията, на която бях застанал. В мига на контакта от Лабиринта изригна гейзер от синкави пламъци, които се издигнаха, цвърчейки, на два метра от пода. Залитнах и забавих крачка, макар да знаех, че не могат да ми навредят. Вече бях достигнал до дългата фронтална арка, която е едно от сериозните изпитания на Лабиринта.

— Придържай се към линията — викнах на Джърт. — Не се притеснявай от подобни номера.

— Добре — каза той. — Кой е този тип?

— Дявол го знае.

Приложих още по-голямо усилие, за да компенсирам забавянето си. Вече се приближавах към огнения кръг. Зачудих се какво ли би казала тай'ига-та за настоящите ми прежеждия. Направих поредния завой и пред мен се разкри панорама към по-значителната част от преодоления маршрут. Очертанията на Лабиринта светеха равномерно, а Джърт се движеше доста добре, следвайки плътно линията. Искрите достигаха вече до глезените му. Аз бях затънал в тях почти до колене. С крайчеца на едното си око зърнах ново раздвижване около мястото, където бях забелязал непознатия.

Мъжът се отдалечаваше бавно и внимателно от мрачната ниша, движейки се на прилично разстояние от фосфоресциращите очертания. Нямах намерение да ни последва по Лабиринта, а го заобиколи, и застана точно срещу началото му.

Нямах друг избор освен да продължа напред и след още няколко извивки непознатият се изгуби от погледа ми. Достигнах до поредния липсващ детайл в плетеницата на Лабиринта и го възстанових без особени проблеми. Малко преди да приключа с него, сякаш долових тиха музика. Този път светлият поток се разля по-стремително по новоочертаните линии, описвайки почти мълниеносно ярка, отчетлива пътека след мен. Извиках на Джърт поредното си напътствие. Той се движеше едва на няколко криви след мен, но в определени моменти заставахме почти един срещу друг, при това на разстояние, което би ни позволило да се здрависаме, ако пожелаем.

Сините искри вече се бяха издигнали на педя над коленете ми и косата ми бе започнала да се изправя. Навлязох в една туткава серия от завой.

„Как си, Фракир?“

Отговор не последва. Само познатото прашене и странната музика.

Пробих си път през последвалия труден участък, внедрил поглед в огнените стени на примката, в която бе уловена Корал. Другият край на Лабиринта се озова постепенно в полезрението ми.

Непознатият ме очакваше там, вдигнал високо яката на наметалото си. Въпреки сенките, които прикриваха чертите му, успях да забележа как зъбите му проблясват, разкрити от доволна усмивка. Изтръпнах. Той се бе озовал някак насред Лабиринта. Не ми бе необходимо много време, за да осъзная, че се е промъкнал през сриковите между линиите, тъй като забелязах, че в момента е застанал върху един от тях и ме очаква.

— Ще ти се наложи да се махнеш от пътя ми — извиках аз. — Не мога да спра и затова няма да ти позволя да ми попречиш да продължа напред!

Той не помръдна. Припомних си за двубоя сред Първичния Лабиринт, за който ми разказал баща ми, докоснах леко дръжката на Грейсуондир и казах:

— Предупредих те.

Синьо-белите пламъци се издигнаха още по-високо при следващата ми крачка и това ми позволи да разгледам лицето му. Беше моето собствено лице.

— Не.

— Уви — отвърна ми той.

— Значи ти си последният дух, с който Логрус ще се опита да ме спре?

— Именно.

Направих още една крачка.

— Ти — започнах аз — би трябвало да си копие на онова, което аз представлявах по времето, когато преодолях Логрус. Доколкото си спомням, тогава не бих се съгласил да свърша това, което се опитваш да направиш сега.

Усмивката му изчезна.

— Не съм чак толкова идентичен с теб — заяви той. — Доколкото разбрах, съзнанието ми е било синтезирано по начин, който да ми позволи да се справя с мисията си.

— Значи са ти промили мозъка и са те пратили тук, за да убиваш?

— Не говори така. Та ние дори имаме някои общи спомени. Изкарваш ме някакъв изрод, а аз съм тук, за да изпълня дълга си.

— Пусни ме да мина и след това ще поговорим. Мисля, че Логрус се е самопрецакал с последната си приумица. Ти не желаеш да убиеш самия себе си, аз също не искам да го правя. Заедно бихме могли да спечелим тази игра. Сред Сенките има място и за още един Мерлин.

Забавих леко темпото си, но все пак трябваше да направя следващата крачка. Не можех да си позволя да спра точно сега.

Устните му се изпънаха в тънка линия, той поклати глава и каза:

— Съжалявам. Ако не те убия, животът ми ще продължи не повече от час. Успея ли, ще бъда възнаграден с твоя живот.

Той изтегли меча си.

— Знам по-добре от теб, доколко са успели да те променят — заявих аз. — Не мисля, че ще го направиш. Освен това може би ще успея да отменя присъдата, която тегне върху теб. Знам вече доста неща за вас, духовете.

Той насочи острието на оръжието си право към мен. Мечът приличаше досущ на онзи, който притежавах преди години.

— Съжалявам — повтори моят двойник.

Изтеглих Грейсуондир от ножницата, за да се защитя. Би било адски глупаво от моя страна да не го направя. Не можех да преценя до каква степен Логрус си е свършил работата. Разрових паметта си за похватите във фехтовката, които изучавах малко преди да стана адепт на Логрус.

Да. Мисълта за трика, който Бенедикт изигра на Борел, ми помогна да си спомня. Тогава тъкмо бях взел няколко урока от италианската школа. Веднага прибягнах към един привидно небрежен, широк блок, който компенсирах с по-енергично навлизане в периметъра на противника. Грейсуондир изведе атакуващото острие встрани. Китката на моето Логрус-подобие се завъртя в четвърта позиция от френската школа, но аз вече бях предугадал този ход. Ръката ми беше протегната, китката изправена, а десният ми крак вече се плъзгаше напред, когато мечовете ни се срещнаха в долната половина на остриетата си. Аз мигом отстъпих леко с левия крак и

увлякох оръжието му в нова траектория, докато ефесите ни се срещнаха и продължиха в търсената от мен посока.

Лявата ми ръка се плъзна от вътрешната ръка на десния му лакът, аз приклеках леко, левият ми крак описа лека дъга, докато десният послужи за опорна точка на движението — малък трик, който бях научил в колежа от един приятел, който се занимаваше с бойни изкуства. Мерлин 2 се олюля и политна напред, за да се просне върху очертанията на Лабиринта — нещо, което не можех да му позволя, тъй като това би го превърнало за част от секундата в един впечатляващ, но доста краткотраен фойерверк. Затова преместих ръката си на рамото му и го бутнах назад, за да падне в светлото петно на липсващия фрагмент.

Разнесе се вик и една жива факла прелетя край мен.

— Не! — изкрещях аз и протегнах ръка.

Но вече беше твърде късно. Джърт се приземи встрани от линията и тялото му избухна в пламъци, само миг след като острието на неговия меч прониза тялото на моя двойник. Духът погледна втрещен раната си, от която рухна огнена струя, опита се да запази равновесие, но се строполи назад.

— И не казвай, че никога не съм ти помагал, братко — успя да извика Джърт преди огненият вихър да го погълне.

Вече не можех да направя нищо нито за него, нито за онзи заблуден нещастник, тъй като искрящият вихър бе обхванал и него. Той проследи зрелищното възнасяне на Джърт, после ме погледна, усмихна ми се криво и каза:

— Наистина ти помогна.

После пламъците погълнаха и него.

Не си позволих никакви неуместни емоции и дори успях да продължа своя танц с огъня, без да спра нито за миг. От двамата не бе останала и следа, само мечовете им лежаха кръстосани на пътя ми. Изритах ги встрани и продължих с отмерена крачка. Искрите се издигаха вече на височината на кръста ми.

Завои, криви, дъги. Хвърлях от време на време по един поглед на Рубина, за да избегна всяка грешка, и стъпка по стъпка възстановявах плетеницата на Лабиринта. Линиите просветваха зад гърба ми и копието се приближаваше все повече до оригинала.

Първият Воал ми навя болезнени спомени от Амбър и Хаос. Дистанцирах се от тях и ги оставих просто да преминат през съзнанието ми, без да го засегнат. Вторият Воал ми напомни за годините, прекарани в Сан Франциско. И този път ролята на страничен наблюдател ми се удаде много по-трудно. Искрите танцуваха около раменете ми. Съпротивлението нарасна отново и тялото ми плувна в пот, напрягах всяко свое мускулче, за да се спра. Лабиринтът вече не беше само около мен, а и в мен самия.

Достигнах до един сравнително прав участък, който за сметка на това се оказа по-труден за преодоляване от всичко, с което се бях сблъскал до момента. Пред очите ми непрекъснато се мяркаха разпадащото се тяло на Джърт и собственото ми обхванато от пламъците лице, сгърчено от предсмъртна агония. Знаех отлично, че връхлитащите ме спомени са просто един от страничните ефекти от преминаването по Лабиринта, но това не ми помагаше ни най-малко.

Огледах се преди да навляза в Голямата Дъга и установих, че задачата ми е изпълнена. Сега оставаше само да се добера до центъра. Още една крачка...

Докоснах затоплената повърхност на Рубина. Кървавочервеното му сияние бе станало почти заслепяващо. Зачудих се дали няма някакъв по-лесен начин да го върна на мястото му. Още една крачка...

Вдигнах Рубина и се вгледах в него. Забелязах собствената си фигура да пристъпва през пламъците на огнения кръг без видими проблеми. Това видение можеше да бъде прието и като намек, че няма от какво да се боя, но в съзнанието ми веднага изникна образът на Дропа. Не ми оставаше нищо друго освен да се надявам, че Лабиринтът няма да реши да си прави гадни шегички точно на финала.

Докато следвах дъгата, искрите обхванаха тялото ми изцяло. Движех се все по-бавно с цената на все по-големи усилия, но всяка следваща крачка ме приближаваше към Последния Воал. Опитах се да забравя за тялото си. Цялото ми същество се устреми към огнения кръг. Още една крачка... Краката ми тежаха като оловни блокове.

Напред...

Достигнах до точката, в която от значение е не самото движение, а по-скоро желанието да продължиш. Волята ми се сля с пламъците, тялото ми се превърна в дим или сянка...

И пак напред...

През стената от синкави искри оранжевите пламъци, заобикалящи Корал, се превръщаха в сребристосива, пулсираща жар. Сред пропукването и пращенето дочух отново нещо като музика — съвсем тиха, адажио, изтъкана от дълбоки вибриращи звуци, сякаш слушах Майкъл Муур да свири на бас. Опитах се да усвоя ритъма ѝ, да се движа в съгласие с него. И тогава, по някакъв странен начин, успях да го сторя — или пък ме обзе усещане за безвремие — и следващите няколко крачки направих леко и плавно, като че ли се плъзгах по повърхността.

Кой знае, може би Лабиринтът усети, че ми дължи услуга, и затова ми подаде ръка за няколко кратки мига.

Преминах през Последния Воал, озовах се право срещу стената от пламъци, добила отново оранжевата си окраска, и продължих напред. Следващата си глътка въздух поех в сърцето на огнения кръг.

Корал беше там, в центъра на Лабиринта, облечена точно както я бях запомнил — с меднокафява риза и зелени панталони за езда. Беше се отпуснала върху дебелото си кафяво наметало и сякаш спеше. Коленичих до нея и сложих ръка на рамото ѝ. Тя не помръдна. Отметнах едно от медните ѝ кичурчета и погалих леко лицето ѝ.

— Корал?

Никакъв отговор.

Сложих отново ръка на рамото ѝ и леко го раздрусих.

— Корал?

Тя пое дълбоко дъх и въздъхна, но не се събуди.

Раздрусих я малко по-силно.

— Събуди се, Корал.

Прихванах внимателно тялото ѝ и я надигнах леко. Очите ѝ не се отвориха. Очевидно над нея тегнеше някакво заклинание. Центърът на Лабиринта не е най-подходящото място за призоваване на Логрус, освен ако не са се запътил към отвъдното. Затова приложих добре познатия номер от приказките — наведох се и я целунах. Тя издаде тих, дълбок стон и клепките и трепнаха. Въпреки това състоянието ѝ остана непроменено. Опитах пак. Същият резултат.

— Мамка му! — изръмжах през зъби.

Трябваша ми малко повече пространство, няколко полезни в моя занаят предмета и най-вече място, където да мога да призова безнаказано съответните сили.

Вдигнах я на ръце и заповядах на Лабиринта да ни пренесе в моите покои в Амбър.

— Заведи ни у дома — казах аз гласно, за по-голяма яснота.

Не последва нищо.

Пресъздадох съвсем точно в съзнанието си образа на своята стая в двореца и повторих мисловната си заповед.

Дори не помръднахме от мястото си.

Оставих внимателно Корал на пода и се взрях в Лабиринта през онази част на кръга, където пламъците бяха най-ниски.

— Виж — казах, — ако си спомняш, аз току-що ти направих една доста сериозна услуга, която бе свързана с немалък риск. Сега ми се ще да се разкарам оттук на мига и да взема тази дама със себе си. Ще бъдеш ли така добър да се потрудиш по въпроса?

Пламъците се снижиха и миг по-късно изчезнаха съвсем. Когато светлината около мен стана по-приглушена, успях да забележа, че Рубинът пулсира върху гърдите ми, подобно на лампичката на хотелски телефон с изключен звук. Вдигнах го и се вгледах в него.

Последното нещо, което очаквах да видя, бе кратък порнографски етюд, но точно това вървеше там в момента.

— Мисля, че си сбъркал канала — казах. — Ако имаш някакво съобщение, дай да го видим. В противен случай искам просто да си вървя у дома.

Нищо не се промени, но за сметка на това забелязах, че двете фигури в Рубина напомнят доста за мен и Корал. Мъжът и жената в кристала се бяха заели най-добросъвестно със съответното действие, прибягвайки до една не особено оригинална, но затова пък доста разпространена поза...

— Достатъчно! — изкрещях аз. — Ега ти шибаната недомислица! Като си се затъжил за Кама Сутра практики, мога да ти подсигурия професионалисти. Та тя дори не е в съзнание, за Бога...

Рубинът трепна отново, при това е яркост, от която ме заболяха очите. Веднага го пуснах. Коленичих и взех отново Корал на ръце.

— Не знам дали досега някой е опитвал да се върне по обратния път — казах, — но не виждам защо да не се получи.

Направих крачка към Последния Воал. Пред мен мигом се възправи огнената стена. Отскочих назад, но се спънах и паднах върху разстланото наметало. Притиснах Корал плътно към себе си, за да не я

достигнат пламъците. Тя се озова върху мен. Стори ми се почти будна...

Ръцете ѝ обхванаха лицето ми и тя се сгуши в мен. Изглеждаше ми по-отнесена от наркоман, който току-що си е ударил една хубава спринцовка.

— Корал?

— Мм? — каза тя.

— Изглежда, единственият начин да се измъкнем оттук е преди това да се любим.

— Мислех си, че никога няма да се сетиш — промълви тя, все още със затворени очи.

— Е, тази забележка поне ще ми помогне да се чувствам по-малко некрофил — казах аз, докато обръщах внимателно тялото и на една страна, за да мога да се добера до набъбналите под тънката материя розови зърна на гърдите ѝ. Тя промърмори още няколко думи, които определено не успяха да ме убедят, че съзнава напълно какво прави. Все пак тялото ѝ отговаряше доста по-ентусиазирано на моите движения и онова, което започна като чисто извращение, скоро доби съвсем приемливи — поне за мен — черти. Подробностите сигурно биха се сторили твърде постни на най-вещите в тези дела. Иначе, от магьосническа гледна точка, това си е доста интересен начин за неутрализиране на заклинание. Може пък Лабиринтът да притежава и нещо като чувство за хумор. Аз лично не съм убеден в това.

Пламъците на кръга и пламъците на страстта ни се уталожиха кажи-речи едновременно. Корал най-после отвори очи.

— Това като че ли видя сметката на огнения кръг — казах аз.

— А кога всичко наоколо ще престане да бъде като в сън? — попита тя.

— Добър въпрос — отвърнах. — И май само ти би могла да си отговориш.

— Ти спаси ли ме от нещо?

— Това май е най-простото определение, за което мога да се сетя.

Корал се поотдръпна и огледа пещерната зала.

— Сега разбра ли какво става с тези, които молят Лабиринта сам да прецени къде да ги изпрати? — добавих аз.

— Прекарват ги — отвърна тя.

— Именно.

Размърдахме се и си пооправихме дрехите.

— Това е нелош начин да се опознаем по-добре... — не успях да довърша, защото подът на залата се разклати от мощен земен трус.

— Какво ли ни чака занапред?! — промърморих аз, след като се прегърнахме чисто инстинктивно, за да потърсим, ако не закрила, то поне опора един от друг.

Всичко премина за един кратък миг и най-неочаквано Лабиринтът грейна така, като никога досега не бе правил поне пред мен. Поклатих глава. Разтърках очите си. Нещо не беше наред, макар сетивата ми да твърдяха точно обратното. Тогава грамадната обкована врата се отвори — навътре! — и аз осъзнах, че вече сме в Амбър, в истинския Амбър. Моята фосфоресцираща пътека все още водеше до прага, макар че вече избледняваше доста бързо. Върху нея бе застанала една дребна фигура. И още преди да успея да присвия очи, за да се вгледам по-внимателно в нея, почувствах познатата дезориентация и се озовахме в моята спалня.

— Найда — възкликна Корал, щом зърна фигурата, отпусната върху леглото.

— Не съм — казах аз. — Това е само нейното тяло. Духът, който го обитава, определено не е на Найда.

— Не разбирам.

Съзнанието ми беше прекалено заето с мисълта за тайнствената фигура, която бях забелязал в подстъпите на Лабиринта. Бях се превърнал в съвкупност от болящи мускули, бунтуващи се нерви и разбити стави. Отидох до малката масичка, на която все още стоеше бутилката вино, която бях отворил за Джасра. Колко ли време бе изминало тук оттогава? Намерих две чисти чаши, напълних ги и подадох едната на Корал.

— Сестра ти беше доста зле малко преди да дойдете тук, нали?

— Да — отвърна Корал.

Отпих една солидна глътка.

— Тя е била съвсем близо до смъртта. Точно тогава в тялото и се е настанил един дух тай'ига — нещо като демон, тъй като Найда вече не се е нуждаела от него.

— За какво намекваш?

— Че тя всъщност е била мъртва.

Корал се втренчи в мен. Не успя да открие в очите ми онова, което търсеше, и затова реши да се задоволи с глътка вино.

— Знаех си, че нещо не е както трябва — каза тя. — След като се вдигна от леглото, тя просто не приличаше на себе си.

— Какво, гадна ли стана? Или по-скоро потайна?

— Не, доста по-мила отпреди. Найда винаги си е била истинска кучка.

— Не се ли спогаждахте?

— Преди да получи последния пристъп, никак. Тя не изпитва никаква болка, нали?

— Не, просто е заспала. Приспана със заклинание, ако трябва да бъдем точни.

— Защо не я освободиш? Не ми изглежда Бог знае каква заплаха.

— На мен също. Всъщност нещата стоят съвсем иначе — уточних аз. — Скоро ще я освободим. Но с това ще трябва да се захване моят брат Мандор. Заклинанието е негово.

— Мандор? Май не знам много за теб и за семейството ти?

— Не. Аз за твоето също. Виж, аз дори не знам кой ден сме днес. — Прекосих стаята и отворих широко прозореца. Навън беше ден, но не можах да преценя кое време е. Беше доста облачно. — Има нещо, което трябва да направиш още сега. Върви да видиш баща си. Нека се убеди сам, че си добре. Кажи му, че си се изгубила в пещерите или в Огледалния коридор. Измисли нещо. Боя се, че сме на път да предизвикаме дипломатически инцидент.

Корал допи виното си и кимна. После ме погледна, изчерви се и сведе очи.

— Ще се видим пак преди да си тръгна, нали?

Протегнах ръка и я погалих по рамото, без да съм особено сигурен какво изпитвам към нея в момента. После осъзнах, че това няма да свърши работа, и я прегърнах.

— Сама знаеш, че ще се видим.

— Ти си доста добър екскурзовод.

— Трябва пак да се поразходим заедно — казах аз. — Но нека първо нещата се поуталожат.

— Аха.

Отидохме до вратата.

— Искам да те видя пак — каза тя.

— Побързай, докато не съм се изпарил съвсем — отвърнах аз, докато отварях вратата. — Напоследък успях да опозная ада като петте си пръста.

Корал докосна бузата ми.

— Горкият Мерлин. Дръж се.

Изгълтах остатъка от виното на един дъх и извадих колодата си. Много ми се искаше да изпълня обещанието си към нея, но първо трябваше да се заема с някои неотложни дела. Изрових Картата на Дяволския Чекрък и се съсредоточих върху нея.

Усетих как почти мигновено повърхността ѝ стана чувствително по-хладна. Само секунда след това образът на Чък изплува пред мен — червено кръгче, което се завъртя във въздуха.

— Тъ, здрасти, татко — смотолеви той. — Тъкмо се чудех къде ли си се запилял. Когато се върнах в пещерата, ти вече беше изчезнал и въпреки всичките си усилия не успях да те открия сред Сенките. Дори не ми хрумна, че може просто да се прибрал у дома. Аз...

— За това после — казах аз. — Сега бързам. Свали ме веднага в пещерата на Лабиринта.

— По-добре първо чуй какво ще ти кажа.

— Какво?

— Силата, която те проследи до Владението, онази от която те бях скрил в пещерата...

— Да?

— Това беше самият Лабиринт.

— И сам се сетих... след известно време. Поприказвахме си и мисля, че поне засега сме в добри отношения. По-бързо ме свали долу. Важно е.

— Сър, боя се от това нещо.

— Тогава ме достави максимално близко и после изчезни. Трябва да проверя нещо.

— Чудесно. Насам.

Направих крачка напред. Чък се разрасна и завъртя диска си на деветдесет градуса спрямо мен. Проврях първо главата си през него, после раменете и тъй нататък, докато цялото ми тяло премина от другата му страна. Наоколо се възцари мрак и аз призовах своето Логрус-зрение. Оказа се, че съм застанал в коридора на подземие, точно до голямата врата към залата на Лабиринта.

— Чък? — казах тихо.

Отговор не последва.

Заобиколих ъгъла и се озовах до вратата. Все още беше отключена и поддаде, след като я бутнах. Фракир трепна леко на китката ми.

„Фракир?“

Тя също не ми отговори.

„Изгуби ли гласа си, приятелко?“

Тя трепна два пъти. Погалих я.

Първото нещо, което забелязах след като вратата се отвори изцяло, бе, че Лабиринтът определено е станал по-ярък. Но миг по-късно вече бях забравил за тази промяна, тъй като в самия му център бе застанала тъмнокоса жена, обърната с гръб към мен. Ръцете ѝ бяха протегнати към тавана на залата. Почти успях да извикам името, което вероятно щеше да я накара да се обърне, но тя изчезна преди гласните ми струни да реагират. Ударих с юмрук по стената.

— Наистина се чувствам използван — произнесох гласно. — Заради теб си зложих задника на карта, за малко не се простих с живота на няколко пъти, задоволих метафизичните ти воайорски страсти и след като стана малко по-лъскав отпреди, вече си готов да ме сриташ отзад. Сигурно боговете на Силата — или с каквато там титла си се окичил — нямат навика да казват „благодаря“ и „съжалявам“, или пък „майната ти“, след като приключат с някой простосмъртен. Защото очевидно нямаш никакво намерение да ми върнеш жеста. Е, аз бях дотук. Няма повече да се оставя да ме разигравате като пионка в игричката си с Логрус. А какво ще кажеш да си срежа вената и да поопръскам тук-там?

В близкия край тутакси избухна нещо като енергиен взрив. Пред мен с оглушително свистене се издигна огнена кула, която се разрасна и се превърна в лице с неимоверна, нечовешка красота. Неговите черти бяха дотолкова универсални, че не можех да преценя с кой от двата пола да го свържа. Наложих ми се да прикрия очите си от ослепителната светлина.

— Ти не разбираш. — Гласът, който изрече тези думи, се роди сякаш от рева на пламъците.

— Знам. Затова съм тук.

— Делата ти не са останали незабелязани.

- Радвам се да го чуя.
- Нямаше друг начин, по който да постигна целта си.
- Е, постигна ли я в края на краищата?
- Постигнах я.
- Ами заповядай пак тогава.
- Обиждаш ме, Мерлин.
- Така, както се чувствам сега, не мисля, че имам какво да губя.

Прекалено уморен съм, за да ме е грижа какво можеш да направиш с мен. Просто слязох тук долу, за да ти кажа, че си ми много, ама много задължен. Това е.

Последните няколко думи изрекох с гръб към Лабиринта.

— Дори Оберон не се е осмелявал да ми говори по този начин.

Свих рамене и тръгнах към вратата. Вдигнах десния си крак и когато стъпих на пода, вече се намирах в покоите си.

Свих отново рамене, отидох, до умивалника и плиснах шепа вода на лицето си.

— Добре ли си, татко?

Над каната с вода се бе появил един светъл кръг. Той се вдигна във въздуха и ме последва, докато прекосяха стаята.

— Нищо ми няма — успокоих го аз. — Ти как си?

— Супер. Онова нещо не ми обърна никакво внимание.

— Имаш ли някаква представа какво е намислил Лабиринтът?

— Той като че ли е в двубой с Логрус за контрола върху Сенките. Последният засега рунд завърши в негова полза. Каквато и да е причината, неговата сила е нараснала. Ти имаш пръст в тази работа, нали?

— Аха.

— Къде беше, след като изчезна от пещерата?

— Да знаеш нещо за един свят между Сенките?

— Между? Не. Това ми звучи безсмислено.

— Е, точно там бях.

— Как се озова там?

— Не знам. Доста трудно, ако се не лъжа. Мандор и Джасра добре ли са?

— Последния път бяха.

— А Люк?

— Нямах причини да търся и него. Искаш ли да го открия?

— Не точно сега. Искам първо да провериш кралските покои на горния етаж. Искам да знам дали в момента там има някой. Искам също да провериш камината в спалнята. Виж дали по десния ред от тухли всичко си е на мястото или една от тухлите все още е извадена и лежи върху полицата.

Чък изчезна, а аз закрачих из стаята. Боях се да седна или да легна някъде. Имах чувството, че ще заспя на мига и после ще имам доста проблеми със събуждането. Добре, че моето творение изникна отново още преди изкушението да е станало твърде силно.

— Кралицата е там — каза Чък. — В будоара си, по-точно. Тухлата на тайника си е на мястото, а по вратата на една от залите на горния етаж чука някакъв гном.

— По дяволите — промърморих аз. — Значи са разбрали, че липсва. Гном?

— Гном.

Въздъгнах.

— Май ще е най-добре да се кача догоре, да върна Рубина и да се опитам да обясня какво точно се случи. Ако Вайъли хареса историята ми, може би ще забрави да спомене на Рандъм за инцидента.

— Ще те прехвърля в покоите.

— Не, не мисля, че това ще е особено удачно в случая. Ще бъде неучтиво от моя страна. Най-добре ще е този път да почукам и да изчакам да ме приемат както му е редът.

— А как хората преценяват кога да почукат и кога направо да се вмъкнат?

— По принцип, когато е затворено се чука.

— Като гнома отвън ли?

Чух леко почукване някъде отвън.

— Този какво, да не е решил да обиколи двореца, чукайки безразборно по вратите? — попитах аз.

— Ами, той ги опитва поред, тъй че не бих казал, че чука безразборно. Дотук всички помещения, на чиито врати е почукал, бяха празни. Мисля, че ще стигне до твоята след около минута.

Отидох до външната врата, отключих я и излязох в коридора.

Наистина видях някакъв дребен тип да се приближава към моите покои. Той погледна към отворената врата, видя ме, зъбите му

блеснаха сред внушителната му брада и той се запъти усмихнат към мен.

Забелязах, че е гърбав.

— Господи! — възкликнах. — Ти си Дуоркин, нали? Истинският Дуоркин!

— Да, доколкото ми е известно — отвърна той с глас, който трудно би могъл да мине за неприятен. — Надявам се, че ти си Мерлин, синът на Коруин.

— Аз съм. Каква необичайна чест в такова необичайно време!

— Не съм дошъл, за да обменям светските клюки — заяви той, след като се приближи достатъчно, за да се здрависа с мен и да сложи другата си ръка на рамото ми. — О, това не са ли твоите покои?

— Да. Няма ли да влезеш?

— Благодаря ти за поканата.

Въведох го вътре. Чък прибягна до изпитания номер със заблуденото слънчево зайче и кацна съвсем не принудено върху рицарската броня в ъгъла на дневната. Дуоркин направи един бърз тур из стаята, надникна в спалнята и подхвърли:

— Нека демоните си спят.

После дойде до мен, докосна леко Рубина, окачен все още на врата ми, поклати многозначително глава и накрая потъна в едно от креслата, на които се боях да седна, за да не заспя.

— Да ти наля ли чаша вино?

Дуоркин поклати глава.

— Не, благодаря. Ти поправи най-близкия Непълен Лабиринт, нали?

— Аз бях.

— Защо го направи?

— Нямах кой знае какъв избор.

— Най-добре ще е да ми разкажеш за това — каза старецът и зарови ръка в своята зловеща, неподстригана брада. Косата му също беше дълга и плачеше за гребен. Въпреки странния му вид, нищо в погледа му не говореше за евентуален пристъп на лудост.

— Историята ще се получи дължка и за да остана буден, докато я разкажа до края, ще трябва да изпия една голяма чаша кафе — казах аз.

Той протегна ръце и пред нас се появи малка кръгла масичка, застлана с искрящо бяла покривка. Върху нея имаше две изящни порцеланови чаши за кафе, димяща сребърна кана, поставена върху малък спиртник, и поднос с доста апетитни на вид бисквити. Не бих могъл да примъкна всичко това с такава скорост. Не съм много сигурен дали дори Мандор би могъл.

— В такъв случай ще се присъединя към теб — каза Дуоркин.

Въздъхнах и налях кафето. После вдигнах Рубина на Справедливостта.

— Май ще е най-добре да върна това нещо на мястото му преди да започна. Така бях могъл да си спестя доста неприятности.

Понечих да стана, но старецът поклати глава.

— Не мисля — заяви той. — Ако сега го свалиш, най-вероятно ще умреш.

Седнах отново в креслото си и попитах:

— Сметана и захар?

ГЛАВА 9

Идвах бавно на себе си. Тази позната синева идваше от течението на предбитието, по което се носех сега. О, да, бях тук, защото... Бях тук, както се пее в песента. Завъртях се върху спалния си чувал, свих се на кълбо и отново заспах.

Когато отново отворих очи и се огледах, светът все още представляваше едно доста синьо място. Чудесно. Сигурното си е сигурно. Тогава си спомних, че Люк може да намине всеки миг, за да ме убие, и пръстите ми сграбчиха ръкохватката на оръжието, което лежеше до мен. Напрегнах слуха си, за да не пропусна шума на нечий приближаващи се стъпки.

Дали да прекарам и този ден в безполезни удари по синята стена? Или Джасра ще дойде пак, за да ми види сметката?

Пак?

Нещо не беше наред. В главата ми се въртяха адски много подробности за Джърт и Корал, Люк и Мандор... И дори за Джулия? Нима бях сънувал всичко това.

Паниката ме нападна, но в следващия миг си отиде. Странстващият ми дух се завърна заедно с остатъка от спомените ми и всичко си дойде на мястото.

Протегнах се. Седнах. Разтърках очи.

Да, бях отново в кристалната пещера. Не, всичко, което се бе случило след като Люк ме затвори там, не беше сън. Бях се завърнал тук — а) тъй като тук времето течеше доста по-бързо от това в Амбър; б) защото тук никой не можеше да ме безпокои с помощта на Картите и в) защото не беше изключено дори Лабиринтът и Логрус да не успеят да се доберат до мен, докато съм в пещерата.

Отметнах един кичур от челото си, изправих се и се запътих към клозета. Идеята Чък да ме достави тук след раздумката с Дуоркин се оказа наистина добра. Бях сигурен, че съм спал поне дванайсетина часа — дълбок, необезпокояван сън, точно както си му е редът. Излях в гърлото си около половин литър вода и си измих лицето.

След като се избърсах с една от кърпите в складовата ниша и се облякох, отидох до изхода на пещерата и постоях под слънчевите лъчи, които преминаваха през отвора на тавана. Небето над мен изглеждаше ясно. Имах чувството, че само преди миг съм чул думите на Люк в деня, когато запречи изхода на пещерата с онзи солиден камък.

Измъкнах Рубина на Справедливостта изпод ризата си и го вдигнах високо, така че слънчевата светлина да проникне в неговите дълбини. Този път там не ме очакваше никакво съобщение.

Слава богу.

Седнах по турски и продължих да оглеждам кървавочервения кристал. Време беше да приключа с това — нали вече се чувствах отпочинал. Следвайки съвета на Дуоркин, затърсих Лабиринта в алената бездна на Рубина.

След известно време се появиха първите очертания. Не, не само ми се привиждаше — там беше. Гледах как структурата на Знака изплува постепенно. Нямах чувството, че се появява пред мен, по-скоро ми се струваше, че през цялото време е била там и само очите ми трябва да се нагодят постепенно към нейния образ, за да успеят да го възприемат изцяло. И най-вероятно беше точно така.

Поех дълбоко въздух и бавно го издишах. После още веднъж. След това се заех да огледам внимателно изникналата в кристала структура. Не можех да си спомня всичко, което бях чул от баща си за настройването към Рубина, но когато споменах на Дуоркин за това, той ми каза да не се притеснявам. Трябвало просто да огледам внимателно триизмерния образ на Лабиринта, да намеря началото му и да последвам очертанията чак до центъра. Щом настоях за повече подробности, старецът само прихна и след това ми каза да не се безпокоя.

Ами добре.

Завъртях бавно скъпоценния камък пред очите си и го приближих още. Високо вдясно в плетеницата се появи един малък отвор. Съсредоточих се върху него и той като че ли се устреми към мен.

Изведнъж се озовах там и проникнах вътре. Усещането от движението по линиите на Лабиринта в Рубина е доста интересно. Бих могъл да го сравня само с онези шантави влакчета, които описват пълни кръгове, спускат се шеметно и се катерят с бясна скорост, а на

теб не ти остава нищо друго освен да крещиш на завоите, или пък докато си увиснал с главата надолу. Зави ми се леко свят и скоро престанах да се възприемам като същество от плът и кръв, което не ми попречи да осъзная, че съм станал вир-вода и очите ме болят от напрегнатото виране.

Нямах никаква представа колко време ми отне настройването към Рубина на Справедливостта. Дуоркин ми бе казал, че моето безочие едва ли е единствената причина, поради която Лабиринтът е поискал да ме прати на оня свят още щом мисията ми бъде завършена, а Непълния Лабиринт възстановен. Но той така и не пожела да каже нещо по-конкретно, тъй като се боеше, че ако науча истинската причина, това би могло да повлияе на избора, който ми предстои да направя. Всичко това ми звучеше доста налудничаво, но въпреки това старецът не ми се стори нито веднъж не с всички си, въпреки че всички слухове и легенди за него твърдяха точно обратното.

Съзнанието ми се носеше през кървавите дебри на Рубина. Онези части на Лабиринта, през които вече бях преминал, и другите, които тепърва трябваше да прекося, проблясваха край мен със скоростта на мълния. Непрекъснато ме преследваше страхът, че ще се сблъскам с някоя невидима преграда или с някой Воал и ще се разбия на милиони малки парченца. Вече нямах никаква власт над посоката си на движение, а скоростта продължаваше да нараства. Примирих се с факта, че няма начин да се измъкна преди да съм достигнал до крайната точка.

Дуоркин предположи, че когато слязох за втори път в пещерата, за да разбера кого съм мярнал там, единствено Рубинът ме е предпазил от гнева на Лабиринта. Все пак не можех да го нося прекалено дълго, защото това би ме погубило. Той реши, че трябва да се настроя към Рубина — като баща си и Рандъм — преди да го сваля от врата си. По този начин щях да се сдобия с един нов, по-съвършен образ, който вероятно щеше да ме предпази също толкова успешно от плановите на Лабиринта. Би било глупаво от моя страна да споря по този въпрос с човека, който най-вероятно бе създал Знака на Реда с помощта на Рубина. Затова се съгласих с него. Но въпреки това се чувствах твърде уморен, за да направя онова, което той ме съветваше. Точно затова ми се наложи да се върна в моята кристална пещера, в моето убежище — за да мога да си почина.

А сега... Сега летях стремително напред. Превъртах се. Подобията на Воалите, които срещях в Рубина, далеч не бяха приятни, въпреки че се чувствах почти в безтегловност. Всеки подобен пасаж изцеждаше силите ми като пробягана на Олимпийските игри мия. От една страна, съзнавах, че стоя сред пещерата, вдигнал магическия камък пред очите си, но от друга, усещах сърцето си да бие бясно, като при невероятно физическо натоварване. Пространството пред мен беснееше като разклатено в кристална чаша мерло, реколта 1985. Напред, надолу, около... Яркият кървав прилив ме връхлиташе неумолимо. В съзнанието ми се изписа някакво послание. То започваше с дума, която дори не можех да произнеса. По-светло, още по-светло. По-бързо, все по-бързо. Сблъскване с рубинена стена, размазвам се върху нея, но въпреки това продължавам напред. Шопенхауер да ми е на помощ. Изминаха век или може би два и тогава — най-неочаквано — пред мен се появи изход. Устремих се право към светлината на тази избухнала звезда. Червено, червено, червено, нося се напред, отдалечавам се като моята малка яхта „Звезден прах“, течението ме подема, тласка ме, завръщам се у дома...

Сринах се на пода. Не припаднах, но и съзнанието ми определено не беше в нормалното си състояние. Нещо като просъница, от която сякаш можех да се пренеса в коя да е точка или кой да е миг във времето. Но защо? Реших, че съм заслужил това състояние на еуфория, гмурнах се в него и останах там дълго, дълго.

Когато накрая му се наситих, се изправих на крака, залитнах и се опрях на стената. После пих вода до насита. Чувствах се гладен като вълк, но нито една от сухите замразени храни в пещерата не събуди апетита ми. Още повече че можех лесно да си доставя нещо далеч по-прясно.

Разходих се отново из познатите ниши на пещерата. Ето че вече бях изпълнил заръката на Дуоркин. Жалко само, че се сетих твърде късно да го попитам за цял куп неща. Просто се обърнах за миг с гръб към него и когато го потърсих отново с поглед, той вече бе изчезнал.

Изкатерих се през отвора в тавана и се огледах. Подухваше лек ветрец, беше приятно прохладно, във въздуха се носеха уханията на пролетта, а по небето имаше само няколко малки пухкави облачета. Поех дълбоко въздух и го издишах с истинско удоволствие. После

добутах синята плоча върху входа. Хич не ми се щеше при следващото си посещение да заваря вътре някой чудноват и особено гаден хищник.

Свалих Рубина от врата си и го окачих на един издаден скален ръб. После направих десетина крачки:

— Здравсти, татко.

Дяволският Чекрък се носеше към мен от запад, маскиран като златисто фрисби.

— Добро утро, Чък.

— Защо изостави онова пособие? То е един от най-мощните уреди, които съм срещал някога.

— Изоставям го, тъй като смятам да призова Логрус. Едва ли биха си паснали добре. Честно казано, дори съм малко притеснен как Логрус ще приеме това настройване към Рубина.

— Ами тогава аз ще ида да свърша някоя работа и ще намина след това, за да се убедя, че си добре.

— Тук ще стоиш — казах аз. — Може да се наложи да ме измъкваш, ако нещата не тръгнат на добре.

Призовах образа на Логрус и гой изплува пред мен без никакви необичайни последствия. После прехвърлих част от съзнанието си в Рубина, за да огледам Знака на Хаоса от друга перспектива. Оказа се доста безплътен. Отново не почувствах нищо особено.

Съсредоточих съзнанието си в собствения си център, протегнах ръцете си, улових с тях две от силовите линии и ги насочих...

След по-малко от минута вече разполагах с пръхкави кифлички с масло, няколко ароматни наденички, чаша кафе и кана портокалов сок.

— Аз щях да се справя по-бързо — отбеляза Чък.

— Убеден съм в това — съгласих се аз. — Проверка на системите.

Хапнах и се опитах да подредя задачите си. След като привърших със закуската, върнах съдовете там, откъдето ги бях отмъкнал, взех Рубина, окачих го на врата си и се изправих.

— Добре, Чък, хайде да се прибираме в Амбър.

Дискът на Дяволския Чекрък се разрасна, после придоби формата на златна арка, през която преминах... за да се озова сред покоите си в двореца.

— Благодаря ти — казах.

— De nada, татко. Виж, имам един въпрос към теб. Докато си събираше закуската, забеляза ли нещо странно в поведението на Логрус?

— Какво имаш предвид? — попитах на път за банята.

— Ами да започнем с чисто физическите усещания. Той стори ли ти се... лепкав?

— Доста странно го определи, но все пак трябва да призная, че отделянето от енергийните линии стана малко по-бавно от обикновено. Защо питаш?

— Хрумна ми една доста странна мисъл. Ти владееш ли магическите сили на Лабиринта?

— Да, но опре ли работата до заклинания, предпочитам да използвам Логрус.

— Може би няма да е зле някой път да опиташ да постигнеш един и същ ефект и по двата начина, за да сравниш резултатите.

— Защо?

— Просто предположение. Ще ти обясня всичко веднага щом проверя някои неща.

И Дяволския Чекрък изчезна.

— Мамка му — казах аз и се заех да си измия лицето.

Погледнах през прозореца, тъкмо когато край него прелетяха шепа снежинки, носени от вятъра. Измъкнах един ключ от чекмеджето на бюрото си. Имаше няколко неща, с които исках да приключа възможно най-бързо.

Излязох в коридора. Не бях изминал и десетина крачки, когато наблизко се разнесе някакъв шум. Спрях и се заслушах. После продължих и подминах стълбището: шумът ставаше все по-силен. Когато стигнах до големия коридор, който преминава край библиотеката, вече знаех, че Рандъм се е върнал, тъй като никой в двореца не можеше или пък не би посмял да налага така кралските барабани.

Подминах полуотворената врата и стигнах до близкия ъгъл, където завих надясно. Първият ми импулс беше да вляза вътре, да върна на Рандъм Рубина на Справедливостта и да се опитам да му обясня какво точно се случи. После си спомних, че Флора ме бе предупредила, че в този дворец всяка честна, пряма и открита реакция обикновено бива изтълкувана по възможно най-лошия начин.

Обикновено гледам да не се ръководя от нейните житейски максими, но този път трябваше да отчета поне факта, че евентуалният разговор с Рандъм щеше в най-добрия случай да ме върже с цял куп обяснения, а може би и с няколко забрани, които биха ми вързали ръцете.

Продължих по коридора до крайния вход на трапезарията. Хвърлих ѝ един поглед и установих, че вътре няма жива душа. Добре. Доколкото си спомнях, на стената вдясно трябваше да има подвижен панел, през който можех да достигна до една тайна ниша в съседство с библиотеката. В нишата имаше стълба към една от близките веранди. Оттам, по една шахта със спираловидна стълба, щях да се озова в пещерите под основите на двореца, стига да не ме лъжеше паметта. Надявах се никога да не опра дотам, но семейната традиция си каза думата и аз реших да дам едно ухо на това, което ставаше в библиотеката. Пътном бях дочул няколко приглушени реплики, които ме наведоха на мисълта, че Рандъм не е сам. И тъй като знанието наистина е сила, бях решил да се докопам до колкото може повече информация, — напоследък се чувствах доста уязвим по тази линия.

Панелът наистина помръдна и аз се промъкнах чевръсто през разкрилия се отвор, като преди това осветих пътя си с магически пламък. Добрах се бързо до нишата и открехнах внимателно и безшумно капака на наблюдателния процеп. Мислено благодарих на онзи, който бе поставил — волно или неволно — едно солидно кресло от другата страна на стената: то прикриваше добре процепа и въпреки това осигуряваше добра видимост към библиотеката.

Рандъм беше наистина там и съсипваше барабаните от пердах. Близко до него беше седнал Мартин, опакован в кожа и вериги от главата до петите, заслушан внимателно в солото на баща си. Кралят изпълняваше номер, който виждах за пръв път в живота си. Той свиреше с пет палки — по една в двете си ръце, две под мишниците и една стисната между зъбите. Петте палки сменяха местата си кажи-речи непрекъснато. Тази в устата на Рандъм отиваше под дясната му мишница, палката от дясната мишница падаше в дясната ръка, онази от дясната ръка прелиташе в лявата и така докато кръгът се затвори, при това без в солото да се усети липсата дори на един-единствен удар. Изумително. Не можах да откъсна погледа си, докато номерът не приключи с един финален артилерийски залп. Барабаните на Рандъм едва ли биха минали за мечтания от всеки фюжън-барабанист

комплект от прозрачна пластмаса, чинели с размерите на бойни щитове, безброй секции плус две каси в добавка, но онова, което той успяваше да изцеди от тях, би скрило топката на доста професионалисти.

— Никога преди не съм виждал нещо подобно — чух да казва Мартин.

Рандъм вдигна рамене.

— Малко повече постоянство... — отвърна Рандъм. — Научих този номер от Фреди Муур през 30-те. Тогава свиреше с Арт Хоудс и Макс Камински. Забравил съм къде точно. Други времена бяха тогава, нямаше микрофони, осветлението беше кофти. Трябва да показваш такива номера или да се обличаш смешно, ми каза той, иначе публиката ще заспи.

— Жалко, че такива музиканти са били принудени да угаждат на пияндетата.

— Да, но поне не им се налагаше да си трошат инструментите по сцената и да се обличат като вас.

Последва мълчание. Нямаше как да видя изражението на Мартин.

— Татко, идеята е коренно различна — каза той накрая.

— Сигурно, сигурно — подхвърли Рандъм, после остави три от палките и отново се нахвърли върху барабаните.

Облегнах се на стената и се заслушах. Миг след това бях сепнат от ненадейното включване на един алтсаксофон. Погледнах отново през процепа и видях, че именно Мартин, обърнат с гръб към мен, обслужва въпросния инструмент. В неговото свирене имаше нещо от маниера на Ричи Коул, което особено ми допадна. Като цяло бях адски изненадан. Но колкото и да ми харесваше всичко това, скоро почувствах, че мястото ми не е там. Затова отворих внимателно панела и се измъкнах от нишата. Реших, че ще е по-добре да прекося трапезарията вместо да мина още веднъж край вратата на библиотеката. Музиката ме съпровождаше известно време и аз започнах да съжалявам, че не умея като Мандор да запечатвам мелодии в скъпоценни камъни. И все пак си мисля, че Рубинът на Справедливостта едва ли би се почувствал поласкан, ако най-неочаквано сред неговите тайни се озове и „Блус до побъркване“.

Бях намислил да продължа по източния коридор до мястото, където той се пресича със северния в близост до моите покои, след това да се кача до кралския апартамент на горния етаж и да върна Рубина на Вайъли, тъй като смятах, че при нея ще успее да се измъкна само с обещанието да ѝ обясня всичко по-късно. Ако ли пък не, предпочитам да давам обяснения пред нея, отколкото пред Рандъм. Това щеше да ми даде възможността да прескоча цял куп подробности, за които тя нямаше да се сети да ме попита. Естествено, рано или късно щеше да ми се наложи да изложа версията си и пред Рандъм, но колкото по-късно, толкова по-добре.

Стигнах до покоите на баща си. Бях взел със себе си ключа за тях, тъй като смятах да намина по-късно по очевидни — поне за мен — причини. Но тъй като и бездруго бях стигнал дотук, можех да спестя известно време като вляза веднага. Отключих входната врата и се вмъкнах вътре.

Сребърната роза бе изчезнала от малката ваза в антрето. Странно. Пристъпих напред и изведнъж долових тих разговор, който идваше от съседната стая. Замръзнах. Говорещите почти шепнеха и затова не успях да различа отделни фрази или дори думи. Може би той беше вътре. Но да се нахълтва в нечия спалня не е особено тактично, особено когато обитателят ѝ не е сам, дори когато става въпрос за спалнята на баща ти, а ти си влязъл в апартамента му със свой собствен ключ. Изведнъж се почувствах доста неловко. Прииска ми се да се измъкна възможно най-бързо. Свалих от колана си Грейсуондир и го окачих до едно брезентово яке на закачалката в антрето. После се измъкнах навън и заключих вратата възможно най-безшумно.

Виж ти. Дали пък Коруин наистина не се появяваше тук от време на време, успявайки все някак да остане незабелязан? Или в неговите покои ставаше нещо съвсем друго? Бях чувал на няколко пъти да се говори, че в някои от по-старите помещения в двореца има врати, водещи към пространства в други измерения и стига човек да знае как да ги открие и отвори, те бяха могли да му послужат като чудесен килер, но и като доста удобен вход или изход. Ето още едно нещо, за което не се бях сетил да попитам Дуоркин. Може би разполагах с джобна вселена, скрита под леглото ми.

Обърнах се и бързо се отдалечих. Когато стигнах до пресечната точка на двата коридора, където левият завой щеше да ме отведе до

стълбището към горния етаж, а десният до моите покои ми хрумна и един трети вариант. Сетих се, че право срещу мен, от лявата страна на северния коридор, малко след рядко използваните покои на Бенедикт има една гостна. Отидох дотам, влязох вътре и потънах в едно от удобните ъглови кресла. Всичко, което исках, бе да се справя с враговете си, да помогна на приятелите си, да разкарам името си от всички черни списъци, в които то вероятно вече присъстваше, да открия баща си и да реша какво да правя със спящата тай'ига. После можех да продължа прекъснатото си странстване както го бях замислил в самото начало. Всяко едно от тези дела изискваше от мен да си отговоря на почти риторичния въпрос — каква част от плановите си можех да си позволя да споделя с Рандъм?

Спомних си за неговия дует с Мартин в библиотеката. Знаех, че преди да се възцари не по свое желание на престола на този свят-първообраз, Рандъм е бил доста буен и съвсем неуправляем. Но бащинството, семейството и изборът на Еднорога, изглежда, го бяха променили наистина издъно. Може би повечето от промените бяха наистина за негово добро и за доброто на Амбър, но той сигурно се бе простил с много от удоволствията, които си бе позволявал преди. Точно сега му се бяха струпали достатъчно главоболия дори само около проблемите в Кашфа и Бегма. Рандъм не се бе поколебал дори да прибегне до политическо убийство и да се намеси в борбата за освободения престол, за да запази на всяка цена политическото равновесие между кралствата на Златния Кръг. А кой знае с какви още проблеми му се бе наложило да се справя междувременно? Дали наистина нямаше да е по-добре да не го замесвам в още една каша, при това каша, с която вероятно можех да се справя и сам? Освен това, ако го запознаех с хода на събитията, той вероятно щеше да ми забрани да предприема цял куп неща и така да ми върже ръцете, макар и неволно. А моментът можеше наистина да се окаже повратен за мен.

Досега не се бях клел във вярност към Амбър. Никой не бе искал от мен нещо подобно. В края на краищата аз бях син на Коруин, бях дошъл тук по своя воля и дворецът се бе превърнал в мой дом в периода преди да отпътувам за сянката Земя, където бяха получили образованието си и повечето членове на кралското семейство. После се връщах често и обикновено се разбирах доста добре с всички. Не

виждах защо идеята за двойното гражданство да не пасва на случаи като този.

Винаги се бях надявал, че няма да ми се наложи да избирам между Амбър и Хаос. Не бих го направил нито заради Змията или Еднорога, нито заради Логрус или Лабиринта, нито пък заради коронования глава на кое да е от двете кралства.

Всичко това ми говореше, че не трябва да представям на Вайъли дори съкратения вариант на настоящите събития. Ако успееш да върна Рубина на мястото му, без някой да ме забележи, едва ли някой би тръгнал да ме търси, за да му давам обяснения. Най-добрият начин да избегнеш лъжите е да не позволиш да ти бъдат задавани неудобни въпроси, нали така?

Добре. Ако все пак ситуацията излезеше извън контрол, винаги можеш да кажа за това на Рандъм. Така просто щях да му спестя няколко допълнителни грижи. Най-хубавото нещо в търсенето на оправдание е, че винаги можеш да обърнеш нещата така, че действията да изглеждат неизбежни, а не меко казано необмислени. Протегнах се.

— Чък? — казах тихо.

Отговор не последва.

Понечих да измъкна Картите, но още преди да съм ги докоснал, един блестящ диск префуча през стаята.

— Значи все пак си ме чул.

— Усетих, че имаш нужда от мен — поправи ме той.

— Както и да е — съгласих се аз, свалих Рубина и го задържах пред себе си. — Мислиш ли, че ще можеш да го върнеш в тайника до камината в кралските покои, без никой да те усети?

— Никак не ми се иска да се докосвам до това нещо — отвърна Чък. — Не знам как неговата структура би повлияла на моята.

— Добре. Тогава ще намеря начин да се справя с това сам. Време е да проверя една своя хипотеза. Ако Лабиринтът ме нападне, опитай да ме измъкнеш навреме, става ли?

— Дадено.

Оставих Рубина на близката масичка.

След около половин минута осъзнах, че съм се сгърчил в очакване на смъртоносния удар на Лабиринта. Отпуснах се. Поех дълбоко въздух. Нищо ми нямаше. Сигурно Дуоркин бе имал право и сега Лабиринтът щеше да ме остави на мира. Той ми каза също да

опитам да призова образа от Рубина, точно както призовавам Знака на Логрус. Имало някои магически умения, които можели да бъдат придобити само по този начин, но старецът така и не намери време да ми обясни малко по-детайлно как бих могъл да използвам тези умения, а само подхвърли, че един магьосник би трябвало сам да се сети. Реших засега да не се занимавам точно с това, тъй като при настоящите обстоятелства не бях особено склонен да си имам много вземане-даване с Лабиринта на каквото и да било ниво.

— Хей, Лабиринт — казах. — Искаш ли просто да забравим за случилото се?

Никой не си направи труда да ми отговори.

— Мисля, че усеща твоето присъствие тук и е наясно с това, което ти току-що направи — отбеляза Чък. — Усещам излъчването му. Това би могло да означава, че ти се е разминало.

— Може би — съгласих се аз и измъкнах колодата си.

— С кого искаш да се свържеш? — попита Чък.

— Любопитен съм как ли е Люк — отвърнах аз. — Искам да се убедя, че е добре. Бих искал да се свържа и с Мандор. Надявам се, че си го изпратил на безопасно място.

— О, разбира се, на най-доброто възможно. Кралица Джасра също. И нея ли искаш?

— Не съвсем. Не искам никой от тях. Просто исках да разбера дали...

Чък изчезна. Честно казано, не бях съвсем сигурен кое е за предпочитане — сегашното му старание да ми угоди или предишната му войнственост.

Измъкнах Картата на Люк и се взрях в нея.

Някой мина край вратата, но стъпките му се отдалечиха по коридора.

Усетих присъствието на Люк, макар в съзнанието ми да не се появи никакъв образ.

— Люк, чуваш ли ме?

— Аха — отвърна той. — Добре ли си, Мърл?

— Аз да — казах. — А ти? Здравата се постапахте онази...

— Нищо ми няма.

— Чувам гласа ти, но нищо не виждам.

— Затъмнил съм връзката. Не го ли знаеш този номер?

— Никога не съм се замислял за нещо подобно. Трябва да ме научиш някой път. А каква е причината?

— Някой би могъл да се свърже с мен и да разбере какво съм намислил.

— Ако си намислил да щурмуваш Амбър, да знаеш, че много ще се ядосам.

— Хайде стига. Нали ти дадох дума! Става въпрос за нещо съвсем друго.

— Мислех си, че си пленник на Далт.

— Точно така.

— Ами още не съм забравил, че той първо за малко не те уби, а онази вечер успя здравата да те скрита.

— Първия път е забърсал някаква стара магия, оставена още от Шару. Колкото до пердаха, това си беше чиста проба бизнес. Ще се оправя. Но преди това ще трябва да се потрудя по въпроса и времето ми е скъпо. Чао.

Връзката прекъсна.

Шумът от стъпки секна и на близката врата се почука. Малко след това вратата се отвори и после отново се затвори. Не чух никаква размяна на реплики. Съседните два апартамента бяха този на Бенедикт и моят собствен. Бях убеден, че Бенедикт не е в покоите си. Освен това си спомних, че не заключих моята врата след като излязох. Следователно...

Грабнах Рубина, прекосих стаята и излязох. Проверих вратата на Бенедикт. Заключена. Огледах внимателно коридора, после отидох до стълбището и огледах и там. Наоколо нямаше никого. Отидох отново до вратата на моя апартамент и се заслушах. Нито звук. Другите две възможности, за които се сещах, бяха покоите на Жерар надолу по страничния коридор и тези на Бранд, в съседство с моите. По едно време бях намислил — изцяло в наложения от Рандъм реформаторски дух — да съборя общата стена и да обединя двата апартамента, тъй като резултатът щеше да бъде едно наистина нелошо жилище. Но слуховете, че покоите на мъртвия принц са обитавани от призраци, както и воят, който понякога долиташе оттам нощем, ме разубедиха.

Почуках последователно на вратите на Жерар и Бранд. Нищо. Освен това и двете бяха заключени. Ситуацията ставаше все по-странна и по-странна.

След като почуках на вратата на Бранд, Фракир трепна леко на китката ми и аз прекарах следващата минута нащрек, но въпреки това не се случи нищо особено. Тъкмо се канех да пиша и тази тревога на сметката на някое от овехтелите заклинания на Бранд, с които продължавах да се сблъсквам от време на време, когато забелязах, че Рубинът пулсира по познатия начин.

Вдигнах верижката и се загледах в скъпоценния камък. Да, там вече се оформяше някакво визуално послание. Видях коридора, по който току-що бях преминал, с познатия гоблен на стената. Една от вратите на моите покои — тази, която води към спалнята — пулсираше в червено. Не можех само да разбера дали трябва да стоя по-далеч от тази врата, или трябва да я разбия с ритник и да влятя вътре. Проблемът с мистичните съвети е, че позволяват най-различни тълкувания.

Отидох отново до ъгъла и го заобиколих. Рубинът, вероятно доловил колебанието ми, реши да ми отпусне още малко информация. В него се появи ново видение, в което забелязах собствената си фигура да се приближава до въпросната врата и да я отваря. Естествено, от двете врати към моя апартамент именно тази беше заключена в момента...

Затършувах из джобовете си за ключа, тъй като установих, че ще имам известни проблеми с влетяването в спалнята — нали вече бях оставил Грейсуондир и сега не носех в себе си никакво оръжие. Все пак още разполагах с няколко подходящи за целта заклинания. Поне едно от тях би трябвало да се е запазило. А може би не.

Намерих ключа. Пъхнах го внимателно в ключалката и отключих вратата. После бавно я откряхнах.

— Мърл! — изпищя един женски глас.

Корал бе седнала на леглото ми, в което все още подремваше сестра ѝ, или по-скоро тай'ига-та, обладала нейното тяло.

— Стресна ме — каза тя.

— Значи сме квит — отбелязах аз. — Какво се е случило?

— Дойдох да ти кажа, че вече говорих с баща си и успях да го баламосам с версията за Огледалния коридор, за който ти спомена. Надявам се, че тук наистина има такъв коридор.

— Има. Но не очаквай да го откриеш в плановете на двореца. Той се появява и изчезва, когато му скимне. Баща ти повярва ли на

твоята история?

— Аха, и вече се чуди къде ли е Найда.

— Това усложнява ситуацията.

— Да.

Корал се изчерви на няколко пъти и избягваше да ме гледа в очите, докато говорехме, но мисля, разбираше, че съм забелязал смущението ѝ.

— Казах му, че сигурно също ѝ се е приискало да разгледа двореца — продължи тя, — а той настоя да отида да я потърся.

— М-хм.

Преместих погледа си върху Найда. Корал веднага стана от леглото, приближи се до мен, сложи ръка на рамото ми и ме притисна към себе си.

— Нали се канеше да си лягаш?

— Точно така. Дори успях да се наспя. Сега тъкмо се бях заел с някои неотложни задачи.

— Не разбирам.

— Различни времеви потоци — обясних аз. — Така се икономисва ценно време. Сега се чувствам доста по-добре.

— Невероятно — каза тя и допря устните си до моите. — Радвам се, че вече си във форма.

— Корал, няма защо да се опитваш да баламосаш и мен. Знаеше отлично, че съм уморен до смърт, когато ме остави тук. По твоите сметки сега би трябвало да спя като заклан.

Хванах китката на лявата ѝ ръка, която тя все още криеше зад гърба си, и бавно я преместих между двама ни. Корал се оказа изненадващо силна. Нямаше нужда да се опитвам да разтворя пръстите ѝ, тъй като и бездруго се виждаше достатъчно добре какво е стиснала в юмрука си. Беше една от сферите на Мандор. Пуснах ръката ѝ. Тя не я дръпна, а само ме погледна в очите и каза:

— Мога да ти обясня всичко.

— Надявам се да е така.

— Може би това, което си научил за нейната смърт и за демона в тялото ѝ, е самата истина, но тя се държеше толкова добре с мен напоследък. Най-после се превърна в сестрата, за която винаги съм си мечтала. После изведнъж я видях да лежи в това легло... Не бях наясно дори какво смяташ да правиш с нея.

— Можеш да бъдеш сигурна, че не й мисля злото, Корал — намесих се аз. — Аз съм й доста задължен за някои... услуги, които тя ми направи в миналото, докато живеех на сянката Земя. Казано по-простичко, тя ми спаси живота на няколко пъти. Няма защо да се страхуваш за нея.

Корал отметна глава назад и присви леко очи.

— Нямаше откъде да знам всичко това — каза тя. — Дойдох тук с надеждата, че ти ще си заспал дълбоко. Искях да опитам да я освободя от заклинанието или поне да го отстраня за известно време, колкото да мога да поговоря с нея. Искях сама да разбера дали това е моята сестра... или нещо друго.

Въздъгнах. Протегнах ръка към рамото ѝ, но осъзнах, че все още стискам в нея Рубина на Справедливостта, така че казах:

— Виж, разбирам те. На мен също не ми беше никак леко да ти покажа сестра ти в това състояние и след това да ти кажа истината. Мога само да призная, че съжалявам за това. Обещавам ти, че няма да ѝ причиня болка. Но просто не искам да се захващам със заклинание, което не е мое...

Точно тогава Найда изстена тихо. Вгледах се внимателно в нея, но през следващите две-три минути не последва нищо особено.

— Тази сфера във въздуха ли висеше? — попитах аз. — Защото не си спомням Мандор да я е използвал за последното си заклинание.

Корал поклати глава.

— Лежеше на гърдите ѝ. Едната ѝ длан я закриваше.

— Как се сети да провериш точно там?

— Просто позата ми се стори неестествена. Ето.

Тя ми подаде сферата. Аз я взех и я претеглих върху дланта на дясната си ръка. Нямах никаква представа за принципа, заложен в нея. За Мандор металните сфери бяха онова, което Фракир бе за мен — веществено магическо оръжие, пробудено за нов живот в сърцето на Логрус.

— Ще я върнеш ли на мястото ѝ? — попита Корал.

— Не. Както вече казах, заклинанието не е мое. Не знам как действа то и затова не искам да се меся по никакъв начин.

— Мерлин...

Шепотът бе дошъл от Найда, макар че очите ѝ бяха все така затворени.

— Май ще е по-добре да отидем в съседната стая — казах аз. — Но преди това ще използвам едно свое заклинание — нещо като леко успокоително...

Въздухът зад Корал потрепна и в него проблеснаха няколко искри. Тя сигурно се бе досетила по изражението ми, че е станало нещо, защото веднага се обърна.

— Мърл, какво е това? — попита тя, отстъпвайки крачка назад от оформящата се златиста арка.

— Чък? — казах аз.

— Точно така — обади се той. — Джасра не беше там, където я оставих, но затова пък вода брат ти.

В очертанията на арката се появи Мандор, облечен както обикновено в черно, с буйна сребристосива коса. Той погледна първо към Корал и Найда, след това погледът му се спря върху мен и на устните му се появи усмивка. После направи крачка и замръзна на мястото си. Никога не бях виждал на лицето му изражение толкова близко до признаците на неподправената уплаха.

— Велики Хаос! — възкликна той и с едно-единствено движение сътвори пред себе си защитно поле. — Как си успял да се сдобиеш с този кристал?

Мандор отстъпи назад. Арката, през която се бе появил, тутакси се сви, прие формата на златно, калиграфски изписано „О“ и Чък прекоси стаята, за да застане до мен.

Най-неочаквано Найда се надигна в леглото, мятайки налудничави погледи из стаята.

— Мерлин! — извика тя. — Добре ли си?

— Засега да — отвърнах аз. — Не се притеснявай. Спокойно. Всичко е наред.

— Кой е бърникал из заклинанието ми? — попита Мандор, докато Найда спускаше краката си от една страна на леглото. Корал се сви в своя ъгъл.

— Стана съвсем случайно — казах аз.

Отворих дясната си ръка. Металната сфера се издигна във въздуха и мигновено се понесе към собственика си, плъзгайки се на милиметри край Корал, която вече бе заела отбранителната поза, характерна за бойните изкуства, без да е особено сигурна от кого

трябва да се защитава, така че непрекъснато се въртеше ту към Мандор, ту към Найда, ту към Чък... И отново.

— Спокойно, Корал — казах аз. — Никой няма да ти стори нищо.

— Лявото око на Змията! — извика Найда. — Освободи ме, о, Безформени, и аз ще следвам волята ти!

Междувременно Фракир се опитваше да ме осведоми, че нещо не е наред, в случай че не съм забелязал.

— Какво става тук, по дяволите? — викнах аз.

Найда скочи, хвърли се напред, изтръгна с нечовешката си сила на демон Рубина на Справедливостта от ръката ми, изблъска ме встрани и хукна към коридора.

Залитнах, но бързо възстанових равновесието си.

— Дръжте тай'ига-та! — изкрещях след това и Дяволския Чекрък префуча край мен, последван от сферите на Мандор.

ГЛАВА 10

Аз излетях трети от стаята. Завих вляво и се втурнах с все сила по коридора. Тай'ига-та може и да е бърза, но и аз мога да тичам доста добре, особено когато се наложи.

— Нали уж трябваше да ме защитаваш! — извиках след нея.

— Тази заповед взе връх над обвързващата магия на твоята майка — отвърна ми тя.

— Какво? Майка ми ли?

— Тя ме подчини на волята си и ме принуди да се грижа за теб, малко преди да постъпиш в колежа. Най-последно съм свободна!

— По дяволите? — възкликнах аз.

Тя наближи стълбището и пред нея се появи Знакът на Логрус, по-голям от образа, който успявам да призова, запълнил коридора от стена до стена, раздразнен, обсипан с огнени петна, гърчещ се, нажежен и излъчващ неприкрита заплаха. Можех да си представя какъв риск бе поел с появяването си тук, наскоро Амбър, в такава близост до първичния Лабиринт. Но явно залогът определено си струваше.

— Приеми ме, Логрус — извика Найда. — Нося ти Окоето на Змията.

В центъра на Логрус се появи огнен тунел, който едва ли завършваше в другия край на коридора. Найда понечи да прекрачи в него, но спря в напрегнато очакване, сякаш пред нея ненадейно се бе появила стъклена стена. Три от блестящите сфери на Мандор закръжиха край нейната олюляваща се фигура.

Краката ми се отделиха от пода и аз отхвъркнах към близката стена. Вдигнах инстинктивно ръка, за да се предпазя, и погледнах назад.

На няколко метра зад мен се бе появил образът на Лабиринта, не по-малък от този на Логрус. Той явно притегляше тай'ига-та или тялото на Найда към себе си със сила поне равна на тази, с която Логрус се опитваше да я погълне. Областта около мен и Знака на Реда

грееше като ясна утрин, докато другият полюс на сблъсъка напомняше за зловещ здрач. Зачудих се какви са шансовете ми да се окажа на първия ред при повторението на Големия Взрив.

— Ъъ, Ваши Величия — започнах аз, тъй като се почувствах задължен да кажа нещо. Съжалявах искрено, че нямам красноречието на Люк, който сигурно щеше да успее все някак да прилъже и двете страни, дори в ситуация като тази. — Според мен е назрял моментът да се обърнете към трето лице, което би могло да реши спора ви, и тъй като съвсем случайно съм в течение на предходните събития...

Златистият диск, който аз лично някога кръстих Дяволски Чекрък, увисна над главата на Найда и се спусна към пода, образувайки около нея съвършен конус. Той явно бе успял някак да се вмъкне сред силовите полета на кръжащите сфери и да ги наруши, тъй като те потръпнаха леко и след това тупнаха на пода. Две от тях се търкулнаха право към стената пред мен, а третата продължи към стълбището вдясно и заскача надолу по него.

Лабиринтът и Логрус започнаха бавно да напредват, а аз изпълзах, за да не бъда застигнат.

— Не се приближавайте повече, приятелчета — заяви най-неочаквано Дяволския Чекрък. — Един Господ знае какво бих направил, ако ме изнервите малко повече, отколкото вече съм изнервен.

И двата Знака на Силата спряха. Някъде отвъд близкия ъгъл чух подпийналия, дрезгав тембър на Дропа, който се опитваше да докара някаква волнодумна балада. Последва кратка пауза, след която шутът подхвана „Рок на всички времена“ с далеч по-немощен гласец. Поредното му изпълнение бе прекъснато от неопределима шумотевица и звън на счупено стъкло.

Усетих, че въпреки разстоянието, което ни дели, бих могъл да установя връзка с Рубина. Но все пак не предприех нищо, тъй като не бях сигурен какъв ще е резултатът от евентуалната ми намеса.

Усетих първите сигнали на повикване чрез Картите и прошепнах:

— Да?

— Ако имаш някакъв контрол над това нещо — достигна до мен гласът на Дуоркин, — използвай го, за да попречиш на Логрус да вземе Рубина.

В същия миг от червения тунел се разнесе стържещ глас, който произнасяше думите сричка по сричка.

— Върнете Окоето на Хаоса. Еднорога го взе от Змията след техния сблъсък в началото на времето. То е крадено. Върнете го. Върнете го.

Блестящото лице, което бях видял над Лабиринта, не се появи. Вместо това друг глас произнесе отчетливо.

— За него бе платено с кръв и болка.

— Рубинът на Справедливостта, Окоето на Хаоса и Окоето на Змията са различните имена на един и същ скъпоценен камък, така ли? — попитах аз.

— Да — отвърна ми Дуоркин.

— Какво ще стане, ако Змията си възвърне окоето?

— Вероятно ще настъпи краят на Вселената.

— О! — отбелязах аз.

— Какво ще получа за това нещо? — попита Чък.

— Нагла машинария — заяви гласът на Лабиринта.

— Недодялано творение — простена Логрус.

— Запазете си комплиментите за по-късно — каза Чък — и ми предложете нещо, което да ме впечатли.

— Мога да го изтръгна от теб — бе отговорът на Лабиринта.

— Само за миг бих могъл да те смачкам и да го взема — уточни Логрус.

— Но нито един от вас няма да го направи — отвърна спокойно Дяволския Чекрък, — тъй като подобно разхищение на енергия би го направило твърде уязвим спрямо другия.

Долових със съзнанието си смеха на Дуоркин.

— Кажете ми какъв е смисълът във всичко това — продължи Чък. — Толкова време е минало оттогава.

— Балансът беше нарушен в мой ущърб от този изменник — прогърмя Логрус, а над главата ми се появи едно огнено кълбо, вероятно, за да стане ясно за кой изменник става дума.

Замириса ми на изгоряла коса. Разкарах набързо кълбото.

— Я чакай малко! — извиках. — Да не би да имах някакъв избор?!

— Беше ти дадено правото да избереш — заяви Логрус, — и ти направи своя избор.

— Така е — намеси се Лабиринтът. — Но всичко това бе сторено единствено, за да бъде възстановен балансът, който ти бе нарушил в своя полза.

— Да бъде възстановен?! Ти се престара! Сега везните отново са наклонени, но вече в твоя полза! Освен това балансът бе променен в моя полза от бащата на този предател. — Към главата ми се понесе ново огнено кълбо, което този път отстраних навреме.

— Ти вероятно си го изкушил да го стори.

— Ако ми дадеш Рубина — каза Дуоркин, — аз бих могъл да го занеса там, където никой от тях няма да може да го достигне, поне докато нещата се уталожат.

— Не знам дали бих могъл да го измъкна по някакъв начин — отвърнах аз, — но ще имам едно наум.

— Дай ми камъка — обърна се Логрус към Чък — и ще те направя мой пръв служител.

— Ти оперираш с данни — каза Лабиринтът. — Мога да ти дам информация, с която не разполагат на никоя от Сенките.

— Ще ти дам сила — каза Логрус.

— Не съм заинтересуван — отбеляза Чък.

Цилиндърът се завъртя и след това изчезна. Логрус нададе вой. Лабиринтът изрева и образите на двата Знака се втурнаха един към друг, за да се срещнат някъде около вратата на Блийс.

Задействах всички защитни заклинания, с които разполагах. Усетих как някъде зад мен Мандор стори същото. Свих се на кълбо и захрих главата си с ръце...

Падах. Носех се надолу по ослепително ярък, лишен от всякакви звуци кладенец. Няколко отломки се стовариха върху мен от най-различни посоки. Изведнъж ми бе светнало за доста неща. Жалко, че най-вероятно така и щях да си отида от този свят, без да успея да изложа на някого своето прозрение за истинската природа на реалността. Лабиринтът не даваше и пет пари за потомците на Амбър, точно както и Логрус не се интересуваше ни най-малко от съдбата на обитателите на Хаос. Силите бяха загрижени най-вече за самите себе си, за разните му там вселенски закони и за Еднорога и Змията. На тях не им пукаше за мен, за Корал или Мандор, а най-вероятно дори и за Дуоркин и Оберон. Всички ние бяхме за тях просто инструменти, понякога неудобни, друг път полезни, които биват създавани,

използвани и унищожавани, след като изпълнят предопределението си...

— Подай ми ръка — каза Дуоркин и аз го видях, сякаш бях установил с него контакт чрез Картите. Протегнах се и...

... паднах на някакъв шарен килим, постлан върху твърд каменен под. Огледах се. Това вероятно беше онази стая без прозорци, за която бе споменал баща ми, претъпкана с книги и екзотични предмети и осветена от висящи във въздуха глобуси.

— Благодаря ти — казах и се изправих бавно. После пооправих дрехите си и разтрих изтръпналия си ляв крак.

— Долових част от мислите ти — каза Дуоркин. — Това не е всичко.

— Сигурно, но понякога предпочитам да съм в неведение по някои въпроси. Каква част от приказките на двата Знака беше истина?

— Всичко, от игла до конец. С уговорката, че едва ли би могло да се каже със сигурност кой от тях е започнал пръв. Настоящите събития бяха предходени от повреждането на Първичния Лабиринт. Но ако Лабиринтът се бе позовал на този факт, Логрус щеше да му напомни за Деня на Прекършените Разклонения, няколко века преди това.

— Не бях чувал за този ден — казах аз.

Дуоркин сви рамене.

— Това не ме учудва. Не беше кой знае какво, но те гледат иначе на нещата. Това, което искам да кажа, е, че този спор би могъл да продължи безкрайно, докато накрая се стигне до някои от началните събития, които са твърде мъгляви, за да бъдат тълкувани еднозначно.

— Е, какъв е отговорът тогава?

— Отговорът ли? Това не е час по аритметика, момчето ми. Единствените отговори, които могат да бъдат дадени в този случай, биха заинтригували само философите, тъй като нямат никаква практическа стойност.

Той наля някаква зелена течност в една малка чашка и ми я подаде.

— Изпий това.

— Малко ми е рано за първото питие.

— Това не е аперитив, а лекарство — обясни Дуоркин. — Нервният шок вече ти чука на вратата, независимо дали си наясно с това, или не.

Опънах течността на един дъх и тя ме изгори като истински алкохол, макар че вкусът ѝ ми се стори по-различен. През следващите няколко минути почувствах как тялото ми се отпуска блажено дори на места, в които не бях усетил никакво особено напрежение.

— Корал, Мандор... — казах после.

С леко движение на ръката Дуоркин накара един от мъждукащите глобуси да се снижи от тавана и да се приближи към нас. Пръстите на стареца изписаха във въздуха някакъв смътно познат знак и пред мен се появи нещо като видение на Логрус, без самият Логрус да присъства в него. В глобуса се появи образ.

Значителна част от коридора около мястото на сблъсъка бе разрушена заедно с апартамента на Бенедикт, а вероятно и с този на Жерар. Същата участ бе спходила покоите на Блийс, някои от моите стаи, дневната, в която бях умувал малко преди фаталните събития, североизточния ъгъл на библиотеката, както и части от пода и тавана. На долния етаж бяха засегнати частично кухнята, оръжейната, а може би и още няколко други помещения. Погледнах нагоре — глобусът ми даваше невероятна свобода на гледната точка — и видях там да се синее небето, което означаваше, че експлозията бе преминала през третия и четвъртия етаж, бе засегнала кралските покои, лабораторията и Бог знае още какво. На ръба на бездната, която се бе появила на мястото на апартамента на Блийс или Жерар, стоеше Мандор. Дясната му ръка изглеждаше счупена, а лявата бе пъхнал в широкия си черен колан. Корал се бе облегнала немощно на лявото му рамо, по лицето имаше размазана кръв. Не можах да преценя дали е съвсем на себе си. Мандор я прихвана с лявата си ръка през кръста. Около тях кръжеше една от неговите метални сфери. От другата страна на зейналата пропаст, върху една масивна носеща греда стоеше Рандъм. Зад него се виждаше Мартин. В дясната му ръка все още проблясваше саксофонът. Рандъм определено не изглеждаше в добро разположение на духа и като че ли крещеше нещо.

— Звук! Звук! — казах аз.

Дуоркин махна с ръка.

— ... скапан баровец от Хаос да ми направи двореца на пух и прах! — тъкмо казваше Рандъм.

— Дамата е ранена, Ваше Величество — отбеляза Мандор.

Рандъм прекара ръка през лицето си, после погледна нагоре.

— Ако има някакъв начин да я пренесете в моите покои, Вайъли е доста добре запозната с някои области на медицината — каза той, този път по-кратко. — Аз също бих могъл да помогна.

— А къде се намират покоите ви, Ваше Величество?

Рандъм се облегна на стената и посочи нагоре.

— Изглежда, няма да ви се наложи да чукате на вратата, но се съмнявам, че и стълбището е достатъчно запазено, за да се изкачите по него.

— Ще се справя — каза Мандор и още две от металните сфери се устремиха в ексцентрични орбити около него и Корал. Малко след това телата им се издигнаха във въздуха и се понесоха бавно към отвора, който сега заместваше вратите на кралските покои.

— И аз идвам след малко — извика Рандъм след тях. Стори ми се, че понечи да добави още нещо, но размисли в движение, сведе глава и се обърна настрани. Аз последвах примера му.

Дуоркин ми подаде поредната доза от зеленото лекарство и аз го изпих с готовност. Резултатът отново бе обнадеждаващ и приятен.

— Трябва да отида там — казах аз. — Харесвам това момиче и искам да се убедя, че е добре.

— Разбира се, мога да те пренеса там, но не се сещам какво повече би могъл да направиш за нея от другите. Може би ще е по-добре да посветиш времето си на откриването на онова твоё странстващо творение, наречено Дяволски Чекрък. Трябва да го убедиш да ти върне Рубина на Справедливостта.

— Така да бъде — съгласих се аз. — Но първо исках да видя Корал.

— Твоето появяване там може значително да те забави — предупреди ме Дуоркин, — тъй като ще ти се наложи да дадеш доста обяснения.

— Хич не ми пука.

— Добре тогава.

Той взе от стената нещо, което ми заприлича на прибран в калъф жезъл, и го окачи на колана си. После прекоси стаята и измъкна от едно от чекмеджетата облицована с кожа кутийка. Тя изтрака с металически звук, докато я прибираше в джоба си. Друга кутийка, вероятно за бижута, изчезна в един от ръкавите му.

— Ела — каза Дуоркин и ме хвана за ръката.

Поведе ме към най-мрачния ъгъл на стаята, където забелязах едно странно на вид, продълговато огледало. Докато се приближавахме към него, то отразяваше безпогрешно нашите образи и останалата част от стаята, но с всяка следваща крачка картината му видимо се замъгляваше. Вече виждах какво се задава в него. Все пак се стегнах леко, когато Дуоркин прекрачи през мъглявата му повърхност и ме изтегли след себе си.

Спънах се, но бързо възстанових равновесието си и забелязах, че стоя пред едно от декоративните огледала в оцелялата част на кралските покои в Амбър. Пресегнах се към него и го докоснах — повърхността му се оказа съвсем материална. Дуоркин все още държеше ръката ми. Погледнах отвъд заострения му профил и забелязах, че леглото е преместено в източната част на спалнята, подалеч от разрушения ъгъл, където в пода зееше огромна дупка. Край леглото, с гръб към нас, бяха застанали Рандъм и Вайъли, вгледани внимателно в лицето на Корал, която като че ли беше в безсъзнание. Мандор бе седнал на едно кресло до тях. Той пръв забеляза нашата поява и ми кимна леко.

— Как... е тя? — попитах аз.

— Сътресение — отвърна Мандор. — Дясното ѝ око също е пострадало.

Рандъм се обърна. Каквото и да се бе накарал да ми каже, думите замръзнаха на устните му при вида на стареца, застанал до мен.

— Дуоркин! — каза той. — Толкова отдавна не съм те виждал. Не знаех дори дали още си жив. Ти... добре ли си?

Дребничкият маг прихна.

— Прочетох мислите ти — каза той. — Да, с всичкия си съм. Бих искал да прегледам момичето.

— Разбира се — отвърна Рандъм и отстъпи встрани.

— Мерлин — каза Дуоркин, — виж дали ще можеш да откриеш онзи Дяволски Чекрък и поискай от него да ти върне веднага онова нещо.

— Разбрах — казах аз и се пресегнах за колодата си.

След броени секунди съзнанието ми вече търсеше упорито контакта...

— Усетих намерението ти още преди да извадиш Картите си, татко.

— Добре. Рубинът в теб ли е?

— Да, тъкмо приключих с него.

— Какво си приключил?

— Приключих с проучването му.

— Как точно... си го проучил?

— Ами от теб научих, че онзи, който проникне във вътрешността му и премине по тримерната структура в нея, ще бъде защитен в известна степен от замислите на Лабиринта. Беше ми интересно дали това важи и за подобно перфектно синтезирано творение, каквото съм аз.

— Какъв термин само — „перфектно синтезирано творение“! Сам ли го измъдри?

— Хрумна ми току-що, докато търсех вербалното съответствие на своята същност.

— Предполагам, че Рубинът те е отхвърлил.

— Ами, нищо подобно.

— О, значи премина през него — от началото до края?

— Да.

— И какъв е ефектът?

— Засега ми е трудно да преценя. Възприятията ми са някак поразлични. Не мога да намеря точното определение... Усещането е доста... трудно доловимо.

— Невероятно. Можеш ли вече да се свържеш с камъка от разстояние?

— Да.

— Като успеем да се справим с цялата каша, ще ти направя няколко допълнителни теста.

— И мен ме гложди любопитство.

— Междувременно искам да си получа Рубина.

— Идва.

Дяволския Чекрък се появи във формата на сребристо колелце, от чийто център висеше верижката на Рубина. Прибрах бързо скъпоценния камък и го занесох на Дуоркин. Той дори не ме погледна, докато го вземаше. Погледнах лицето на Корал и веднага отвърнах очи. Приблжих се отново до Чък.

— Къде е Найда?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна той. — След като взех Рубина от нея, тя ме помоли да я оставя сама — там, близо до кристалната пещера.

— Тя какво правеше?

— Плачеше.

— Защо?

— Може би защото и двете мисии в живота ѝ пропаднаха.

— Не мислиш ли, че би трябвало да се почувства щастлива, след като вече е свободна? Сега би могла отново да се занимава с обичайните за един безгрижен демон дела.

— Не съвсем, татко.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя май не може да се отдели от това тяло. Явно не може просто да го изостави, както е правила с другите тела, които е използвала преди. Сигурно защото това тяло вече не принадлежи на никого.

— О. А не би ли могла някак да го унищожи и така да се освободи?

— И аз ѝ го предложих, но тя не беше убедена, че ще се получи. Каза, че би могла да убие и себе си заедно с тялото, след като вече са обвързани по този начин.

— Значи тя е някъде около пещерата?

— Не. Тя е запазила същността си на тай'ига, което я прави нещо като магическо същество. Предполагам, че просто е тръгнала през Сенките, докато аз бях в пещерата и експериментирах с Рубина.

— Защо в пещерата?

— Ами ти също я използваш напоследък като работен кабинет.

— Как тогава успях да се свържа с теб чрез Картите?

— Вече бях приключил с Рубина и бях излязъл навън. Всъщност тъкмо търсех Найда, когато ти ме потърси.

— Май ще е най-добре да продължиш да я търсиш.

— Защо?

— Защото ѝ дължа цял куп услуги, въпреки принудата на майка ми.

— Така е. Но не знам дали ще успея да я открия. Магическите същества не оставят толкова ясни следи.

— Опитай все пак. Искам да разбера накъде се е запътила, както и дали бих могъл да направя нещо за нея. Може пък новопридобитите ти способности да помогнат.

— Ще видим — каза той и изчезна.

Раменете ми увиснаха. Как ли щеше да реагира Оркуз? Едната му дъщеря тежко ранена, а другата — обладана от демон, който скитосва из Сенките. Отидох до леглото и се облегнах на креслото на Мандор. Той протегна лявата си ръка и стисна рамото ми.

— Предполагам, че не си напреднал особено в лечителските си умения, докато живееше на онази Сянка — подхвърли той.

— Боя се, че не — отговорих аз.

— Жалко. Аз ще трябва да изчакам реда си.

— Можем да те пренесем някъде — предложих, — където ще се погрижат за теб веднага.

Понечих да измъкна Картите си.

— Не — каза той. — Искам да видя как ще се развият събитията тук.

Забелязах, че Рандъм поддържа някакъв доста интензивен разговор чрез Картите. Вайъли бе застанала между него и отвора в стената, сякаш за да го предпази от нещо, което би могло да се появи оттам. Дуоркин продължаваше да работи по лицето на Корал, но тъй като тялото му я закриваше от мен, не можех да преценя какъв е резултатът.

— Мандор — казах аз, — ти знаеше ли, че майка ни е изпратила тази тай'ига, за да се грижи за мен?

— Да — отвърна той. — Тя ми го каза, когато ти излезе от стаята. Част от заклинанието, под чиято власт се намираше, наистина не й позволяваше да ти го каже.

— Задачата й само да ме предпазва ли беше, или е трябвало и да ме следи?

— Това вече не знам. Не успях да науча нищо за това. Страхът й от наказанието, което може би я очаква, беше твърде силен.

— Мислиш ли, че Дара е знаела за Люк и Джасра?

— Още един въпрос, на който не мога да отговоря еднозначно. И да е знаела, не бих могъл да ти кажа как е успяла да го научи.

Рандъм приключи разговора си и закри с длан Картата, която държеше. После се обърна и впери поглед във Вайъли. Гледаше я така,

сякаш се канеше да ѝ каже нещо, но после се отказа. Погледна към мен. Приблизително по същото време от устните на Корал се откъсна тих стон. Обърнах се встрани.

— Един момент, Мерлин — каза Рандъм, — преди да си хукнал пак нанякъде.

Срещнах погледа му. Не можах да преценя дали е ядосан, или просто изпитва известно любопитство. Напрегнатото му чело и присвитите очи можеха да са признак и на едното, и на другото.

— Сир? — казах аз.

Рандъм се приближи, хвана ме за лакътя и ме поведе към вратата, водеща към съседната стая.

— Вайъли, ще се възползвам от будоара ти за няколко минути — каза той.

— Разбира се — отвърна му тя.

Влязохме в будоара и Рандъм затвори вратата.

В помещението се бяха изсипали цял куп неща от килера на Жерар. В онази част, която вероятно представляваше нещо като работен кът, мярнах последния незавършен гоблен на Вайъли — някакво многокрако морско животно, което не бях виждал никога през живота си.

Рандъм се обърна рязко към мен, вгледа се внимателно в лицето ми и попита:

— Следиш ли ситуацията в Кашфа и Бегма?

— Долу-горе — отвърнах аз. — Бил ме запозна накратко. Еринор и прочие.

— А каза ли ти, че се каним да включим Кашфа в Златния Кръг и да решим въпроса за Еринор, като признаем правото на това кралство над спорната територия?

Не ми хареса начинът, по който ми бе зададен този въпрос, а и не исках да забърквам Бил в собствените си проблеми. Затова казах:

— Боя се, че не изпаднахме в чак такива подробности.

— Е, точно това смятаме да направим — заяви Рандъм. — Обикновено не решаваме проблемите си по този начин — фаворизирайки един свой съюзник пред друг, но Арканс, графът на Шадбърн, не ни остави кой знае какъв избор. Той беше единственият подходящ благородник, когото можехме да качим на трона в своя

полза, след като онази червенокоса кучка излезе от играта. Той разбра, че би могъл да ни натисне за Еринор, и естествено го направи.

— Разбирам — казах. — Но какво общо има това с мен?

— Коронацията е насрочена за днес. Дори трябваше след малко да се облека, за да се пренеса там...

— Как да разбирам това минало време? — попитах аз, за да запълня последвалата пауза.

— Така и ще направя, така и ще направя — промърмори Рандъм, после се обърна с гръб към мен и направи няколко крачки. Щом стигна до средата на стаята, се обърна и стъпи с единия си крак върху отломъка от някаква статуя. — Просто добрият граф е или мъртъв, или затворен някъде.

— Значи коронацията няма да се състои?

— Напротив — отвърна той и отново се вгледа в лицето ми.

— Предавам се — казах аз. — Кажете ми какво става?

— Днес призори е бил направен преврат.

— Дворцов ли?

— Вероятно. Бил подкрепен от външна военна сила.

— Къде е бил Бенедикт, докато е ставало това?

— Още щом се върнах тук, му заповядах да изтегли нашите войски от Кашфа. Ситуацията изглеждаше стабилна, а нашето военно присъствие по време на коронацията едва ли би се отразило добре на репутацията ни.

— Така е — съгласих се аз. — Значи щом Бенедикт е напуснал кралството, някой е дошъл на неговото място и е отмъкнал бъдещия крал, без никой от местните генерали да заподозре, че се мъти нещо, така ли?

Рандъм кимна и каза:

— Така поне ми бе съобщено. Да имаш някакво обяснение, защо е станало така?

— Вероятно защото това е било добре дошло за тях.

Рандъм се усмихна и щракна с пръсти.

— Впечатлен съм. Човек би си помислил, че си наясно с това, което става там.

— И би сгрешил — уточних аз.

— Днес твоят бивш състудент Лукас Рейнард ще стане Риналдо I, крал на Кашфа.

— Да ме вземат мътните! Нямах никаква представа, че нещо подобно му се върти из главата. Как смяташ да реагираш?

— Ще осуемя коронацията.

— Имах предвид в по-дългосрочен аспект.

Рандъм въздъхна, обърна се и срита едно солидно парче мазилка.

— Накратко, дали смятам да изпратя там Бенедикт, за да го свали от престола, нали?

— Накратко, да.

— Това ще ни спечели доста лоша слава в региона. Виж, ходът на Люк е изцяло в духа на местната политика. Първия път отидохме там, за да овладеем една ситуация, която предвещаваше пълен хаос. Бихме могли да се върнем само при условие, че там имаше поне един откачен генерал или поне един безумно предан благородник, който да подкрепя сваления „монарх“. Но на практика претенциите на Люк за престола са далеч по-обосновани от тези на Шадбърн. Да не говорим, че е доста популярен на местна почва. Той е млад, изглежда добре. Сега позициите ни там са много по-слаби отпреди. Но въпреки това бях готов да се примиря с прозвището „агресор“, за да разкарам от престола откачения син на тази кучка. И тогава моят човек в Кашфа ми каза, че той е под протекцията на Вайъли. Попитах я как е станало това, а тя ми каза, че ще ми обясни веднага щом Дуоркин приключи с Корал, тъй като сега можела да му помогне с телепатичните си способности. Но аз не мога да чакам дотогава. Кажи ми как се стигна дотам.

— Първо имам още един въпрос към теб.

— Слушам те.

— С какви военни сили си е възвърнал Люк трона?

— С наемници.

— Хората на Далт?

— Да.

— Добре. Люк се отказа от отмъщението си срещу кралското семейство — казах аз. — Направи го по собствена воля, веднага след разговора си с Вайъли онази вечер. Точно тогава тя му даде пръстена. Тогава си мислех, че го е направила, за да го предпази от Джулиън, тъй като трябваше да идем до Ардън.

— Заради тъй наречения ултиматум на Далт ли?

— Точно така. И през ум не ми мина, че всичко може да е нагласено, просто номер, който да събере Люк и Далт заедно, за да организират преврата. Това означава, че двубоят между тях вероятно също е бил част от играта, тъй като те двамата говориха насаме преди това.

Рандъм вдигна ръка.

— Чакай — каза той. — Сега се върни в началото и ми разкажи всичко, така че да те разбера.

— Дадено.

Така и направих. Докато приключи историята си, вече бяхме отмерили десетки пъти в крачки размерите на будоара.

— Знаеш ли — каза Рандъм, — цялата работа ми звучи като нещо, което Джасра е замислила още преди да поеме задълженията на закачалка.

— И на мен ми хрумна нещо подобно — подхвърлих аз с надеждата, че разговорът няма да се прехвърли върху настоящото местонахождение на Джасра. Колкото повече се замислях за реакцията ѝ във Владението на новината за пленничеството на Люк, толкова повече се убеждавах, че тя е била наясно през цялото време какво става и че дори се е свързала с Люк почти веднага след това.

— Иначе са го изиграли наистина перфектно — отбеляза Рандъм. — Далт сигурно е следвал предишните си инструкции. И тъй като вероятно не е знаел как да открие Люк или Джасра, за да го въведат в събитията, е решил да рискува и да се придържа към първоначалния план. Разбирал е, че Бенедикт може да го смаже за нула време, но не е имал кой знае какъв избор.

— Така е. Не мога да отрека, че кураж не му липсва. Което значи, че Люк е действал наистина светкавично, за да се възползва от ситуацията. Планът трябва да му е хрумнал, докато си говореха с Далт в Ардън. Той е ръководел театро, а ние решихме, че се е жертвал за Амбър. Какво ще предприемеш сега?

Рандъм разтърка слепоочията си.

— Да го спипам и да предотвратя коронацията би било едно наистина неложно решение — каза той. — Любопитно ми е да узная още нещо. Казваш, че този Люк е голям сладкодумец. Ти си бил там, кажи ми, той подведе ли по някакъв начин Вайъли, за да я накара да му даде пръстена?

— Не, не мисля. Изглеждаше също толкова изненадан от жеста й, колкото бях и аз. Отказа се от отмъщението си, тъй като почувства, че честта му е удовлетворена, че е бил просто изпълнител на замислите на майка си, както и заради приятелството си с мен. Направи го, без да очаква никакви конкретни облаги. Все още си мисля, че Вайъли му даде пръстена, за да сложи край на вендетата още там, като попречи на Джулиан или на някой друг да си отмъсти на Люк.

— Да, типично в неин стил — съгласи се Рандъм. — Ако само се бях усъмнил, че я е измамил, щях лично да се заема с него. Все някак щях да преживея срама от постъпката си. Аз поставям някого на трона на Кашфа, а той бива свален от човек, който се намира под протекцията на жена ми. Направо намирисва на несъгласие не между кого да е, а между краля и кралицата. Мразя да оставям подобно впечатление у поданиците и приближените си.

— Имам чувството, че Люк ще се държи прилично като крал на Кашфа. Познавам го достатъчно добре и знам, че е способен да оцени подобен жест. Според мен няма да ни е никак трудно да се разбираме с него по всички спорни въпроси.

— Обзалагам се, че ще е така. А как иначе?!

— Наистина — казах аз. — Какво ще стане сега с предишната уговорка за Еринор.

Рандъм се усмихна.

— Последните събития ми развързват ръцете. И слава Богу. През цялото време бях като на тръни заради реакцията на Бегма. Уговорката вече не важи. Нека се оправят сами, мътните ги взели.

— Убеден съм, че Арканс е все още жив — подхвърлих аз.

— Мислиш, че Люк го държи като заложник, за да ме принуди да включа Кашфа в Златния кръг, така ли?

Свих рамене.

— До каква степен държиш на Арканс?

— Задължен съм му, тъй като аз го натопах в тази каша, но не чак толкова, че да позволя да ме изнудват заради него.

— Разбирам.

— В момента дори фактът, че сме се захванали с делата на второстепенна сила като Кашфа, уронва в известна степен авторитета ни.

— Така е — съгласих се аз, — но Люк все още не е коронован като владетел на Кашфа и отношенията ни с него не са официални.

— Арканс сигурно щеше все още да се радва на живота в провинциалното си имение, ако не бях аз. А Люк, доколкото разбирам, ти е приятел — доста своенравен приятел, но все пак приятел.

— Значи искаш да му подхвърля съвсем случайно нашата идея, докато говорим, да речем, за изкуство?

Рандъм кимна.

— Но ще ти се наложи да си побъбриш с него съвсем скоро. Всъщност като че ли няма да е зле да присъстваш на коронацията в Кашфа, като приятел на бъдещия крал. Ти можеш спокойно да минеш за неутрална страна в конфликта, а Люк сигурно ще се почувства поласкан.

— Но това едва ли ще го накара да се откаже от членството в Златния Кръг.

— Той трябва да е наясно, че дори да склоня да отстъпя по този въпрос, за Еринор и дума не може да става.

— Разбирам.

— Освен това ти забранявам да ни замесваш в каквито и да било конфликти.

— И това ми е ясно.

— Тогава защо не се поизмиееш и не идеш да поговориш с него? Твоето място е на отсрещната страна на пропастта. Можеш да излезеш през ей онази дупка и да преминеш по единствената здрава греда, която все още свързва двата бряга, и после да се спуснеш на долния етаж.

— Добре, отивам — отвърнах аз и понечих да тръгна. — Имам само още един последен въпрос.

— Да?

— Баща ми да си е идвал наскоро?

— Аз поне не знам за нещо такова — каза Рандъм и поклати бавно глава. — Но нека не забравяме, че всички ние сме доста добри в промъкването, особено когато искаме да останем незабелязани на всяка цена. Все пак си мисля, че той би ми се обадил.

— И аз така смятам — казах аз, после излязох през дупката в стената и се насочих към зейналата в пода пропаст.

ГЛАВА 11

Увиснах на гредата, залюлях се и се пуснах. Приземих се почти грациозно наред коридора на долния етаж, някъде помежду двете врати на моите покои. Може би трябваше по-скоро да кажа: до единствената оцеляла врата на моите покои, тъй като другата просто липсваше заедно с част от стената. Липсваше и един от любимите ми шкафове, в който бях наредил колекцията си от мидени черупки, събирани от плажовете по цял свят. Жалко.

Направих крачка напред, но веднага спрях. Разтърках очите си. Гледката на полуразрушения ми апартамент бе тутакси изместена на заден план от нещо далеч по-интересно, още повече че разрушените апартаменти вече трудно биха могли да ме впечатлят. Особено след онзи 30-и април...

Обърнах се бавно, точно като във филма „Ниагарски водопад“ на Хал Роуч.

Да.

От другата страна коридора, право срещу останките от моите покои, там където преди имаше само една гола стена, се бе появил коридор, който водеше право на север. Огледах внимателно искрящите му стени. Невероятно. Боговете току-що ме бяха потупали насърчително по рамото. Вече бях минавал по този коридор, докато той обитаваше едно от по-обичайните си местонахождения — на четвъртия етаж, между няколко складови помещения, разположен в посока изток-запад. Коридорът на Огледалата — една от интригуващите аномалии на двореца в Амбър, прочут с безбройните си огледала. Безбройни в буквалния смисъл. Опитайте се да ги преброите и никога няма да достигнете два пъти до една и съща цифра. По цялото протежение на коридора блещукаха пламъчетата на свещи, които го изпълваха с безброй причудливи сенки. Стените му бяха покрити с най-различни огледала — големи, малки, продълговати, широки, оцветени, криви, с изящни рамки, с най-обикновени рамки, с

формата на най-причудливи геометрични фигури със заострени ъгли, с аморфни очертания, гравирани...

Бях минавал на няколко пъти по Коридора на Огледалата, вдъхвайки от ароматите на горящите свещи, долавяйки понякога нечие призрачно присъствие или зървайки с крайчеца на окото си чудновати видения, които си изпаряваха мигом, щом ги удостоиш с вниманието си. Бях усещал очарованието и магията на това място, неговия дух, пробуден от моето присъствие. Човек никога не знае какво би могъл да очаква, докато крачи по този магически коридор. Поне така ми каза веднъж Блийс. Той не беше съвсем сигурен дали огледалата те пренасят в някакъв странен свят на Сенките, дали те хипнотизират и те увличат в чудновато състояние на полусън, дали те въвеждат сред изпълнената със символи и украсена с измислени образи вселена на душата ти, дали си играят някаква злонамерена или пък съвсем безобидна игра с теб... Каквато и да бе истината, коридорът съвсем не беше чак толкова безобиден, защото често бяха откривали в него крадци, хора от прислугата или посетители на двореца мъртви, в пристъп на умопомрачение или разхождащи се, блънувайки безсмислени фрази, до един с доста необичайни изразения. Обикновено по слънцестоене или равноденствие, често и в най-различни дни на годината, коридорът се преместваше на ново място. Случваше се и да изчезне за известно време. Обикновено към него се отнасяха с недоверие и го отбягваха, макар че наред с уврежданията и неприятните преживявания, които си отнасяха някои от посетителите му, той ги даряваше и с полезни поличби или прозрения за бъдещето. Именно тази несигурност караше хората да гледат с недобро око Коридора на Огледалата.

Някой ми бе казал, че понякога Коридорът се появявал, сякаш търсейки определен човек, за когото е пазил дълго време своите противоречиви дарове. Говореше се също, че в подобни случаи е по-опасно да откажеш поканата му, отколкото да я приемеш.

— О, хайде стига — казах аз. — Сега ли намери?

Сенките по стените затанцуваха и сякаш някакъв неочакван порив накара свещите да трепнат. Тръгнах натам. Стигнах до началото на коридора, протегнах лявата си ръка и докоснах една от стените му. Фракир не помръдна.

— Аз съм Мерлин и в момента съм доста зает. Сигурен ли си, че не би предпочел да отразиш в огледалата си някого другиго?

Пламъкът на най-близката свещ като че ли придоби формата на огнена ръка, която ми махна насърчаващо.

— Мамка му — промърморих под носа си и продължих напред.

С навлизането си в коридора не усетих никаква осезаема промяна. Стените бяха покрити с лек слой прах. В огледалата наоколо вече се отразяваха безброй мои подобия, потрепващи, на мъждивата светлина на свещите: шеговити, строги, фантастични...

Проблясък.

За миг ми се стори, че строгото лице на Оберон ме гледа втренчено от един малък овал е метална рамка — най-вероятно обикновена зрителна измама, добила в съзнанието ми чертите на покойния владетел.

Проблясък.

Мога да се закълна, че в един правоъгълник с порцеланова рамка, изпълнена сякаш с разлят живак, мярнах собственото си, окарикатурено с животински черти лице и изплезен като на запъхтяно куче език. Обърнах се и чертите ми мигом придобиха обичайния си вид. Хубава шега, няма що.

Крача бавно напред. Стъпките ми отекват приглушено. Дишането ми е леко напрегнато. Зачудих се дали да не призова образа на Логрус или пък този на Лабиринта. Но не ми се щеше да рискувам толкова скоро. Споменът за свирепия гняв на двете Сили беше все още твърде пресен в паметта ми. Сигурно щях да си платя за подобна непредпазливост.

Спрях се да разгледам едно огледало, което вероятно носеше моето име. Имаше рамка от черен метал с гравирани по нея сребристи магически знаци. Повърхността му бе мрачна, изпълнена сякаш с плуващи в плитчините ѝ духове. Лицето ми изглеждаше по-изпито, с по-резки черти, обрамчено от едва забележим пурпурен ореол. Имаше нещо студено и зловещо в този образ. Изучавах го внимателно около минута, но нищо особено не се случи. Никакви послания, никакви прозрения, нито дори видими промени. Всъщност, колкото по-дълго се вглеждах в лицето си, толкова повече ми се струваше, че целият драматичен привкус, който съм му приписал, се дължи просто на оскъдното осветление.

Продължих, улавяйки на ръба на полезрението си неземни пейзажи, екзотични същества, намеци за минали събития, образи на мъртви приятели и родственици. Нещо дори се опита да ме докосне, но аз му махнах да се разкара. След онова кошмарно пътуване между Сенките бях позагубил страстта си към странните проявления и евентуалните заплахи. Стори ми се, че мярнах обесен мъж с вързани зад гърба ръце, полюшван от буреносен вятър под небе, нарисувано сякаш от Ел Греко.

— Последните ми няколко дни не бяха от най-приятните — казах аз, — а положението не се е подобрило особено. Искам да кажа, че не разполагам с излишно време.

Нещо ме сръга в десния бъбрек. Обърнах се, но наоколо нямаше никого. После усетих как някой сложи ръка на рамото ми. Този път се завъртях почти мигновено. Отново никой.

— Извинявам се — промърморих. — Давай както си знаеш, щом е толкова важно.

Невидимите ръце продължиха да ме побутват и дърпат, изтласквайки ме край серия от красиво оформени огледала, докато накрая се озовах пред евтино огледало, чиято дървена рамка бе осеяна с петна. Изглеждаше сякаш е купено от някоя мизерна разпродажба. Около отражението на лявото ми око имаше лек дефект. Силите, които ме бяха довели пред него, най-сетне ме оставиха на мира. Помислих си, че вместо да ме блъскат насам-натам, можеха просто да пренесат огледалото при мен.

Промърморих за всеки случай едно „благодаря“ и се вгледах по-внимателно. Мръднах главата си напред и назад, наляво и дясно, при което образът ми в огледалото се накъдри. Повторих същите движения още веднъж, очаквайки най-после да се случи нещо.

Отражението на лицето ми остана непроменено, но след като поклатих глава за трети или четвърти път, огледалният фон вече не беше същият. Нямаше и следа от отрупаната с огледала стена, която бях гледал доскоро. Тя отплува с последното ми движение и след това не се появи отново. Нейното място бе заето от пейзаж, който се състоеше от мрачни храсталаци с притъмняло вечерно небе над тях. Поклатих глава още няколко пъти, но вълнообразният ефект също бе изчезнал. Храстите изглеждаха съвсем истински, въпреки че с

периферното си зрение долавях, че коридорът си е все същият и в двете посоки.

Вперих поглед в новопоявилата се в огледалото картина, за да не пропусна случайно някоя поличба, предзнаменование, знак или дори леко раздвижване. Не забелязах нищо подобно, макар усещането за дълбочина да беше наистина доста реално. Можех почти да усетя лекия вятреца, който раздвигваше листата. Стоях така няколко минути в очакване да зърна някаква промяна. Нищо не се случи. Помислих си, че щом това е всичко, с което би могло да ме изненада това огледало, значи е време да продължа пътя си.

В огледалните храсти като че ли се размърда нещо. Обърнах се бързо и вдигнах ръце, за да се защитя.

Оказа се, че е само порив на вятъра, и изведнъж осъзнах, че вече не съм в коридора. Обърнах се отново на 180 градуса — стената и огледалото на нея бяха изчезнали. Намирах се пред едно ниско възвишение, на чийто връх се виждаха очертанията на порутена стена. Отвъд стената проблясваше светлина. Любопитството ми се събуди, примесено с чувството за дълг и инстинкта за самосъхранение, и аз се заизкачвах по хълма.

Още преди да съм стигнал до върха, безоблачното небе видимо потъмня и по него се появиха първите, непознати за мен съзвездия. Промъквах се кажи-речи крадешком през камъните, тревите, храсталаците и остатъците от зидария. Зад една обрасла с дива лоза стена дочух нечий гласове. Макар че не успях да различа никакви конкретни думи, ми се стори, че не става въпрос за разговор, а по-скоро за какафония от монолозите на няколко души с неопределена възраст, принадлежащи към двата пола.

Щом се озовах на върха, протегнах ръка и прокарах дланта си по неравната повърхност на стената. Реших засега, да не я заобикалям, за да разбера какво става от другата ѝ страна, тъй като това би ме изправило очи в очи с нещо, за което нямах и най-бегла представа. Далеч по-умно ми се стори да се пресегна към горния ѝ ръб и да се набера внимателно, което и сторих. Малко преди главата ми да се подаде над ръба, успях дори да намеря опора за краката си и така облекчих задачата на ръцете си.

Надигнах се внимателно, преодолявайки последните няколко сантиметра, и надникнах през една от цепнатините. Полуразрушената

постройка напомняше доста за църква. Покривът се бе сринал, но отсрещната стена беше почти толкова запазена, колкото и тази, на която бях увиснал. Вдясно, върху леко повдигната площ, забелязах олтар, който определено помнеше и по-добри времена. Каквато и да се бе случило на това място, доста време бе изминало оттогава, тъй като всичко наоколо бе покрито с пълзящи лози и бурени, поникнали сред остатъците от срутения покрив, катурнатите пейки и падналите колони.

Право пред мен, насред едно разчистено петно на пода, бе очертана пентаграма. На всеки от върховете на звездата бе застанала по една фигура, обърната с гръб към центъра на кръга. В петте пресечни точки на линиите гореше по един забит в пръстта факел. Всичко това ми заприлича на странна вариация на един от познатите ми ритуали за призоваване, така че се зачудих защо участниците не са по-добре защитени и защо не обединяват силите си, вместо да изпълняват ролите си независимо един от друг. Трите фигури, които виждах добре, бяха обърнати с гръб към мен, а от другите две не виждах почти нищо, тъй като стената ги скриваше от погледа ми. Някои от гласовете бяха мъжки, други женски. Един от тях пееше, други два мърмореха монотонно, а последните два като че ли говореха нещо с неестествен, приповдигнат тон.

Надигнах се малко по-нагоре, опитвайки се да зърна лицата на обърнатите към мен участници в ритуала. Струваше ми се, може би заради усещането за нещо познато в цялата обстановка, че ако разпозная поне един от тях, всичко тутакси ще ми се изясни.

Друг въпрос, който живо ме интересуваше, беше — какво се опитваха да призват? Бях ли в безопасност, покатерен на тази стена в непосредствена близост, в случай че насред кръга изникне нещо твърде необичайно? Въобще не бях убеден, че всичко долу си е по местата. Надигнах се още малко. Усетих как центърът на тежестта ми се премести и установих, че се движа, без да прилагам каквото и да е усилие. Миг по-късно вече бях осъзнал какво става — стената беше на път да се срине заедно с мен право в центъра на събитията. Опитах да се отблъсна от стената, разчитайки, че след като падна, ще успея да се претърколя и да хукна накъдето ми видят очите. Но вече беше твърде късно. Успях само да се отделя от стената, но не и да убия инерцията, която вече бях набрал.

Никой от тях не помръдна въпреки мазилката, която се сипеше върху главите им, и аз най-последово разбраеми думи.

— ... призовавам теб, о, Мерлин, да изпаднеш в моята власт сега! — напяваше едната от жените.

Да му се не види и ритуалът, си помислих, докато „изпадах“ в центъра на пентаграмата. След миг вече лежах проснат по гръб, с разперени крака, ръце, прибрани към тялото, и — слава Богу — без никакви сериозни контузии. Като човек, падал доста често в живота си, при това от най-различни места, бях развил доста добър усет към подобен сорт упражнения. Пламъците на факлите лумнаха ярко около мен за няколко секунди и след това отново се кротнаха. Петте фигури не бяха помръднали от местата си. Опитах се да стана и установих, че не мога. Чувствах се така, сякаш бях залепнал за пода.

Фракир ме бе предупредила твърде късно и сега просто не можех да се сетя как бих могъл да я използвам. Нямаше смисъл да я насочвам срещу някой от петимата, за да му създаде трудности с дишането, тъй като в това време другите четирима можеха лесно да ми видят сметката.

— Въобще не е в стила ми да се изтърсвам без предварителна уговорка — казах, — освен това ми е повече от ясно, че съм попаднал на частно парти. Тъй че ако някой от вас бъде така добър да ме освободи, аз ще си продължа по пътя, без да се помайвам...

Фигурата, застанала до левия ми крак се обърна и ме погледна втренчено. Беше жена, облечена в синя роба, но този път без маска на зачервеното си от огъня лице. Тя се усмихна напрегнато, после облиза устните си и усмивката ѝ изчезна. Оказа се, че е Джулия, при това стиснала нож в дясната си ръка.

— Все същият тарикат — каза тя. — С готов отговор за всяка възможна ситуация. Добро прикритие за нежеланието ти да се обвържеш с каквото и да е или с когото и да е. Дори с хората, които те обичат.

— Може би имаш предвид чувството ми за хумор — отвърнах ѝ аз, — качество, което ти, изглежда, никога не си притежавала.

Тя бавно поклати глава.

— Ти винаги си държал всички на една ръка разстояние. У теб няма и капка доверие.

— Семейна черта. Но да си благоразумен, не означава да си безчувствен.

Джулия трепна за миг, макар че вече бе вдигнала ножа си.

— Да не би да искаш да кажеш, че все още изпитваш някакви чувства към мен?

— Никога не съм преставал да ги изпитвам. Просто ти ме свари съвсем неподготвен. Тогава все още не бях готов да ти дам онова, което искаше от мен.

— Лъжеш — каза тя. — Принуден си, тъй като животът ти е в ръцете ми.

— Бих могъл да се сетя за далеч по-основателна причина, за да те излъжа, но за съжаление казвам истината.

Отдясно се обади друг познат глас.

— За нас беше твърде рано да говорим за подобни неща — каза гласът, — но все пак й завиждам за мястото в сърцето ти.

Извих глава. Още една фигура се бе обърнала с лице към мен. Корал. Дясното ѝ око беше прикрито с черна превръзка и в ръката ѝ също проблясваше острие. Забелязах, че в лявата си ръка е хванала малък тризъбец. Погледнах отново към Джулия. Оказа се, че и тя е екипирана със същото екзотично оръжие.

— И ти ли? — казах аз.

— А защо не? — отвърна ми Корал.

— Няма ли да направиш някоя остроумна забележка? — попита Джулия и вдигна приборите си.

За кой ли път ми мина през ум, че умението на Люк да придумва противниците си дори в най-напечените ситуации е дар Божий.

— Не, това е чиста проба... как му казваха психолозите... мариажна невроза — опънах се аз. — Това е въображаема ситуация. Сън наяве. Това е...

Джулия падна на едно коляно и дясната ѝ ръка се стрелна надолу. Усетих как острието прониза бедрото ми.

Викът ми секна, когато Корал заби тризъбеца си в дясното ми рамо.

— Но това е абсурдно! — изкрещях аз, а остриетата блеснаха във въздуха за втори път, за да пронизат след това плътта ми.

Миг по-късно фигурата, застанала при върха на звездата в близост до десния ми крак, се обърна бавно и почти грациозно.

Беше облечена с тъмнокафяво наметало, украсено с жълти ширити. Ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите.

— Спрете, кучки такива! — заповяда им тя и разпери наметалото си, подобно на крилата на пеперуда. Това, разбира се, беше Дара, моята майка.

Джулия и Корал вече бяха поднесли „вилиците“ към устата си и дъвчеха. По устните на Джулия се бе стекла тънка струйка кръв. Наметалото на майка ми потръпваше, сякаш се бе превърнало в част от тялото ѝ. Неговите „крила“ покриха постепенно Джулия и Корал и ги изтласкаха назад. Техните очертания започнаха да се смаляват под странната кафява материя, докато накрая се стопиха и изчезнаха.

Разнесе се тихо ръкопляскане и някой се изсмя дрезгаво.

— Превъзходно изпълнение — заяви един болезнено познат глас. — Нищо чудно, той винаги е бил твой любимец.

— Той се нуждаеше от закрилата ми.

— А горкият Деспил? — попита Джърт.

— Несправедлив си — отвърна му тя.

— Винаги си харесвала онзи луд амбърски принц повече, отколкото нашия баща, който, за разлика от него, беше достоен човек. Затова и Мерлин беше твоето мамино синче.

— Това е лъжа, Джърт, и ти го знаеш много добре — каза Дара.

Той се изсмя отново.

— Всички ние го призовахме, защото го искаме, макар и по различни причини. Все пак ми се струва, че интересите ни се пресичат именно тук.

Чух рева му и погледнах към него миг преди лицето му да придобие познатия вълчи профил. Едноокият звяр се стовари върху тялото ми на четирите си лапи и блестящите зъби на раззинатата му паст се забиха в лявото ми рамо.

— Спри! — изкрещя тя. — Малко чудовище такова!

Джърт изви муцуната си към небето и нададе пронизителен вой, който ми прозвуча като налудничавия смях на койтотете.

Един черен ботуш го срита в ребрата и го запрати към остатъците от близката стена. Полуразрушеният зид се срина върху тялото на върколака и вдигна облак прах. Звярът успя само да изстене с човешки глас миг преди камъните да го затрупат.

— Я виж ти — чух да казва Дара, погледнах към нея и забелязах, че тя също е въоръжена с нож и тризъбец. — Какво прави копеле като теб на такова очарователно място?

— Разчиствам хищниците около сина си, както сама виждаш — отвърна гласът, който някога ми бе разказал една предълга история, включваща няколко варианта на една и съща автомобилна катастрофа и цял куп генеалогични гафове.

Тя се втурна към мен, но Коруин се наведе, прихвана тялото ми под мишниците и ме измъкна от кръга. После огромното му черно наметало се люшна като плаща на матадор и я покри. Дара изчезна в неговите дебри, точно както Джулия и Корал се бяха стопили преди това под „крилете“ на нейното наметало. Той ми помогна да се изправа, после взе плаща си от земята, изтупа го прахта, метна го на раменете си и го прикрепи с една сребърна роза. Огледах го внимателно, за да се убедя, че зъбите му са си съвсем нормални, а в ръцете си не държи абсолютно нищо.

— Четири от пет — отбелязах аз на свой ред, докато оправях дрехите си. — Колкото и истинско да изглежда всичко наоколо, все пак си мисля, че това е чиста проба алегория. А ти как успя да надделееш над канибалската атмосфера, която витае наоколо?

— Всъщност — започна той и изтегли едната от сребристите ръкавици от колана си — аз никога не съм бил твой истински баща. Малко е трудничко да бъдеш баща на дете, за което дори не знаеш, че се е родило. Затова и не искам нищо конкретно от теб.

— Мечът на колана ти прилича доста на Грейсуондир — казах аз. Коруин кимна.

— На теб също ти свърши добра работа.

— Мисля, че съм ти задължен за това. Сигурно не би могъл да ми отговориш дали ти ме измъкна от онази пещера?

— А, не, защо, аз си бях.

— Разбира се, че ще ми отговориш така.

— Не виждам какъв би бил смисълът да те лъжа. Внимавай! Стената!

Обърнах се и видях, че една солидна секция от зида е на път да се стовари върху нас. Коруин ме блъсна и аз отново се озовах прикован към пентаграмата. Чух трополенето на камъните, надигнах се и

понечих да се отместя още по-встрани, когато нещо се сгромоляса върху главата ми.

Събудих се в Коридора на Огледалата. Лежах по лице, подпрял чело на дясната си ръка, а в лявата стисках правоъгълен камък. Наоколо отново се носеха ароматите на свещите. Надигнах се, за да се изправа, и усетих болката в двете си рамена и в лявото си бедро. Огледах ги набързо и открих, че и на трите места има пресни рани. Е, значи разполагах с поне едно доказателство за необичайното си приключение, макар да не чувствах особено облекчение от това.

Изправих се и закуцуках към покоите си.

— Къде беше? — извика Рандъм от горния етаж.

— А? Какво искаш да кажеш? — обадох се аз.

— Ти продължи нагоре по коридора, а там няма нищо.

— Колко време ме нямаше?

— Около половин минута или нещо такова.

Размахах камъка, който все още носех в ръката си.

— Видях това на пода и се зачудих какво ли би могло да бъде.

— Поредният спомен от сблъсъка на Силите най-вероятно — каза Рандъм. — Паднал е от някоя стена. Много от арките са облицовани с такива камъни.

— А, така ли — промърморих аз. — Ще се видим след малко, преди да тръгна за Кашфа.

— Гледай пак да не забравиш в бързината — отбеляза натъртено Рандъм и аз се вмъкнах в покоите си през дупката в стената.

Забелязах, че една от стените също си е отишла — тази, която разделяше моя апартамент от прашасалото бивше обиталище на Бранд. Огледах пода пред отвора. Да, наистина имаше доста камъни досущ като моя. Наместих го в едно от празните гнезда на облицовката и той пасна идеално, но когато след това се опитах да го измъкна, почти не помръдна. Дали го бях донесъл наистина като спомен от онзи изчанчен ритуал? Или може би го бях грабнал несъзнателно от дворецовите отломки?

Обърнах се, свалих наметалото и съблякох ризата си. Да. Наистина по дясното ми рамо имаше следи като от пробождање с тризъбец, на лявото като от животинско ухапване. На левия крачол на панталона ми пък имаше петно от засъхнала кръв.

Изкъпах се, измих си зъбите, сресах се и превързах бедрото си и лявото си рамо. Благодарение на семейния метаболизъм само след едно денонощие от раните нямаше да остане и следа, но все пак не ми се щеше някое неочаквано натоварване да ги отвори отново, за да оплескат с кръв чистите ми дрехи.

И като се бях сетил за дрехите...

Гардеробът ми беше непокътнат. Хрумна ми, че Люк сигурно ще бъде приятно изненадан, ако облека нещо в другите си цветове, да речем златиста риза и панталон в кралскосиньо. Така щях да му припомня за официалните цветове на „Бъркли“. Облякох панталона и ризата и прибавих към тях жилетка от оцветена кожа в тон с панталона, подходящо наметало, украсено със златни ширити, широк черен колан със затъкнати в него черни ръкавици. Покрай колана се сетих, че ще ми трябва и нов меч. Кинжал също. Тъкмо се чудех къде бих могъл да открия подходящо за случая оръжие, когато някакви странни звуци привлякоха вниманието ми. Обърнах се.

На мястото на назъбения отвор се бе появила съвършена арка. Стената вдясно от нея също ми се стори в по-добро състояние отпреди.

Приближих се и прокарах ръка по каменната извивка. Пръстите ми не доловиха никакви неравности. Добре де, явно камъкът бе задействал чудноватата трансформация. Но какво следваше от това?

Надникнах в съседния апартамент. Първото нещо, което мярнах, бяха следите от безбройни магически експерименти, както и цял куп „висящи“ заклинания. Повечето от магьосниците са доста неподредени персони, но онова там си беше чиста проба мърлящина. Може би непосредствено преди безславния си край, устремен към господството над Вселената, Бранд бе загърбил изцяло досадните житейски подробности. Продължих с импровизираната си инспекция. Около мен се въргаляха тайни, недовършени фрагменти и знаци от всякакъв сорт, които като цяло говореха, че в магическите си странствания той е обходил маршрути, които никога не съм смятал за особено привлекателни. Въпреки това не открих нищо, с което да не мога да се справя, нищо, което да представлява непосредствена и непреодолима заплаха за мен. Може би просто щях да оставя новопоявилата се арка и да прибавя най-после апартамента на Бранд към собствените си покои.

На излизане реших да прегледам гардероба на Бранд, за да видя дали няма да изровя оттам някакво допълнение, което би подходило

на дрехите ми. И наистина, вътре открих една тривърха шапка със златисто перо, която пасваше идеално. Вярно, беше малко избеляла, но веднага се сетих за едно заклинание, което значително подобри положението. Тъкмо се канех да затворя гардероба, когато нещо припламна слабо на горния рафт. Сигурно не бих го забелязал без помощта на своето Логрус-зрение.

Оказа се дълга, красиво гравирана със злато ножница в тъмнозелено. Дръжката на прибория в нея меч също бе наплетена със златни нишки, а ефесът бе украсен с огромен смарагд. Сключих внимателно пръстите си около нея и изтеглих леко острието, почти очаквайки да чуя вой на демон или друго някое чудовище, което съвестният християнин би поръсил със светена вода. Вместо това острието само леко просъска и от него се издигна тънка струйка дим. Върху метала бяха гравирани фигури, които ми се сториха изненадващо познати. Точно така, това беше част от Лабиринта. Но за разлика от Грейсуондир, при който очертанията са от началото, тези тук възпроизвеждаха с абсолютна точност края.

Прибрах острието в ножницата и чисто инстинктивно я закачих на колана си. Люк сигурно би се зарадвал да получи меча на своя старец като подарък за коронацията. Щях да го взема със себе си.

Измъкнах се в един страничен коридор, прескочих неголяма купчина зидария от апартамента на Жерар, подминах вратата на Файона и се озовах пред покоите на баща си. Мечът ми бе напомнил за още едно нещо, което ми се щеше да проверя преди да тръгна. Измъкнах от джоба си ключа, който бях прибрал от окървавения панталон, но преди да го пхна в ключалката се замислих. Май щеше да е по-добре този път да почукам. Ами ако...

Почуках и изчаках, после почуках отново и пак изчаках. И тъй като отговор не последва, отключих и влязох. Нямах намерение да влизам по-навътре от антрето. Искях да проверя само закачалката.

Грейсуондир бе изчезнал от кукичката, на която го бях окачил при последното си идване.

Излязох в коридора, затворих вратата и я заключих. Очакванията ми се бяха оправдали, но въпреки това не бях съвсем сигурен какво точно доказваше това. Все пак имах чувството, че тази малка проверка ме е приближила с една крачка към истината, която все още ми убягваше...

Върнах се обратно, подминавайки още веднъж покоите на Файона. Влязох в апартамента на Бранд през входната врата, която бях оставил отворена на излизане. Претърсих внимателно вестибюла и открих нужния ключ в един от пепелниците. Заключих с него входната врата и после го прибрах в джоба си. Почувствах се почти глупаво, тъй като всеки можеше да влезе през арката, свързваща вече двата апартамента, особено след като една от моите стени кажи-речи липсваше. И все пак...

Подвоумих се преди да отида в гостната, чийто под беше олигавен от тай'ига-та, а сега вече и покрит с изпададала мазилка. В апартамента на Бранд цареше някакво странно омиротворение, което отначало не бях забелязал. Помотях се известно време из него, отварях разни чекмеджета, надничах в магически кутии, разгледах една папка с рисунки. Логрус-зрението ми помогна да открия, че в една от пръчките на леглото е скрит някакъв дребен магически предмет с доста силно излъчване. Отвинтих топката на върха ѝ и извадих от кухнята вътрешност кадифена кесийка, в която се криеше пръстен с широка, вероятно платинена халка. Върху пръстена бе прикрепено колелце от червеникав метал с безброй миниатюрни спици, повечето не по-дебели от човешки косъм. От всяка от тези спици излизаше тънка силова линия, която се проточваше нанякъде, най-вероятно към Сянката, където се намираше съответстващият ѝ източник на енергия или пък свързаното с нея заклинание. Може би Люк щеше да предпочете пръстена пред меч. Сложих го на пръста си и той сякаш пусна корените си чак до самия център на съществото ми. Веднага усетих обратната връзка с пръстена, а от него и с всички силови линии. Многообразието на силите, с които той бе свързан и които контролираше, се оказа наистина впечатляващо — от най-обикновени хаотични сили до фино балансирани структури от Висшата Магия, от елементали до същества, които приличаха на полубогове. Зачудих се защо ли не го е носил в деня на Битката за Лабиринта. Имах чувството, че ако го бе сторил, този пръстен би го направил наистина недосегаем. И сега всички вероятно щяхме да живеем в замъка Бранд в Бранденбърг. Интересно как Файона — при условие, че нейният апартамент е в съседство — не бе усетила излъчването на пръстена и не бе дошла да го потърси. Всъщност аз също не го бях усетил. Каквото и да представляваше в действителност този магически обект,

неговата сила се долавяше едва от непосредствена близост. Невероятно. Какви безценни съкровища бяха събирали прах тук толкова време! Дали пък в тези покои наистина не съществуваше някоя от прословутите врати към други измерения? Пръстенът представляваше една чудесна алтернатива на силите на Лабиринта и Логрус. Създаването му сигурно бе отнело векове. Бранд едва ли бе възнамерявал да го използва за развлечение. Реших, че ще е доста неразумно от моя страна да предам този магически шедьовър в ръцете на Люк или на който да било друг адепт на Умението. Стори ми се рисковано да го поверя и ни непосветен в магическото изкуство. Освен това никак не ми се искаше да го върна на мястото му. Нещо като че ли потръпна на китката ми. О, да, Фракир. Тя се опитваше от известно време да привлече вниманието ми, но аз осъзнах това едва сега.

— Жалко, че изгуби гласа си, стара приятелко — казах аз и я погалих, докато оглеждах внимателно стаята за евентуалната опасност. — Не виждам нито едно проклето нещо, което би могло да ме разтревожи.

Фракир мигом се уви около пръста ми и се опита да свали пръстена.

— Спри! — заповядах ѝ аз. — Знам, че пръстенът би могъл да бъде опасен. Но само ако бъде използван неправилно. Аз съм магьосник, забрави ли? Би трябвало да ги разбирам тия работи. Не виждам в него нищо, от което да се страхувам.

Фракир не се подчини на заповедта ми и продължи да се бори с пръстена. Не виждах как иначе да изтълкувам поведението и освен като някакъв сорт магическа ревност. Затова я смъкнах от пръста си и я завързах на здрав възел за пръчката на леглото, за да ѝ дам един добър урок.

Заех се да претърся апартамента по-внимателно. След като бях решил да задържа и меча, и пръстена, щеше да е добре да открия за Люк някакъв друг подарък сред вещите на баща му...

— Мерлин, Мерлин! — чух да вика някой. Гласът идваше отвън.

Станах от пода, който тъкмо претърсвах за тайници, върнах се при арката и прекрачих обратно в своите покои. Там спрях, въпреки че гласът — оказа се, че е бил на Рандъм — извика отново името ми. Стената, която гледаше към страничния коридор, беше вече наполовина възстановена, сякаш невидими зидари и мазачи се бяха

потрудили над нея, докато претърсвах апартамента на Бранд. Нима причината за това бе онзи невзречен камък, който бях поставил върху сводестия вход към кралството на Бранд? Невероятно. Седях там, без да мога да откъсна поглед от стената, вирайки се в очакване да забележа и най-малкия намек за извършващата се промяна. Чух как Рандъм промърмори:

— Сигурно е тръгнал.

— Тук съм — обадох се аз.

— Веднага си домъкни задника тук — отсече той. — Имам нужда от съвета ти.

Излязох в коридора през онова, което бе останало от отвора, и погледнах нагоре. Веднага усетих присъствието на пръстена, който отговаряше мигновено и на най-незначителното ми желание, подобно на безупречно настроен инструмент. Измъкнах ръкавиците от колана си и си ги сложих, а в това време тялото ми вече се носеше във въздуха право към отвора в тавана. Хрумна ми, че Рандъм би могъл да познае пръстена, след като някога е принадлежал на Бранд, и това може да доведе до завързан спор, какъвто в момента никак не ми се водеше.

Щом се озовах до дупката в стената на будоара, придърпах леко наметалото си, за да прикрия и меч.

— Впечатлен съм — каза Рандъм. — Радвам се, че поддържаш магическите си мускули във форма. Тъкмо за това те извиках.

Поклоних се леко. Когато съм облечен толкова официално, се чувствам някак изкушен да пусна в действие леко ръждясалите си дворцови маниери.

— Как бих могъл да ти бъда от полза?

— Я зарежи глупостите и ела тук — заяви Рандъм, после ме хвана за лакътя и ме поведе към оцелялата част от кралската спалня, Вайъли бе застанала до вратата.

— Мерлин? — каза тя, докато влетях в стаята.

— Да?

— Не бях съвсем сигурна.

— В какво? — попитах аз.

— Че си ти — отвърна Вайъли.

— О, разбира се, че съм аз.

— Това определено е брат ми — заяви Мандор, стана от стола си и се приближи към нас. Ръката му бе бинтована и обездвижена с

няколко шини. Изражението му говореше, че се чувства много по-добре. — Ако излъчването му ви се струва странно, то това сигурно е резултат от премеждията, които му се струпаха напоследък.

— Това истина ли е? — попита Рандъм.

— Да — отговорих аз. — Не знаех, че ми личи чак толкова.

— Добре ли се чувстваш?

— Не забелязах да ми липсва някоя част.

— Добре. Тогава ще оставим подробностите за по-късно. Както сам виждаш, Дуоркин и Корал ги няма. Аз лично не видях как са изчезнали. В това време бях все още в будоара.

— Как така са изчезнали? Кога?

— Дуоркин привърши с манипулациите си — каза Мандор, — хвана дамата за ръката, помогна ѝ да се изправи и след това я пренесе някъде. Изпълнението беше наистина елегантно. Образите им изведнъж избледняха, по тях премина спектрална вълна и в следващия миг вече нямаше и следа от тях.

— Казваш, че той я е пренесъл някъде. Откъде си толкова сигурен, че някой не ги е отмъкнал оттук и двамата? Дяволския Чекрък или пък някоя от Силите? — попитах аз.

— Наблюдавах лицето му и на него не се появи и следа от някаква изненада, само една лека усмивка.

— Като че ли си прав. Кой тогава ти намести ръката, след като Рандъм беше в будоара, а Дуоркин е бил зает с Корал?

— Аз — каза Вайъли. — Обучавали са ме за това.

— Значи само ти си видял тяхното изчезване? — обърнах се аз към Мандор.

Той кимна.

— Това, което ме интересува — обади се Рандъм, — е накъде са отпратили. Мандор каза, че няма никаква представа. Ето, вземи!

И той ми подаде една верижка, чийто край стискаше в юмрука си.

— Какво е това? — попитах аз преди да я поема.

— Това беше най-важният кралски атрибут — каза той. — Рубинът на Справедливостта. Само това ми оставиха от него. Рубина взеха със себе си.

— Ъъ... Камъкът вероятно ще е на сигурно място в ръцете на Дуоркин. Той спомена нещо за някакво безопасно място. Предполагам,

че бихме могли да му се доверим. Нали е по-наясно с тези неща от всички ни и...

— Ами ако пак е превъртял? — прекъсна ме Рандъм. — Нямам намерение да обсъждам достойнствата му, нито пък смятам да се самообявя за негов попечител. Искам само да знам къде, по дяволите, се е дянал той и къде е Рубинът.

— Не вярвам да е оставил някакви следи — намеси се отново Мандор.

— Къде бяха застанали те двамата? — попитах аз.

— Ето там, вдясно от леглото.

Кимнах, мислейки си, че въобще няма да е чак толкова трудно да погледна малко назад във времето с помощта на новата си придобивка.

Усетих спектралния прилив и видях очертанията на фигурите им. Замръзнали на местата си.

Една от енергийните нишки на пръстена се плъзна към тях, прикачи се и ги последва през отвора в пространството, който се затвори само миг след това с лека имплозия. Допрях опакото на ръката си към челото си и съзнанието ми се плъзна по нишката...

... към огромна зала. На стената вляво бяха окачени шест щита. Тази вдясно бе украсена с множество флагове и бойни знамена. Право пред мен, в пастта на огромна камина, весело пращеше буен огън...

— Виждам къде са отишли — казах аз, — но не мога да позная мястото.

— Има ли някакъв начин да ме свържеш с видението си? — попита Рандъм.

— Може би — отвърнах, осъзнавайки, че наистина има такъв начин, още преди да съм изрекъл последната сричка на отговора си. — Вгледай се в огледалото.

Рандъм се приближи до огледалото, през което се бяхме появили с Дуоркин, и се вторачи в него.

— В името на кръвта на звяра и черупката, пропукана в центъра на света — произнесох аз, усетил ненадейно, че трябва да се обърна точно по този начин към двете сили, които контролирам, — нека това видение се появи!

Огледалото се замъгли, после отново се проясни и в него се появи образът на непознатата зала.

— Мътните да ме вземат — каза Рандъм. — Завел я е в Кашфа. Интересно защо.

— Някой ден ще трябва да ме научиш на този трик, братко — изкоментира Мандор.

— И тъй като бездруго се бях запътил за Кашфа — казах аз, — има ли нещо по-специално, което би трябвало да направя там?

— Да направиш нещо ли? — каза Рандъм. — Просто разбери какво става там и ме дръж в течение, ако обичаш.

— Разбира се — отвърнах аз и измъкнах колодата си. Вайъли се приближи към мен и взе ръката ми, сякаш за да се сбогува.

— Ръкавици?

— Опитах се да си придам малко по-официален фасон — обясних аз.

— Изглежда, в Кашфа има нещо, от което Корал се бои — прошепна Вайъли. — Тя бълнуваше, докато беше в безсъзнание.

— Благодаря ти. Мисля, че вече съм готов да посрещна всякакви изненади.

— Знам, че го казваш, само за да ме успокоиш — каза тя.

Аз се засмях, вдигнах Картата пред очите си и се престорих, че се съсредоточавам върху нея, докато една от енергийните нишки на пръстена вече се носеше към Кашфа. Проследих маршрута на Дуоркин и поех по него.

ГЛАВА 12

Кашфа.

Стоях сред огромната, облицована със сив камък зала с окачените по стените щитове и знамена и грубата мебелировка. Огънят пред мен гореше все така бодро, но дори камина с подобни размери не би могла да прогони влагата от това място. Въздухът беше наситен с тежките аромати на екзотични манджи. В залата забелязах само още един човек, макар че отвсякъде до мен долитаха възбудени гласове, както и трелите на настройвани инструменти. Явно бях уцелил центъра на събитията. Недостатъкът на новия ми начин на придвижване беше, че тук не ме очакваше никой, който да ме разведе из двореца и да ми разкаже какво става. Но точно там беше и преимуществото му — сега можех да си завра носа тук-там, преди някой да ме е забелязал. Пръстенът, който се оказа и нещо като малка магическа енциклопедия, ми предостави на мига едно нелошо заклинание за невидимост, от което се възползвах без излишно колебание.

През следващия час се посветих на подробния оглед на мястото на действието. В оградената вътрешна част на града имаше четири по-големи постройки и още няколко по-малки. Цялата столица бе разделена на три концентрични зони, опасани с обрасла с бръшлян каменна ограда. Никъде не забелязах следи от сериозни разрушения. Явно хората на Далт не бяха срещнали кой знае каква съпротива. Нито една срината или опожарена сграда. Джасра вероятно се бе погрижила семейната собственост да остане непокътната. Войниците бяха разпределени и в трите кръга, а от подслушаните разговори останах с впечатлението, че ще останат тук поне до края на коронацията. На площада пред двореца бяха отрупани доста наемници, които тъкмо се подиграваха на префърцунените униформи на местната гвардия. Закачките им все пак не бяха гаднярски, вероятно защото Люк бе доста популярен и сред двата лагера, пък и някои от тях като че ли се познаваха лично с гвардейците.

Първата Църква на Еднорога в Кашфа, както някой би превел надписа над вратата ѝ, се намираше в другия край на площада. Сградата, в която се бях озовал при пристигането си, се оказа някакъв универсален архитектурен придатък, в който този път бяха настанени привиканите под пара гости, техните слуги, провинциалните благородници и дежурните навлеци.

Нямах никаква представа за кога точно е назначена церемонията и затова реших, че няма да е зле да се добера до Люк възможно най-бързо. Може би дори щях да успея да науча от него къде е Корал и преди всичко защо Дуоркин я е довел тук.

Харесах си едно достатъчно забутано и достатъчно безлично кътче между сградите, разкарах заклинанието за невидимост и измъкнах Картата на Люк. Не ми се щеше той да разбере, че вече съм успял дори да огледам наоколо, тъй като засега нямах намерение да му казвам за новата си играчка. Това бе по линия на изпитаната максима — „Никога не казвай нищо на никого, поне докато това е възможно“.

— Мерлин! — възкликна той и ме огледа. — Ама и новините се разнасят бързо, а?

— Аха, да им се не надяваш — казах аз. — Поздравления за предстоящата коронация, Люк.

— Хей, че това са цветовете на колежа!

— А защо не? Нали ти спечели важна победа в живота си.

— Виж, настроението далеч не е чак толкова празнично. Всъщност тъкмо се канех да се свържа с теб. Нуждая се от съвета ти преди да продължа с каквото и да е. Мога ли да дойда при теб?

— Аз не съм в Амбър, Люк.

— Къде си тогава?

— Ами... най-вероятно на две преки от теб. Застанал съм в близост до тази странна сграда, която сте превърнали в нещо като хотел.

— Там няма да стане — каза той. — Веднага ще ме надушат. Иди до Храма на Еднорога. Ако вътре е що-годе празно и успееш да откриеш някое уединено ъгълче, където да можем да поговорим, веднага се свържи с мен. Ако ли пък не, измисли някакъв друг вариант, става ли?

— Става.

— Хей, а ти как така реши да наминеш?

— Тук съм по работа — отвърнах аз. — Като е тръгнало на преврати, един повече или по-малко едва ли ще направи впечатление на някого.

— Забавен си като махмурлук в понеделник сутрин — каза той. — Обади ми се.

Край на връзката.

Прекоших площада, следвайки оградения предварително маршрут на процесията. Предположих, че не е изключено да си имам проблеми с влизането в Дома на Еднорога и че ще ми се наложи да прибягна пак до заклинанието за невидимост. Нищо подобно.

Влязох. Навсякъде из просторната зала се виждаха най-различни знамена и купища цветя — вероятно украса за предстоящата церемония. Единственият друг посетител, който мярнах, беше една загърната в дълга роба жена, коленичила близо до олтара.

— Люк. Чисто е. Чуваш ли ме?

Усетих присъствието му преди да се появи образът.

— Добре — каза той, — прехвърли ме.

Стиснахме си ръцете и Люк стъпи на пода на храма.

После ме потупа по рамото.

— Я чакай да те огледам. Чудя се къде ли съм забутал пуловера с герба на колежа.

— Мисля, че го даде на Гейл — отвърнах аз.

— Може и да си прав.

— Донесох ти подарък — заявих аз и отгърнах наметалото си. — Ето. Открих меча на баща ти.

— Майтапиш се!

Той го взе и бавно огледа ножницата от най-различни ъгли. После изтегли леко острието, то отново просъска, от него се отдели струйка дим и по гравираната плетеница затанцуваха искри.

— Наистина е той! — възкликна Люк. — Уеруиндъл, Мечът на Деня — брат на Нощното Острие, Грейсуондир!

— Така ли? — учудих се аз. — Не знаех, че има някаква връзка между тях.

— Ще трябва да се понапъна, за да си припомня цялата история. Тези два меча са свързани от незапомнени времена. Благодаря ти.

Люк направи няколко крачки и потупа възторжено прилепналата към бедрото му ножница. После неочаквано се върна при мен почти на

бегом.

— Писна ми — каза той. — Тая жена пак ми пробута стария си номер. Направо съм бесен. Не знам какво да правя.

— Какво? За какво става въпрос?

— Майка ми — обясни Люк. — Сякаш нищо не се е променило. Тъкмо си мислех, че съм се отървал от нея и съм поел живота си в свои ръце, когато тя се появи и обърка всичко.

— Как успя да го постигне?

— Плати на Далт и неговите момчета, за да се изтърсят тук.

— За това се досетих и сам. Апропо, какво стана с Арканс?

— О, той е добре. Държа го под стража, разбира се, но съм го настанил на прилично място и нищо не му липсва. Нямам намерение да го премахна. Винаги съм изпитвал слабост към него.

— Добре де, само дето не виждам къде е проблемът. Ти спечели. Сега си имаш свое собствено кралство.

— Дявол да го вземе — промърмори Люк и хвърли един бърз поглед към олтара. — Нали ти казвам, че ме прецакаха. Виж, никога не съм се натискал за скиптъра на Кашфа. Далт ми каза, че целта е да върнем майка ми на престола. Съгласих се да дойда с него чак дотук, тъй като все някой трябваше да обяви възстановяването на семейната династия и да подготви посрещането на кралицата. Мислех си, че щом се установи тук, тя най-после ще ме остави на мира. Никой дори не ми намекна, че гласят именно мен за тази скапана титла.

Поклатих глава.

— Нещо не мога да схвана ситуацията — казах аз. — Щом не ти харесва тук, не можеш ли просто да се откажеш?

Люк се усмихна мрачно.

— Местните харесваха Арканс. Мен също ме харесват. Виж, по мамчето не си падат чак толкова. Всъщност има доста сериозни опасения, че ако тя се настани на престола, наистина ще се стигне до контрапреврат.

— Тогава се измъкни и остави Арканс да се оправя с Кашфа.

Люк цапна един юмрук на каменната стена.

— Не знам дали тогава тя ще е по-бясна на мен или на самата себе си, задето е платила на Далт за тоя, що духа. Майка ми твърди, че това е мой дълг, а аз... аз просто не знам. Може и така да е. Ти как мислиш?

— Трудно ми е да преценя, Люк. Според теб кой от двама ви ще се справи по-добре — ти или Арканс?

— Честно казано, не знам. Той има сериозен стаж в политиката, а аз пък съм отраснал тук и знам какво трябва да се промени и как. Единственото нещо, в което съм абсолютно убеден, е, че който и да е от нас ще се справи по-добре от мама.

Скръстих ръце и здраво се замислих.

— Не мога да реша вместо теб — казах. — Я ми кажи, на теб с какво ти се занимава най-много?

Люк се ухили.

— Знаеш, че винаги съм бил търговец. Ако бях решил да остана тук по свое желание и да направя нещо за Кашфа, бих станал търговски представител на кралството в чужбина. Но както сам се сещаш, това би било доста неподходящо занимание за един монарх. Като че ли с това бих се справил най-добре. Не знам.

— Проблемът си е доста сложничък, Люк. Не искам да поема такава сериозна отговорност като ти кажа по кой път да поемеш.

— Ако знаех в какво се канят да ме забъркат, щях да размажа Далт в Ардън.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го напердашиш?

— Естествено — каза той.

— Това обаче не решава настоящия ти проблем.

— Така е. Имам чувството, че все пак ще ми се наложи да се нагърбя с управлението на това кралство.

Жената до олтара погледна на няколко пъти към нас. Сигурно говорехме доста височко за място като това.

— Жалко, че няма и други достойни кандидати — казах аз, снижавайки гласа си.

— Явно залъкът е твърде малък, за да събуди апетита на някой амбърит.

— Дявол да го вземе, та това е твой дом! Би трябвало да гледаш по-сериозно на тези неща. Жалко, че престолът не ти е никак по сърце.

— Даа, повечето проблеми тръгват именно от дома, нали така? Понякога ми се иска просто да си направя една дълга разходка, от която да не се върна.

— А какво би станало, ако наистина го направиш?

— Или мама ще поеме управлението с подкрепата на Далт и неговите наемници, което ще означава цял куп екзекуции за хората, които не си падат по нея, или пък тя ще реши, че усилието не си струва и ще се настани във Владението. Ако избере да се наслаждава спокойно на старините си, благородниците, които подкрепят Арканс, просто ще довършат започнатото дело.

— Което, ако се не лъжа, е най-приемливият вариант и за теб — казах аз.

— Само дето тя едва ли ще се откаже толкова лесно от кокала, а това би сложило началото на гражданска война. Който и да спечели тази война, кралството ще потъне в разруха и определено няма да успее да влезе в Златния Кръг. И като се сетих за Кръга...

— Не знам — отвърнах аз бързо. — Не съм упълномощен да водя преговори за Златния Кръг.

— За това се сетих и сам — уточни Люк. — За друго исках да те питам. Просто ми беше интересно дали някой в Амбър не е подхвърлил нещо като „Тия в Кашфа пропиляха шанса си“ или „Я да им дадем още един шанс“, или пък „Уговорката си остава, но ще им се наложи да забравят за Еринор“.

На лицето му цъфна една не особено убедителна усмивка, на която аз отговорих по същия начин.

— Можеш да забравиш за Еринор — казах след това.

— И аз така си помислих. А останалата част от уговорката?

— Според мен настроенията са „нека изчакаме, за да видим какво ще стане“.

— Ох, и това ми мина през ума. Гледай само да не представиш ситуацията в най-черни краски, моля те. Между другото, твоето посещение тук е неофициално, нали?

— Представям единствено себе си — казах аз. — Поне от дипломатическа гледна точка.

Жената се изправи. Люк въздъхна.

— Де да можех да намеря отново пътя към бара на Алиса. Шапкарят сигурно би се сетил за някоя подробност, която ние с теб упорито пропускаме. — Той изведнъж се сепна. — Хей! Тоя пък откъде изникна? Страшно си приличате, но...

Гледаше някъде зад мен, а аз вече бях доловил, че става нещо нередно. Дори не си и помислих да призова Логрус, тъй като и без него

се чувствах готов за всичко.

Обърнах се усмихнат.

— Готов ли си да умреш, братко? — попита Джърт. Или окото му се бе възстановило напълно, или си бе намерил доста сполучлива протеза. Във всеки случай косата му бе пораснала отново и то толкова, че ми беше трудно да преценя. Палецът на ръката му също изглеждаше полурегенериран.

— Не, но съм готов да убия някого — отвърнах аз. — Какво щастие, че случих именно на теб.

Той се поклони насмешливо. Тялото му излъчваше леко сияние. Усещах силата, която преливаше от него.

— Да не би да си наминал през Владението за финалната процедура? — подхвърлих аз.

— Не мисля, че ще ми е необходима — каза той. — Вече съм способен да постигна всичко, което пожелаея.

— Това Джърт ли е? — попита Люк.

— Да — отвърнах аз. — Това е Джърт.

Джърт хвърли бърз поглед към Люк. Долових как вниманието му се насочи към меча.

— Нима си препасал на кръста си някакъв магически обект? — поинтересува се той. — Дай да го видим!

Джърт протегна ръка и мечът трепна в юмрука на Люк, но все пак остана на мястото си.

— Не, благодаря — каза Люк и Джърт изчезна.

След миг обаче той се появи зад гърба на Люк и се опита да му направи захват за душене. Люк хвана ръката му, падна на коляно и го хвърли пред себе си.

Джърт се просна на пода по гръб. Люк не помръдна от мястото си.

— Измъкни меч си — каза Джърт. — Да видим дали го бива за нещо.

После се отръска като куче и скочи на крака.

— С такива като теб мога да се справя и без оръжие — отбеляза Люк.

Джърт сви пръстите на ръцете си в юмруци, вдигна ги над главата си и ги допря за миг. После ръцете му се разделиха бавно и в дясната се появи дълъг меч.

— С този номер можеш да изкараш доста пари по панаирите — подхвърли Люк.

— Извади меча си!

— Не ми харесва идеята да се бия в църква. Какво ще кажеш да излезем отвън?

— Много смешно! — изръмжа Джърт. — Значи да излезем и да се озовем право в ръцете на твоите войници? Не, благодаря. Освен това ще ми достави удоволствие да оплискам с кръв олтара на Еднорога.

— Трябва да те запозная с Далт — каза Люк. — Пада си по извратените.

Джърт се хвърли към него. Люк отстъпи и измъкна меча на баща си. Ново пропукване, свистене и атаката бе парирана с лекота, а острието на Уеруиндъл се плъзна напред. На лицето на Джърт се изписа мигновена уплаха, той направи крачка назад и залитна. Люк се възползва от това и го срита в корема, при което мечът на Джърт отлетя встрани.

— Това е Уеруиндъл! — изстена Джърт. — Как мечът на Бранд се е озовал в теб?

— Бранд е мой баща — каза Люк.

В изражението на Джърт се появи отсянка на уважение.

— Не знаех... — промърмори той и пак изчезна.

Зачаках. Претърсих мястото с магическите си сетива, но не открих никакви признаци за присъствието на друг човек освен мен. Люк и жената, която сега бе застанала на почетно разстояние от нас и сякаш не можеше да се претраши да излезе от храма.

И изведнъж Люк се просна на земята. Джърт се бе появил зад него и бе забил лакътя си в тила му. После се пресегна и измъкна меча от пръстите му.

— Той трябва да бъде мой! — каза той, докато аз насочвах към него чрез пръстена едно огнено кълбо от чиста енергия, което по моите сметки трябваше да го размаже и да го превърне в кървава пихтия. Колебанието ми дали да използвам смъртоносна сила продължи не повече от няколко стотни от секундата. Реших да приключа с него още преди късметът му да е сработил.

Оказа се, че съм закъснял. Потапянето в Извора явно го бе направило по-неуязвим, отколкото предполагах. Ударът го праметна

няколко пъти във въздуха и го залепи върху отсрещната стена. Той се срина на пода и тялото му замря. От устните му бликна кръв. И тъкмо когато си мислех, че е предал Богу дух, очите му се отвориха и той протегна ръце напред.

Сила, подобна на тази, с която току-що го бях атакувал, се стрелна към мен. Бях доста изненадан от скоростта, с която се бе възстановил, но не чак толкова, че да не успея да парирам. Пристъпих напред и се опитах да го подпаля с един малък магически шедьовър, избран от пръстена. Джърт се надигна и успя да се предпази тъкмо навреме, макар че дрехите му започнаха да пушат. Продължих да настъпвам и той създаде около мен вакуумна сфера. Пробих я достатъчно бързо, за да не се задуша, и веднага го атакувах с магически таран, по-могъщ дори от огненото ми встъпление.

Джърт изчезна преди таранът да го поразии и дебалата близо метър каменна стена зад гърба му се пропука от пода до тавана. Изпратих енергийни нишки във всички посоки и го открих свит до един от куполите на храма. Той се спусна към мен, още щом погледнах към тавана.

Не знаех дали поредният ми ход няма да ми коства счупена ръка, но въпреки това се понесох във въздуха право към него. Пресрещнах го на около три метра от пода и се възползвах от набраната инерция, за да му забия един ляв прав с надеждата, че ще успея да му строша врата или в най-лошия случай поне ченето. За съжаление той свари да неутрализира левитиращото ми заклинание и двамата се изтърсихме на пода.

Щом ни видя да падаме, жената извика и хукна, към нас. Останахме да лежим на пода за няколко кратки мига преди да успеем да се съвземем. После Джърт се претърколи встрани, надигна се, но се олюля и отново падна.

Ръката му стисна дръжката на Уеруиндъл. Сигурно бе усетил погледа ми, защото се ухили победоносно. Чух как Люк промърмори някаква ругатня и след това го видях да се надига. Запратих към досадното си братче едно заклинание за дълбоко замразяване, но и то не достигна до целта си.

Тогава жената извика отново и още преди да съм се обърнал към нея, вече знаех, че това е Корал.

Джърт се появи отново точно зад нея, сграбчи я и опря бляскавото, димящо острие на Уеруиндъл до гърлото ѝ.

— Никой... — промълви той задъхано — да не мърда от мястото си или ще ѝ отворя... още една усмивка.

Затърсих заклинание, което би могло да го довърши, без да поставя живота на Корал в опасност.

— Не си го и помисляй, Мърл — каза Джърт. — Усещам... намеренията ти. Просто не ми досаждай... половин минута... и аз ще те оставя... да поживееш още малко. Не знам откъде си изровил... новите си трикове... но те няма да ти помогнат...

Дишаше тежко и бе плувнал в пот. От устата му все още се стичаше кръв.

— Остави съпругата ми на мира — каза Люк, докато се изправяше, — защото след това няма да намериш място, където да се скриеш от мен.

— Не искам да бъда твой враг, сине на Бранд — каза Джърт.

— Тогава прави каквото ти казвам, друже. Справял съм се и с по-добри от теб.

Джърт изкрещя, сякаш някой бе изпепелил душата му. Уеруиндъл се отдръпна от гърлото на Корал, а Джърт заотстъпва, залитайки като кукла на конци. Корал се обърна към него. Дясната ѝ ръка докосна лицето ѝ. След миг Джърт се строполи на пода и се сгърчи на кълбо. По тялото му танцуваше кървавочервено сияние. Той трепереше неудържимо, зъбите му тракаха като кастанети.

А после неочаквано изчезна, отнасяйки Уеруиндъл със себе си. Изпратих една кълбовидна мълния след него, макар да знаех, че шансовете тя да го достигне са нищожни. Усетих присъствието на Джулия в другия край на връзката, която бе изтеглила Джърт, и въпреки всичко все пак се зарадвах, че смъртта ѝ няма да тежи на моята съвест. Но Джърт, Джърт бе станал наистина опасен. За пръв път, след като се бе спречкал с мен, той си тръгваше от мястото на схватката, без да остави част от себе си. А този път дори бе успял да отнесе нещо — едно смъртоносно оръжие.

Обърнах се и успях да зърна червеното сияние, което извираше от лицето на Корал, миг преди тя да смъкне отново превръзката на окото си. Сега вече знаех какво е станало с Рубина, но не и защо.

— Съпруга? — попитах аз.

— Ами, в известен смисъл... Да — отвърна тя.

— Нали знаеш как е — обади се Люк. — Вие двамата откъде се познавате?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.